

HARLEQUIN®

Бестселър

**Елизабет
Гейдж
Джанет
Дейли**

**БЕЗ
МАСКА**

**ЕЛИЗАБЕТ ГЕЙДЖ, ДЖАНЕТ
ДЕЙЛИ
БЕЗ МАСКА**

Превод: Теодора Давидова

chitanka.info

ГОБЛЕНЪТ

В една топла пролетна вечер в имението на Чарлс Дъчейз се събира цветът на обществото в Ню Орлийнз, за да бъде отпразнуван юбилейният двадесет и пети бал с маски, станал традиция в избраното общество на града. Тазгодишният бал е посветен на прочути любовни двойки през вековете.

Идеята на домакините става повод за странни разкрития от съвременния живот на маскираните.

ПЪРВА ГЛАВА

— Марк Белфорт ще бъде там. Казах ли ти? — подхвърли уж небрежно Джийни.

В момента, в който Карен Медисън чу предупреждението от устата на приятелката си, се почувства в опасност. Балът с маски в Сан Суси ѝ се струваше прелестен отдих от всекидневието, а сега неочаквано се превърна в скок в неизвестността.

Двете слязоха от таксито почти едновременно — Карен в костюм на Жулиета, стил Италиански Ренесанс, а Джийни с одежди, ексцентрично напомнящи за Изолда, и се отправиха да поздравят домакините. Чарлз Дъчейз, облечен като Наполеон, ги представи на жена си Милисънт, чийто костюм на Жозефина въпреки всичко не можеше да скрие загрижения ѝ вид.

— Джийни! — възкликна Чарлз. — Тази вечер си по-прекрасна от всеки друг път!

— Благодаря ти — отвърна момичето. — И маската има заслуга за това.

— Глупости, скъпа! — По лицето на Чарлз пробягна странна смесица от упрек и съжаление. Упрек към склонността на Джийни да се подценява и съжаление заради момичето. Джийни не беше красива. Прилепналият ѝ костюм не успяваше да прикрие пълната ѝ фигура и за съжаление в думите ѝ, че маската прикрива несъвършените ѝ черти, имаше голяма доза истина. Джийни години наред се криеше зад маската на „душата на компанията“ и май се очакваше Изолда да изиграе същата роля.

— Това вероятно е прочутата ти приятелка от Кънетикът, за която сме слушали толкова много — додаде Чарлз и протегна ръка на Карен.

— Много ми е приятно — рече младата жена. — Имате прекрасна къща.

— Когато плащам данъците за нея, не мисля така — усмихна се той. — Но сте права. Чудесна е!

— Напомня ми двери към миналото.

— Понякога ми прилича на врата само в една посока — обади се Мили. — Човек лесно хлътва в претрупаната със стари вещи атмосфера от преди Гражданската война и не може да се измъкне назад към съвременността. Усещане, което ние, южняците, познаваме до болка.

— Не вярвам една истинска янки като вас да се вълнува твърде от миналото — вметна Чарлз.

— Може и да сте прав — съгласи се Карен. — Не съм мислила по този въпрос.

В интерес на истината в определени моменти Карен се улавяше, че изпитва странен копнеж по миналото. Новината, че Марк Белфорт ще присъства на празненството, ѝ подежда като мощно завъртане на часовника на нейния живот и я захвърли във водовъртеж от чувства, с които се бе борила години наред. Имението на Дъчейз, сякаш възродено от миналото, само засили усещането за връщане на времето в съзнанието ѝ.

— Да вървим — подкани я приятелката ѝ малко припряно, очевидно забелязала, че Карен се отдава на размисъл. — Искам да те запозная с някои хора.

— Нека го направя аз — предложи Чарлз.

— По-добре остани да посрещнеш закъснелите гости — спря го Джийни. — Познавам всички. Ще пазя Карен от досадниците и ще се погрижа да добие правилно впечатление за обществото на Кресънт сити.

Чарлз махна дружелюбно с ръка и я остави да прави каквото иска. Двете приятелки кимнаха любезно на Мили, която в този момент размахваше раздражено дима от пурата, увил се около главата ѝ.

Оказа се, че почти нямаше човек, когото Джийни да не познава. Странното бе, че маските по лицата на хората нито веднъж не я подведоха и тя без колебание отгатваше имената им, за да ги представи на Карен. По този начин постепенно я запозна с интересни хора от най-добрите семейства на Ню Орлийнз. Красноречивата сбирка от френски имена, всичките произнесени с деликатно южняшко провлачване, доукраси аромата на вечерта.

За съжаление Карен не познаваше хората, ето защо истинските им имена бързо се загубваха зад маските и сложните костюми, докато

най-накрая се сливаха в многоцветна картина върху фона на покритите с ламперия стени на салона. Имаше нещо нереално в атмосферата наоколо и то бе по-скоро опасно и вълнуващо.

Карен неотклонно следваше Джийни сякаш тя бе скъпоценен спасителен пояс, който щеше да я отведе до заветния бряг далеч от спомените ѝ. Шестнайсетгодишна и самотна, Карен бе учила една година в този град, когато се сприятели с грозноватата, мълчалива Джийни, която така и не успя да разцъфне като повечето свои връстнички.

Приятелството им бе претърпяло и добри, и лоши дни. Зародило се в училище, то продължи близо година след това, през което време момичетата постоянно си пишеха. После постепенно писмата се разрешиха, поради появилите се нови ангажменти — Джийни си остана в Ню Орлийнз, а Карен се готвеше да постъпи в Барнард. След време Джийни замина за една година в Париж, за да усъвършенства френския си, което бе и основната ѝ специалност в университета, а по странен каприз на съдбата по същото време Карен също се озова там, за един семестър, за да продължи образованието си по математика и социология в Сорбоната. Карен, както винаги, се отнасяше сериозно към заниманията си, а Джийни неизменно поддържаше вече възприетата от нея роля да бъде „душата на компанията“. Правиха продължителни разходки в Латинския квартал и до връщането на Карен у дома приятелството им се беше укрепило завинаги. Редовни писма и телефонни разговори поддържаха връзката им през годините.

Карен се възхищаваше от неизтощимата енергия на Джийни и от лекотата, с която общуваше с хората. Ала и не спираше да се пита дали причината за тяхното приятелство не бе само живата връзка, която поддържаше по-скоро Джийни. Пак Джийни бе единственият човек от обкръжението на Карен, който бе станал свидетел на емоционалните кризи в нейната най-ранна младост. Разбира се, дори Джийни не знаеше докрай всички подробности около онези тежки моменти в живота на приятелката си. Никой не ги познаваше в детайли, освен самата Карен... и Марк Белфорт.

Карен си даде сметка, че докато се стараеше да стои настрана от непознатите около себе си, търсеше с поглед една сложна личност — позната и непозната в същото време. Не беше виждала Марк от десетина години. Ако се бе променил толкова, колкото самата тя,

вероятно бе неузнаваем, поне на външен вид. Да не говорим за онова, което се криеше зад маската му, каквато и да бе тя.

В едно от големите огледала видя отражението си. Изглеждаше страхотно в дълбоко деколтираната си рокля и внимателно подредената си фризура в ренесансов стил. Отслабнала бе значително през последната година и лицето ѝ бе изпито и замислено, но странно привлекателно. Стегнатият корсаж на роклята подчертаваше тънката ѝ фигура. Неволно се усмихна на илюзията. Та тя бе жена от края на двайсети век, отслабнала от преумора и напрежение, която се опитваше да прилича на девойка от шестнайсети век, чиято крехкост би трябвало да е резултат от незрялата възраст и да има алегоричен смисъл.

Залата бе изпълнена със звуците на оркестъра и гласовете на гостите. Карен чакаше да я запознаят с мъжа, когото не искаше да види. Репетираше на ум репликите, които би трябвало да го убедят, че тя не го помни и се губеше в догадки дали и той щеше да се прави, че не я познава.

Малко преди десет Мили се приближи до Карен в стаята, където тя разговаряше с няколко души, придружена от мъж с маска и костюм на Дон Жуан.

— Жулиета, бих искала да ти представя Дон Жуан — прекъсна Мили разговора в групата. — Мислили ли сте колко различна можеше да бъде съдбата и на двамата, ако се бяхте срещнали? Вероятно краят щеше да е далеч по-щастлив.

В първия миг Карен се изчерви. Дали пък Марк Белфорт не бе избрал да се скрие зад маската на Дон Жуан? Ала мъжът пред нея ѝ се стори някак по-тежко сложен от Марк.

Щом чу гласа му, разбра, че пред нея стои друг човек.

— Крис Карпентър — рече непознатият. — От Чикаго съм и съм тук по работа. Джийни често говори за вас.

— Много ми е приятно — отговори Карен. — Откъде познавате Джийни?

Мъжът повдигна за част от секундата маската си, ала дори в тази кратка секунда тя успя да различи дружелюбното му лице, светлосиви очи и загоряла от слънцето кожа.

— Работех с бившето ѝ гадже — отговори мъжът. — Това беше доста отдавна. Но както винаги Джийни не оставя приятелите да ѝ се

изплъзнат лесно. Вие сигурно най-добре го знаете.

— Така е — съгласи се Карен.

— Разбрах, че сте компютърен консултант. Бих могъл да ви използвам в моя бизнес.

— А с какво се занимавате?

— Работя в архитектурна фирма. Правим проекти за голяма част от обществените сгради в града. Шефът ни е малко старомоден. Що се отнася до документацията и счетоводството, още сме в каменната ера.

— Познато ми е — вметна с разбиране Карен.

— Всичко това е съвсем ново за мен — рече Крис, оглеждайки се наоколо. За първи път съм в Ню Орлийнз.

— И харесва ли ви?

— О, прекрасно е. Имам чувството, че пътувам с машина на времето. Не съм свикнал с такова очарование. В Чикаго миналото не е на почит. А дори и да държахме на следите от историята, големият пожар преди години унищожил много от тях.

— Тук наистина има много чар — въздъхна Карен. Внезапно споходил я спомен от този красив и невероятен град прогони усмивката от лицето ѝ. Едва сега си даде сметка колко дълбоки следи бе оставил Ню Орлийнз в съзнанието ѝ. — Защо не останете по-дълго?

— С удоволствие, ала се налага да се прибера след два дни. Служебни задължения.

— Може би някой ден ще се върнете отново — въздъхна младата жена. — Аз например се върнах.

Мъжът насреща ѝ се усмихваше спокойно и в очакване да продължи. В същия миг Карен схвана, че той е свободен. Може би защото не спомена нищо за семейство или жена там, в Чикаго. Или погледът, с който следеше реакциите ѝ, я наведе на тази мисъл.

Мили Дъчейз изникна внезапно и го поведе нанякъде. Карен се запъти навън от помещението. От другия му край Джийни, която бе в компанията на двама непознати, ѝ помахала, но Карен не искаше да вижда вече никой друг и бързо се измъкна.

Към единайсет и половина тя стоеше сама в библиотеката на горния етаж. Балконът към стаята бе украсен с масивни гръцки колони, които правеха фасадата на сградата толкова забележителна. По стените висяха портрети. На един от тях бе нарисуван красив млад мъж с ботуши за езда. Замислените му тъмни очи ѝ се сториха особено

изразителни, макар очевидно картината да бе правена преди поне стотина години. Младият мъж се взираше в нея и сякаш очакваше Карен да отговори на безмълвния му, ала особено важен въпрос.

Тя излезе на балкона. Мислите ѝ отново се върнаха към Брет. Изпитал бе едва ли не облекчение, когато чу, че Джийни я кани за една седмица. Но освен облекчението, тя прочете в очите му и познатата загриженост. Отношенията им през последната година ставаха все по-трудни. И двамата работеха дълги часове, виждаха се все по-малко. Доскоро извор на задоволство, служебното им израстване се бе превърнало в преграда между двамата. Някога Кънетикът им се бе струвал мечтано място за живеене, ала от известно време с появата на толкова много магистрали им се виждаше прекалено населен, прекалено изтощителен.

Страстта между двамата бе поугаснала, също както и зарядът им от оптимизъм. Най-пламенното им преживяване през последната година бе кратката сцена на ревност от страна на Брет, когато Карен демонстративно обърна подчертано внимание на Рон Хаверлинг по време на партито у Мартин. Спорът им постепенно набра скорост и при всеки следващ опит да говорят разумно и спокойно кавгата избухваше с още по-голяма сила.

Най-накрая Карен призна пред себе си, че причината бе само в нея. Ревност всъщност изпитваше тя. Ревнуваше Брет от все сърце, без капка разум. В работата си той общуваше с елегантни и агресивни млади адвокатки, които споделяха вижданията му за гражданските свободи и конституционното право. Работата на Карен като компютърен специалист бе свързана с досадни и скучни занимания и убедена, че това ѝ се отразява, тя се чувстваше адски несигурна в себе си. Съвсем целенасочено бе флиртувала онази вечер с Рон Хаверлинг.

По време на безкрайните разprávии нито Карен, нито Брет споменаваха думата „деца“, но в съзнанието на Карен тя бе на преден план. Вече с болка си даваше сметка, че майка ѝ е била на нейните години — двайсет и осем, когато я бе родила. Брет, който беше вече на трийсет, мислеше за деца повече, отколкото искаше да си признае.

Трудно, много трудно беше да имаш деца в днешно време. Как да се почувстваш достатъчно сигурен, за да предприемеш толкова рискована стъпка, когато всеки момент можеш да бъдеш съкратен, да

останеш без доход и само за една нощ всичко около теб да се сгромоляса.

Финансовата несигурност обаче бе само маска на нещо по-дълбоко. Когато дни, часове и години наред работиш в търсене на материална сигурност, изведнъж установяваш, че желанието да си щастлив и смелият ти оптимизъм постепенно са се стопили заедно с енергията ти. Същото важеше и за усещането за самия теб или дори за брака ти. Ето как борбата да запазиш своята мечта се оказваше най-страшният ѝ унищожител.

Брет буквално взе думите от устата ѝ, когато отбеляза:

— Най-добре върви. Може би наистина имаме нужда да си починем един от друг.

И въпреки всичко я заболя. Никога не се бе чувствала толкова самотна. Долу, в салона, Джийни се смееше и забавляваше с хора, които с радост биха приели и Карен, стига тя да не си бе наложила самоизолацията. А може би и Марк бе там някъде сред другите. Карен си даде сметка, че предпочита да седи горе сама, за да не се види с него.

Никога не можеше да предположи, че той ще бъде тук. Онази година, която тя прекара в Ню Орлийнз като нещастно и самотно девойче, ѝ се струваше далечна, сякаш преживяна от друг. Доста дълго си бе забранявала да мисли за Марк, особено след като се срещна и ожени за Брет. Марк бележеше края на собственото ѝ развитие — момент, деликатен и крехък, като онази пролетна нощ, която ги събра. В крайна сметка това не доведе до нищо, макар споменът за онази нощ, за огромно съжаление на Карен, да остави белег върху тялото ѝ. Още една причина да я забрави.

Едва сега осъзна, че пристигането ѝ в Ню Орлийнз съвсем сериозно криеше опасността тя да се срещне с Марк. Тук бе неговото родно място, цялото му семейство бе от този град. Не беше припарвала южно от линията Мейсън-Диксън от седемнайсетгодишна. Джийни бе единствената ѝ връзка с Юга. Нима приемането на поканата не означаваше, че Карен искаше да се върне в миналото и се опитваше отново да измени на Брет?

Отворила бе прозореца и се взираше в представителните сгради на съседните имения, заобиколени от богата растителност. Магнолия, вечно зелен дъб и цъфтящ през нощта жасмин изпълваха мрака с

аромат. Карен имаше усещането, че се връща в миналото, че погледът ѝ скача назад през годините и се потапя в съвсем друг свят. Не е възможно да върнеш миналото, напомняше ѝ гласът на разума. Ала няма същият този град и, разбира се, целият американски Юг, не бяха доказателство за способността на миналото да оцелее, да придаде колорит и чар на настоящето? За добро или за зло?

Наведе се над парапета, привлечена от магията на нощта, и духът ѝ се потопи в годините назад.

Неочаквано зад гърба ѝ се чу глас.

— Карен...

За миг тя помисли, че това бе плод на въображението ѝ. Опря лице на дланите си, загледана надолу към улицата.

— Карен — проехтя отново. Гласът ѝ се стори познат. Тя се отдръпна от прозореца и извърна глава навътре към стаята. Някой бе загасил осветлението. В сянката стоеше мъж, който я гледаше.

*„О, как подпира бузка със ръчица!
Да можех, станал нейна ръкавица,
да я помилвам тъй!“*

— Кой е там?

Мълчание. Сякаш самата тишина ѝ се присмиваше в мрака.

— Кой сте вие? — потрепери гласът на младата жена.

— Гласът ти е все същият — промълви мъжът. — Тялото ти се е променило. Станала си по-висока, Карен. И по-хубава. Цяла вечер чакам да видя какво има под маската ти.

Карен усети, че пламва. Коленете ѝ омекнаха. И неговият глас не се бе променил. Дълбок, спокоен, многозначителен.

— Не си ме забравила, нали? — попита той.

С известно усилие Карен си наложи да не отговори.

— Нали не си? — настояваше мъжът. Гласът му сякаш я галеше. — Да не би забравата да е твоето отмъщение? Не мога да те виня, ако е така.

Тя се отдръпна неволно към парапета, почувствала по-скоро, че той пристъпва напред. Боеше се от него, а и от себе си. Не биваше да идва тук, в тази стая.

„Знаеш, че маската на нощта е на лицето ми.“ Нечия ръка докосна рамото ѝ и я привлече напред. Карен видя първо маската на лицето, а после проследи как мъжът я сваля. Лунната светлина затанцува по орловия нос, по силната челюст. Очите бяха леко скрити под сянката на тъмните вежди.

— Това положително го помниш — прошепна той почти върху устните ѝ и я целуна властно и настойчиво. В следващия миг Карен усети, че този човек знае вече всичко за нея. Тя направи лек опит да се откъсне. В гърдите ѝ се надигна стенание. Мъжът обгърна кръста ѝ и я притегли към тялото си.

ВТОРА ГЛАВА

Джийни Купърман така добре се забавляваше по време на вечерята, която семейство Дъчейз даде на своите гости, че едва към един се сети да потърси Карен. Поразвеселена от изпитото шампанско, тя се разходи из обширната къща, спирайки да побъбри с приятели, които не бе успяла да види до този момент.

Не откри приятелката си след първата обиколка и се разтревожи. Намери Чарлз Дъчейз и го помоли да я придружи за още едно, този път по-щателно търсене. Ала отново от Карен нямаше и следа.

Чарлз разпита слугите дали не са виждали младата жена да си тръгва. И тъй като никой не знаеше как изглежда тя без своята маска, той се интересуваше за жена, облечена като Жулиета. Това още повече затрудни изморените хора, защото сред гостите имаше поне пет-шест Жулиети.

Най-сетне един барман, нает само за вечерта, си спомни, че забелязал малко след полунощ някаква Жулиета да се движи по един от коридорите.

— Сама ли беше? — прекъсна го нетърпеливо Чарлз Дъчейз. — Не я ли придружаваше Ромео?

Джийни Купърман слушаше мълчаливо. Лицето ѝ ставаше все по-замислено.

Карен лежеше гола в непознато легло с балдахин.

По стените висяха портрети на членове на рода Белфорт от времето преди Гражданската война. Жените бяха нежни, с порцеланова на цвят кожа и спокойни изражения. Мъжете ѝ напомняха много за Марк — високи, слаби и мургани, с пламенни и някак дръзки погледи. Семейната прилика беше така поразителна, че Карен нямаше да се учуди, ако от някой от портретите слезеше Марк, от плът и кръв. Почти никаква разлика нямаше да има и ако самият Марк се превърнеше в образа на някой от своите предци.

Тя затвори очи и се потопи с наслада в тишината на стаята. Плътно затворените прозорци изолираха напълно шумовете на късната нощ, които вероятно идваха от улицата долу. Наоколо витаеше усещане за магия. Тялото ѝ туптеше от ласките на Марк. Волята ѝ сякаш бе напълно парализирана. Единственото, за което имаше сили, бе да отвори отново очи да съзерцава сенките наоколо.

Долови нечий стъпки по стълбите. В стаята влезе Марк, който носеше бутилка шампанско в кофичка с лед и две тънки чаши. Той също беше гол. Стегнато и гладко, тялото, което допреди малко я бе обгръщало с толкова страст, сега се движеше пред нея. Карен едва потисна въздишка на възхищение от прекрасната гледка.

— Ти не спиш ли? — попита Марк.

— Не — усмихна се мързеливо тя.

— Значи нещо те е заинтригувало. — Той остави кофичката на ниската маса и наля шампанско в чашите.

Докато поемаше своята чаша, Карен мълчеше. Марк изгледа тялото ѝ с възхищение.

— Променила си се — рече той. — Забелязах го веднага.

— Кога ме видя?

— В момента, в който двете с Джийни влязохте в залата.

— Интересно, аз пък не те видях.

— А искаше ли? — Усмивка разтегна устните му.

Тя кимна.

— Да, исках да зная къде си, за да не се срещнем. Сигурна бях, че си скрит зад някоя маска, но не знаех зад коя. Нямах никакво желание да те срещам.

— Защо? — Марк очевидно се засегна.

— Защото се боях точно от това. От нас двамата. Нямам доверие на самата себе си.

Той целуна гърдите ѝ.

— От това ли се боеше? — замислено попита Марк. — Какво ти е сторил света, Карен?

Настъпи тишина. Тя лежеше, съсредоточила вниманието си върху движението на устните му по кожата ѝ. Трудно ѝ бе да приеме всичко това. Още повече, че целият ѝ живот на възрастен човек премина в усилия да забрави Марк Белфорт. А сега часовникът бе обърнал стрелките си назад. Всичко стана толкова бързо. Една целувка

му беше напълно достатъчна. Карен не се възпротиви достатъчно активно.

Ала част от нея посрещна с истинска наслада това поражение. Силата на обзелата ги страст я порази. И ако стрелките на часовника бяха възстановили своя ход, то и времето бе полетяло напред. Защото това определено не беше същият Марк, когото тя познаваше като момиче. Порастващото момче беше отстъпило място на деликатен зрял мъж.

Придобитото лустро бе увеличило стократно неговия чар.

— А как се почувства, когато забеляза, че съм се променила? — попита Карен.

— В началото бях заинтригуван — отговори Марк след кратко мълчание. — Стори ми се загадъчна. Питам се какви ли мисли вълнуват блестящия ти ум сега, след всичките тези дванайсет години. Обзе ме усещане за приключение. После дойде и другото — развълнувах се. А това ми хареса. Едно е да съм луд по теб, когато беше шестнайсетгодишна хлапачка, а съвсем друго — да те желая, когато си зряла жена. Сякаш от разказ си се превърнала в роман. Искан да те опозная. Продължавам да мечтая за това.

Отново настана тишина. Отпиваха от чашите с шампанско. Тя протегна ръка и погали гърдите му. Наблюдаваше пръстите си, които ѝ се сториха като непознати, чувствени създания със свой собствен живот и своя воля, да милват тялото насреща.

— Разкажи ми за съпруга си — рече той.

— Защо? — изчерви се Карен.

— Искан да зная всичко. Знаеш, че не мога да ревнувам. Ако те е познавал и те е обичал, това значи, че е част от самата теб. А всяко нещо, свързано с теб, ми е скъпо. — Марк се усмихна и целуна косите ѝ. — Нали си спомняш края на „Мадам Бовари“? Когато Шарл Бовари се среща с любовника на Ема на гробището, където е погребана, той изпитва към него единствено привързаност. Самата мисъл, че тя го е обичала, вече ги свързва.

— Доста си чел — отбеляза Карен.

— Напротив — поклати той глава. — Просто имам няколко любими автори. Чел съм толкова често книгите им, че почти целите ги помня. Флобер, Шекспир, Достоевски.

— Все автори на страстта — заключи тя.

— Какъв е смисълът да пишеш за живота, ако няма да пишеш за страстите на хората? — попита Марк. — Това е единствената истинска тема в литературата. Поне в тази литература, която аз познавам.

Карен го погледна, но лицето ѝ бе някак помръкнало. Това, че той спомена рогоносеца Шарл Бовари, я подразни.

— Прощавай — рече Марк. — Засегнах ли те?

— Не — поклати тя глава.

— Тогава ми разкажи. Опиши ми съпруга си, брака ви с него.

Той отпиваше от виното и я наблюдаваше. Този път неговата ръка се протегна и след като погали вдлъбнатината между гърдите ѝ се спусна надолу към стомаха.

Карен улови ръката му.

— Срегнахме се на едно събиране по време на последната ми година в колежа. Брет бе студент по право. Беше такъв идеалист, безкрайно загрижен за хората. Имах нужда точно от това. По онова време ми се струваше, че животът ми остава без посока. Брет бе страшно запален по правото. Такъв си остана и до днес — добави тя, сякаш се стараеше да защити съпруга си. — Занимава се със защита на гражданските свободи. Единственото, което го интересува, е как да помага на засегнатите. Не бих казала, че печели много. — Карен се засмя. — Случвало се е да се караме за това. И то доста често. Ала аз искрено го уважавам за това, че е така привързан към работата си. Той много добър адвокат.

— Така изглежда — вметна Марк. — А какъв е бракът ви? Щастливи ли сте?

Тя се отпусна назад. Усети, че той оглежда с удоволствие голото ѝ тяло. Накара я да потръпне.

— Какво значи щастливи... — Карен сякаш вкусваше думата. — Известно време смятах, че самите ние сме дефиниция за щастие. Първо живяхме в апартамент, а после в малка къща. Ходехме задно на пазар, гледахме заедно телевизия, купувахме неща като микровълнова печка, градински мебели, първия сервиз за хранене. Чувствах се божествено. Сетне нещата започнаха да се променят. Първоначално бях убедена, че проблемът е само мой. Но след време Брет сподели с мен, че и той се тревожи от неясни съмнения. Започнахме да говорим за това, за да избистрим нещата, ала така и не успяхме.

— Нямате ли деца? — попита Марк.

Тя поклати глава. Очите му за пореден път обиколиха голото ѝ тяло. Достатъчно дълго я бе разглеждал, за да разбере, че липсват следи от раждане.

— Непрестанно си говорехме, че ще имаме бебе — продължи Карен. — Но колкото повече минаваше времето, толкова повече ставаха препятствията. Нямам предвид само парите, или работата, или дали моментът е подходящ. Става дума за нещо по-дълбоко, за което не говорехме.

Ръката на Марк бе спряла на кръста ѝ. Пръстите му изгаряха кожата. Хрумна ѝ, че едва ли тялото ѝ се бе променило много от онзи първи пък, когато бе спала с Марк. Тогава наистина бе девствена. А сега — зряла жена, която все още не бе раждала. Ала и двата пъти тялото ѝ не бе завършено. И двата пъти то не бе изпълнило важно свое предназначение. По някакъв начин това засилваше претенциите му към нея.

— За какво мислиш? — попита тя.

— Малко ми е неудобно да си призная.

— Нищо, кажи ми. — Карен покри с длан ръката му, спряла на бедрото ѝ.

— Мисля си, че децата, които ще имаш от мен, ще бъдат първите ти деца. Звучи много себично, нали? Радвам се, че бракът ти не те е докоснал в това отношение. Щастлив съм, че си го оставила за мен.

Прочел бе мислите ѝ.

Той се приближи до нея и я привлече в обятията си. Притисна лицето ѝ към гърдите си. Карен вдъхна аромата на силното му тяло. Поиска ѝ се да направи нещо забранено. Докосна с устни гърдите му, така, както Марк го бе сторил преди малко, и тутакси усети неговата реакция, придружена от надигналия се в гърдите му стон.

Този път се любиха припряно и страстно. Карен го прие в тялото си пламенно, с неподозирана жажда и копнеж, докато накрая напълно загуби контрол над тялото си.

Близостта с този мъж бе направо болезнена. Тя съзнаваше, че внезапната проява на страст към Марк бе по-нататъшна измяна към Брет. Защото тъкмо неговото име бе на устните ѝ малко преди да се отдаде така разпалено на Марк. Онова, което сподели за него, бе нещо като подарък за Марк, просто друг начин да му предложи да я

притежава. Въпреки всичко бе направо потресена от думите на Марк, че иска тя да роди неговите деца.

Когато всичко свърши, дълго лежах, потънали в мълчание. Карен имаше усещането, че е заобиколена от духове. Стаята бе пълна с образи от миналото.

По едно време се обърна към него и целуна стомаха му.

— Защо не ми разкажеш за себе си — попита тя.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко! — Сепна се от дързостта си. Без да иска бе вложила сексуален елемент в порива си. Да чуеш всичко, да узнаеш всичко, бе друг начин да правиш всичко с този мъж, в това легло, в тази изпепеляваща нощ.

— Няма много за казване — смръщи чело Марк. — Поне нищо приятно.

— Глупости — възрази Карен. — В твоя живот се случват вълнуващи неща. Моят е пълна скука в сравнение с твоя.

— Наистина ли мислиш така? — повдигна той вежда.

Тя кимна енергично.

— Не знаеш много за старите семейства от Юга — започна Марк и запали къса, тъмна пура. — Фамилията Белфорт вероятно са били много интересни хора преди сто или двеста години, но не и сега. Можеш да ми вярваш.

— Ала не ти вярвам! — Карен отново докосна с устни стомаха му и усети как той плъзга пръсти в косата ѝ, свива ги и притиска лицето ѝ до тялото си.

— Ню Орлийнз е завладян от флота на адмирал Фарагут през април 1862. До 1877 година се е провеждала реформа. Цели петнайсет години. Най-дълго от всички градове в Конфедерацията. Вярвай ми, има значение. Става толкова зле, че не остава нищо, за което да се живее, освен заради спомена за миналото. Изоставихме настоящето. Ние живеем заради миналото.

Карен бе трогната от думата „ние“. Той оставаше дълбоко свързан със своите прадеди. Искрено преживяваше техните стремежи и тяхната загуба на илюзии.

— Естествено научихме се да оцеляваме след войната — продължаваше Марк. — Ню Орлийнз беше най-големият град на Юга, това известно ли ти е? Голямо строителство имаше тук, много

инвестиции. И естествено страшно много подкупи и корупция. Но това бяха подаръците на янките. Това поне можеш да разбереш. Завладя ни усещането, че светът вече съвсем не е онова красиво място, което беше преди. Спомняш ли си онзи момент във „Великия Гетсби“, където авторът казва, че след като Дейзи му изменя, Гетсби вижда материалната страна на света, ала не и реалността. Същото беше. Реалността е нещо, което можеш да докоснеш, но не и да вярваш в него. Вече не. Танц на духове.

Карен ловеше всяка негова дума. Този човек умееше да се изразява, въпреки горчивината.

— Поне има нещо, в което вярваш — забеляза тя, неволно отъждествявайки го с дедите му.

— Може би. Ала не можеш да живееш непрестанно с миналото. — Внезапно погледът му пламна особено. — Тъкмо заради това за мен е от особено голямо значение това, че те срещнах. Ти си момиче извън това общество. Имаш свой собствен живот, свои представи за нещата. Ти се нещо реално. Теб съм чакал през всичките тези години.

Карен беше поразена. Марк наистина преживяваше това, което казваше.

— Всеки млад мъж от Юга минава през подобна драма. Озоваваш се в едни грозен и безнадежден свят и се опитваш да откриеш изход или поне нещо, в което да вярваш. А приятелите и семейството ти вярват в едно-единствено нещо — миналото. Това вгорчава дните ти, обърква те. Всички твърдят, че съм много див — продължаваше той. — Човек на хазарта, блудния син. Баща ми пет пари не дава за нищо. Интересува го единствено какво мога да направя аз за него. Брат ми се интересува единствено от себе си. Нищо не проумяват, защото са част от проблема. В нищо не вярват истински. Обвиняват ме, че съм като без корени, но всъщност на тях им липсват корени. Празни хора! — Марк се засмя. — Опитай се само да им го кажеш!

Карен почувства, че започва да го разбира. Нейният собствен свят понякога ѝ се струваше празен и жесток, ала тя бе расла с двама грижовни родители, които смятаха, че задачата им е да ѝ помогнат да открие смисъла на своя живот. Никой не се бе опитвал да ѝ наложи този смисъл, предлагайки ѝ някакъв готов отговор като пари или успех, или слава... или пък благородството на някаква отдавна отминала

история. Много добре разбираше защо бе така трудно на един южняк като Марк. Неговото лично търсене на стойности бе отровено от сляпата вяра на семейството му в миналото.

— Имал си доста жени, нали? — обади се тя.

— Те бяха своеобразен начин да намеря нещо истинско — отвърна той.

— Но май никоя не се е задържала достатъчно дълго.

— Не. Никоя — въздъхна Марк. — Преследването на жените е начин да се опитваш да избягаш от самотата. Твърде близко е до хазарта. Така мисля поне. Просто се хвърляш и забравяш. — Той вдигна очи към Карен. — Обаче сега вече всичко е зад гърба ми.

Той докосна гърдите ѝ с върховете на пръстите си.

— Теб съм чакал през всичкото това време. Странното е, че, сякаш съм го знаел. Никога не напусна мислите ми. Лицето ти вечно витаеше някъде зад лицата на всичките тези жени.

— А те много ли бяха? — попита тя, без да изпуска от очи пръстите му.

— Много покорители на женски сърца има в семейството ми — засмя се Марк. — Ние от рода Белфорт сме страстно племе. А пък от рода на майка ми Курвоазие — още повече. Много дуели са записани в семейната история, и то все заради жени. Има например един пра-пра-пра-чичо, който се е самоубил заради една жена. Много приличам на него. Така поне казват роднините ми.

Последните му думи промениха посоката на тяхната близост. Той вдигна чашата си, отпи от шампанското и промълви:

— Давам един долар, за да чуя за какво мислиш.

Карен тръсна глава, сякаш за да пропъди въпроса, който я измъчваше.

— Пълна си с тайни — въздъхна Марк. — Виждам, че си имаш мнение по повечето въпроси. — Надигна се и се загледа в очите ѝ. — Искам да узная всичките ти тайни.

— За какви тайни говориш?

Тя усети как той излива малко от шампанското си между гърдите ѝ. Течността бавно се спусна към стомаха ѝ. Марк се наведе и започна да пие от виното бавно и чувствено.

— Глупчо — прошепна Карен.

— Всички тайни... — Устните му докосваха едва-едва кожата ѝ и тя цялата настръхна. Младата жена изви тяло към него и зарови пръсти в косите му, за да го привлече към себе си. Той докосваше с устни същите места, които до преди малко бяха пламнали от ласките му.

— Всяка частица от теб е тайна. И тази, и тази... — Той целуваше забранените места, а те пламваха от страст и възбуда. — Искам да зная всичко! Да докосна всичко!

Карен не можеше да се сдържа повече. Привлече мъжа над нея с трескави неспокойни пръсти и обви бедра около кръста му.

— Марк — почти извика тя. — Моля те, Марк!

Той я съжали. Проникна в нея бързо, като мъж, на когото пътят вече е ясен. Карен не можеше да се освободи от чувството, че всичко това вече ѝ се бе случвало, че магията на тази невероятна нощ бе повторение на нещо, което бе заровено някъде в далечното минало.

Опита се да извика спомена и да го изясни, ала вече бе твърде късно. Удоволствието я заля и тя дари мъжа със стенания и въздишки, които прозвучаха като множество обещания за подчинение и капитулация. Почти усети как Марк се усмихва, след което и той загуби контрол над себе си и се отдаде на удоволствието до самия му край.

Лежаха дълго един до друг, прекалено изтощени, за да посегнат дори към чашите с шампанско. Карен имаше чувството, че миналото я обвива като паяжина. Пристигнала бе в този град, за да изкуши съдбата, а бе попаднала в капана на нещо, което отдавна би трябвало да е загърбила. Ако имаше малко разум, трябваше да стане и да избяга, докато е време.

Не след дълго меко сивкаво сияние, осветило прозорците, подсказа, че изгревът бе близо.

— Трябва да вървя — промълви тя.

— Не — поклати глава усмихнато Марк.

Карен обърна очи към дългото му, елегантно тяло, изтегнато до нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Че ще заминеш, но с мен.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато беше на шестнайсет години, Карен Медисън — тогава Карен Ембри — прекара десет месеца в Ню Орлийнз.

Баща ѝ, който бе строителен инженер, бе поканен да участва в реконструкцията на няколко исторически сгради в централната част на града. Карен и майка ѝ го придружаваха. Семейството се настани в малка къща под наем недалеч от Кенер. Добрият успех на Карен от училище до този момент ѝ даде възможност да бъде приета в снобското частно училище „Сейнт Чарлз Акедъми“. Изискано училище, помещаващо се в сградата на едновременна плантация, на петнайсетина километра нагоре по течението на реката от Ню Орлийнз.

Едва по-късно тя съжали, че родителите ѝ не я бяха записали в най-обикновено държавно училище. Съучениците ѝ, малко на брой, произхождаха от стари южняшки фамилии. Не мина много и Карен разбра, че децата никога няма да я приемат не само защото беше пришълка, но и поради факта, че беше янки. Прикриваха презрението си зад формална учтивост. Когато свикна с характерния им говор, тя започна да долавя ироничните подмятания, преплетени в южняшкото им сладкодумие.

До месец октомври вече бе така отчаяна, че започна да моли баща си да ѝ позволи да се върне сама в Бостън, където можеше да остане при техни роднини и да завърши десети клас. Ала и майка ѝ, и баща ѝ не искаха да чуят за подобно нещо, смятайки, че дъщеря им е прекарала достатъчно време в Бостън и е крайно време да се потопи в друга атмосфера.

Когато се увери, че никакви молби няма да помогнат, Карен се затвори в себе си и реши да поддържа пълна изолация от всичко и от всички до месец юни. Участваше колкото се може по-малко в клас и в нещата, които ставаха около нея. До Коледа вече всички в училището бяха убедени, че тя е саможива, безцветна и скучна и че след последния учебен ден всички ще са забравили за нея.

С Джийни Купърман се запозна в клуба по риторика, единственото извънкласно занимание, в което се бе записала. Джийни се държеше също толкова „дръпнато“ и двете не само много скоро намериха общ език, но и над безброй чаши разхладителни напитки и няколко чийзбургера споделиха тревогите и притесненията си, седнали в едно местно кафене. През витрината можеха само да хвърлят замечтани погледи към най-популярните момчета в училището. В други условия Карен сигурно би се насладила на блестящото чувство за хумор на Джийни, на търпението ѝ и на нейната интелигентност. Ала в този момент момичето бе така потиснато от своето нещастие, че изобщо не бе в състояние да се зарадва на каквото и да е. Ето защо веселите и радостни моменти между тях се брояха на пръсти.

И тогава дойде училищното тържество преди Марди Гра.

То включваше бал с маски, барбекю и танци. Присъствието беше задължително. С шарен костюм в местния стил „кейджън“, Карен с огромна неохота отиде в училището, залепи гръб за стената на голямата зала и заби поглед в танцуващите под звуците на традиционната за Юга музика свои съученици.

По едно време високо тънко момче, чието лице бе скрито от маска на пират, изникна внезапно пред нея и я покани на танц. Тя прие. Той сръчно я понесе по излъскания под, докато я остави без дъх.

Не мина много и момчето отново се появи, този път, за да я покани да се разходи с него. Щом се озоваха навън сред облените в лунна светлина дървета на парка, той свали маската си. Едва тогава Карен видя, че това беше Марк Белфорт. Дори на тази крехка възраст той бе известен женкар. Чувала бе момичетата да си шушнат в банята за скандалната му репутация и за това, какъв дързък любовник бе.

Когато двамата поеха по пътеките на парка около училището, нищо в поведението на Марк не подсказваше неговата прословута безотговорност. Напротив, държеше се сериозно и бе някак замислен. Заговори за това, че се чувства потиснат в семейството си. Тесните кръвни връзки между хората в Ню Орлийнз го отвращавали. Любимите му писатели били от Нова Англия, трансценденталистите и европейски автори като Ницше, Пруст и Томас Ман.

— Ние тук живеем в миналото — продължи момчето. — Едва сме влезли в деветнайсети век, да не говорим за двайсети. С нетърпение чакам мига, когато ще се измъкна оттук.

— И къде ще отидеш? — попита Карен.

— В Европа. — Той се усмихна и улови ръката ѝ. — А може би в Южна Америка. Или пък в Китай. Все едно къде!

Навлязоха още по-навътре между дърветата, докато настъпи момент, когато Карен видя, че няма да може да се върне сама. Спряха сред малко сечище, посребрено от лунната светлина. Седнаха на тревата един до друг. Марк разказваше момчешките си фантазии, своите невероятни планове, които всъщност го карали да се чувства непрестанно изолиран от връстниците си. Целият му живот досега бил изпълнен с дирене на „свеж въздух“. Не помнел някога да е „дишал“ свободно и направо умираше от задушаване.

Всичко това се стори на Карен изключително вълнуващо. С течение на времето Марк успя да изтръгне от нея признание за нейните вълнения, за тайните ѝ мечти, за които освен дневника ѝ, никой друг не знаеше.

Тя за първи път срещаше такъв човек. Душевното изгнаничество от южняшките му корени бе облечено в речник от преди времето на Гражданската война и с нещо ѝ напомняше езика на Шекспир. Стремехът и жаждата му за нови места и други времена бяха облечени в едно тяло сякаш слязло от някой от портретите в Академията по изящни изкуства, тяло, отгледано, за да служи гордо в Гражданската война. Марк бе сложна личност, с единия крак във величественото минало на дедите си, а с другия — в настоящето. Струваше ѝ се прекалено красив, за да е съвсем истински.

Най-накрая, завладян от страст, той постави ръце на кръста ѝ, а устните му докоснаха нейните. Карен откликна на неговия зов и, огряна от бледата лунна светлина, му даде онова, което ѝ бе най-скъпо и което той очевидно желаше. Марк го направи с уважение и нежност, подходящи за случая. След това, потънали в мълчание, изминаха обратния път до залата за танци, само колкото да видят, че почти всички си бяха отишли. На края на гората той я спря за последна целувка.

— Никога не ме забравяй — прошепна Марк.

Нищо друго освен спомен не ѝ остана, защото след това той не само не ѝ проговори, но и с нищо не показа, че забелязва нейното съществуване. По-самотна от преди, тя със стиснати зъби издържа оставащите ѝ сто дни в училището. Наблюдаваше отдалеч Марк,

заобиколен от приятелите си и обожаващите го съученички. И докато чакаше края на учебната година, Карен си даде сметка, че за него тя е била само поредното завоевание, че всичките му красиви думи, поезията и споделените копнежи са имали за цел да я съблазнят.

Карен твърдо реши да направи всичко възможно да изтрие Марк Белфорт от паметта си. Онова, което остана от него в съзнанието ѝ, щеше да ѝ служи като предупреждение. Нужно бе да съхрани себеуважението си и да не позволи на фантазиите си да я поставят в подобна ситуация. Единствената нощ, в която бе си позволила да е красавица от Юга, да е обект на ухажване и развлечение, щеше да остане в миналото.

Колкото и странно да бе, планът ѝ успя. Споменът за Марк Белфорт остана върху плътта ѝ, ала се случваше да минат години и тя да не се сети за него. Карен живееше за настоящето и за бъдещето. Марк бе реликва от миналото. А миналото, според нея, трябваше да бъде превъзможнато.

Завърши училище в Бостън и се записа в колеж в Ню Йорк. Започна да се интересува от компютри и избра кариерата на програмист. Искрено се наслаждаваше на точността на компютърния език. Харесваше ѝ усещането, че владее и контролира нещата, че може да създаде екип от хора, които се възхищават на нейната опитност и следват инструкциите ѝ до най-големи подробности. Станеше ли някаква грешка, именно Карен се притичваше на помощ, търпеливо обясняваше къде са сбъркали и как да го оправят.

Тя наистина се превърна в жената, каквато винаги бе мечтала да бъде — решителна; съобразителна, с чувство за отговорност, жена от която зависят и мъже, и жени, заради познанията ѝ и заради нейната преценка. Омъжи се за човек, който бе сериозен и държеше на думата си. Двамата започнаха живот, който имаше всички основания да бъде щастлив, защото бе започнал с любов и искрена преданост. Карен никога не мислеше за миналото, защото бъдещето бе нейната стихия.

Именно тогава дойде и поканата на Джийни и съвсем импулсивно Карен я прие. На балкона в библиотеката на Дъчейз пред нея се яви красивият непознат с неговите строфи от „Ромео и Жулиета“ и маска на лицето. За много кратко време слабостите в плана, който бе изпълнявала с успех през всичките тези години,

излязоха на бял свят. Борбата ѝ бе кратка, а капитулацията ѝ — пълна. Миналото спечели. Бъдещето потъна в мъгла и неизвестност.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Денят след бала в Сан Суси Карен отлетя с Марк Белфорт за Европа.

Тя не успя да намери време да събере мислите си. Съвсем доскоро животът ѝ бе ясен и прост, с ярки и отчетливи граници. А сега, изоставила съпруга и дома си, пътуваше за Европа с мъж, когото почти не познаваше.

Спряха в Париж и прекараха вълшебна седмица, наситена с чувствени преживявания в апартамент, собственост на семейството на Марк на „Ке де Гран Огюстен“. Жилището беше прекрасно, малко извън времето. Дедите на Марк, които през деветнайсети век обичали да правят дълги пътешествия из Европа, се бяха погрижили да оставят и тук портретите си по стените. Атмосферата в апартамента във Франция бе в известен смисъл по-романтична от тази в имението на Белфорт в Щатите. Всъщност, даде си сметка Карен, корените на семейство Белфорт бяха във Франция и тяхната южняшка изисканост водеше началото си от Париж на осемнайсети век.

Като се изключат вечерите, през тази първа седмица те почти не излязоха навън. Марк я заведе в „Льо Серф Волан“, в „Ла Тур д'Аржан“, в „Дрюан“ и „Ласер“. След вечеря наемаха карета и се разхождаха в Булонския лес или дълго се разхождаха из Латинския квартал. Карен с наслада се потопи в измислената атмосфера, с която Марк я обгръщаше. Трудно бе да се съсредоточи върху реалностите. Носеше се върху облаци от образи, все по-екзотични и екзотични.

Когато седмицата свърши, заминаха за Лазурния бряг с кола. Очевидно Марк добре познаваше пътя и не се боеше от лудите френски шофьори, които не мислеха за нищо, носейки се по шосетата със скорост от сто и петдесет километра в час и намаляваха едва когато се зададеше червен светофар на пътя.

Останаха четири нощи в Монте Карло, където Марк ѝ показва, че е специалист в хазартните игри. През цялото време държеше тя да е до него, „за късмет“, казваше той. Когато видеше, че е уморена, тихо

прошепваше в ухото ѝ, че щом играта свърши, ще я заведе да си легне. Карен неизменно пламваше, изплашена, че някой от присъстващите може да е чул.

Неизвестно как хазартът изостряше тяхната чувственост след това. Животът бе за тях като низ от рискове, отчаяно плъзгане по повърхността на нещо невероятно опасно. Марк хвърляше спечеленото на нощната масичка и наблюдаваше как Карен се отпуска на леглото. Сваляше бавно дрехите си, знаейки добре колко я вълнуваше постепенното разкриване на тялото му. Нейната възбуда го разпалваше още повече. Любеха се отново и отново до ранните утринни часове, накрая заспиваха в прегръдките си. Събуждаха се за закуска едва към обяд.

Именно тогава тя забеляза необикновеното свойство на тялото му да променя цвета си в зависимост от настроението му. Случваше се да е тънко, почти измършавяло, когато бе неспокоен и нервен, а в друг момент гръдните мускули и бедрата му да са по-едри, отколкото ѝ се бяха стрували преди. Очите му, черни като нощта веднъж, ставаха светлокафяви и златисти, друг път. Изящните и толкова аристократични негови ръце можеха да се окажат груби и силни, когато я прегръщаха или вдигаха тежест.

Направи ѝ впечатление, че по тялото му нямаше нито един белег или петънце. Никакви петна от рождение или бенки не нарушаваха безупречната белота на крайниците му. Не беше допускала, че мъжко тяло може да е толкова красиво. Марк нямаше усещането за тази си красота. Държеше се елегантно и небрежно и това сякаш правеше красотата му още по-желана.

След четири дни той заяви, че му е „доскучало“ в Монте Карло и заминаха за Довил. От там в Биариц и Трувил. Последваха Баден-Баден и Испания, където в Казино Гран Мадрид, според Марк, той показал най-висока класа.

Постепенно Карен започна да разбира игрите. Възхищаваше се от невероятно смелите му стратегии на залагане, в които Марк често стигаше до безразсъдство. Крупиетата неизменно ги посрещаха с усмивка, защото знаеха, че той носи със себе си атмосфера на вълнение и риск. Една нощ в Биариц спечели толкова много, че управителят на казиното се наложи да му подпише лично разписка.

Друга нощ пък загубата им бе такава, че ако Марк не познаваше управителя, вероятно щяха да го арестуват.

— Защо играеш, Марк? — го попита тя една нощ.

— Само така се чувствам истински.

— А когато си с мен?

Той вдигна вежди.

— Разбирам какво имаш пред вид. Може би наистина няма да е зле да се разделя с хазарта. Нека приемем, че това е последният плонж в тази посока.

— Наистина ли можеш да си позволиш всичко това?

— Не ме питаш за пари, нали? — Лицето му видимо помръкна.
— Това е единственото, за което ти забранявам да питаш. Никога!

— Извинявай, просто не мога да не се питам. Никога не съм виждала толкова високи залози.

— Опитвам се да наваксам рисковете, които шест поколения Белфорт не са смеели да предприемат — капитулира Марк. — Били са винаги прекалено заети да събират и стискат всяка паричка.

— Значи семейството ти е много богато.

— Предполага се, че знам това. Нали аз се занимавам с управлението на капитала.

— Наистина ли?

Горчива усмивка се появи на лицето му.

— Брат ми не бива да бъде тревожен. Той се занимава с управлението на две от по-големите корпорации, чиито акции държим. Не разбира от пари. Никога не е искал да разбира. Баща ми почти измоли от мен да завърша бизнес образование в Тюлейн. Записах управление на капитала, за да му доставя удоволствие. По-скоро, за да доставя удоволствие на майка си преди да умре. Но очевидно това бе най-глупавото нещо, което съм извършил в живота си.

— Защо? — не се сдържа Карен.

— Защото по този начин се свързах завинаги с баща си и семейното богатство. Сетих се да се съпротивлявам, когато беше твърде късно. По-скоро спрях да се съпротивлявам, а трябваше да продължа още по-яростно. Изглежда съм се чувствал виновен заради буйните си младежки години. Искаше ми се да помогна на семейството. Не съм подозирал, че това ще се превърне във воденичен камък на шията ми.

— Май не харесваш твърде семейството си — вметна тя.

— Харесвах майка си. Много я обичах. Благородна, нежна душа. Когато мама си отиде, не ми остана почти нищо. — Марк внезапно се усмихна. — Не се тревожи за страстта ми към хазарта. Всъщност не рискувам нищо. Ако семейство Белфорт не бяхме така скандално богати и с такива добри позиции в инвестициите си, никога нямаше да заложа и един цент. Така помагам и на данъчните власти, знаят поне откъде идват загубите ни. Така че не се безпокой.

Наблюдавайки го в игралната зала, Карен успя да научи за него почти толкова много, колкото и от поведението му, когато бяха в леглото. Нещата, разбира се, бяха съвсем различни. С картите в ръце той беше отчаян, почти губеше разсъдък в стремежа си да рискува, а като любовник бе нежен, с бавни движения и експлозивната му натура проличаваше едва в последните мигове на екстаз.

Съчетанието от тези две противоположности ѝ действаше като наркотик. По време на пътуванията им от град на град, от казино на казино, постепенно връзката ѝ с реалния свят се стопи. Тя се превърна в момичето на Марк, „неговият талисман“. Със своеобразна перверзност се наслаждаваше на пасивната роля, която ѝ беше отредил — да седи мълчаливо и да наблюдава как той залага все по-големи суми и да чака мига, когато ще се приберат в стаята си и Марк ще предяви правата си на собственик, също както се разпореждаше със съдбата си, докато чакаше топчето на рулетката да спре лудия си бяг или крупиято да свали следващата карта.

От Карен започна да се излъчва сияние, което се дължеше не само на слънчевия загар, който бе добила по плажовете на известните европейски курорти. На лицето ѝ се бе установило изражение на загадъчност и очакване, което не оставаше незабелязано за околните. Докато се настаняваше до Марк в игралната зала, доста чифта очи я оглеждаха. И мъже, и жени шепнешком обсъждаха очарованието ѝ. Тя буквално усещаше любопитството, с което те се питаха какви ли удоволствия ѝ доставя Марк, когато се насаме, и с какво ли го държи?

Попила бе очевидно част от неговата загадъчност и това придаваше на вида ѝ известна екзотичност. Иначе бялата ѝ кожа бе порозовяла, косата ѝ придоби лъскавина и гъвкавост. Очите ѝ сякаш бяха станали по-тъмни. Заприлича на европейка, като по един странен начин съчетаваше най-добрите черти на френските, италианските и

испанските момичета, които често срещаша в луксозните хотели, хванали под ръка богати мъже.

Веднъж един от тези богаташи, очевидно поотегчил се от своята компаньонка, я заговори и бе много изненадан, когато разбра, че бе американка от Бостън.

— А пък аз си мислех, че всичко съм видял — отбеляза красивият испански бизнесмен във фоайето на „Гран Мадрид“. — Готов бях да се закълна, че сте францужойка, ако не бе някакъв особен блясък в очите ви, който ми напомни за нашите испански момичета. Ала защо не ми обясните как една млада жена от Бостън се е озовала тук, в „Гран Мадрид“, с господин Белфорт?

— Значи познавате Марк? — попита Карен изненадана.

— Всички го познават — засмя се мъжът. — Загубил е в казиното повече, отколкото цялото ми семейство загуби във войната. А от друга, страна е спечелил повече пари, отколкото семейството ми е имало, за да започне бизнеса си. Господин Белфорт е добре известна личност.

Мъжът се представи като сеньор Лопес Муньос и покани Карен и Марк да изпият по едно питие в дома му на „Кале Принсеса“. Разговаря с Карен за Америка, а с Марк за хазарт. Оказа се, че пътищата на двамата мъже са се пресичали в казината не само на Европа, но и в Карибите. Марк се държа любезно и бе дори по-приказлив от друг път, ала след около час от посещението им той си погледна часовника и заяви, че е време да тръгват.

— Имах дълъг ден — обясни Марк, — а и Карен трябва да си почине.

За своя изненада, след приятната среща с испанеца тя бе по-възбудена от друг път и определено изпитваше желание за секс. След първата глътка шампанско, която Марк ѝ наля в хотелската стая, Карен го погледна дяволито и остави полата си да се спусне на пода.

— Какво ти става? — попита той.

— Не зная. Може да е от влиянието на луната — промълви тя и бавно разкопча сутиена си пред изумения му поглед.

— Каквато и да е причината, на мен много ми харесва. — Марк протегна ръце и зарови лице в тялото ѝ.

Необяснимо и за себе си, Карен го бутна назад в леглото и обсипа тялото му с ласки, като сръчно го насочваше да проникне в нея.

Извиваше гръб назад и ставаше все по-настойчива. Усетила, че всеки момент ще достигне кулминацията, тя отвори очи и погледна Марк. Той не откъсваше от нея широко отворените си очи и сякаш бе омагьосан. В този миг Карен си спомни погледа, с който я наблюдаваше сеньор Лопес Муньос тази вечер. За първи път осъзна, че притежава способността да съблазнява. Това ѝ хареса страшно много и освободи фантазията си в ласките към своя любим. Искаше да бъде неустоима, чувствена, властваща. Когато ги заля и последната вълна и тя почувства в себе си тласъка на неговата развихрила се страст, разбра, че бе успяла.

На следващата сутрин първото нещо, което видя, щом отвори очи, бе Марк, който събираше багажа им.

— Какво има? — попита Карен.

— Нищо. Прибираме се — отговори той. — Това е всичко.

— Но защо?

— Време е — гласеше краткият му отговор. — Никакви закачки и флиртове повече. Искам те само за мен.

Тогава тя не обърна сериозно внимание на думите му. С неохота напускаше Европа, защото тук, сред чуждия пейзаж, се чувстваше спокойна, по-уверена в себе си. От друга страна мисълта, че ще се върне у дома с Марк, искрено я радваше. У дома. Самата дума я изпълваше с удоволствие, защото това значеше, че неговият дом е и неин.

От пристанището в Шербур си взеха места в един шведски пътнически кораб и отпътуваха за Ню Йорк. Марк правилно беше отгатнал, че Карен никога не бе пътувала с презокеански кораб. Прекарваха дълги часове, излегнали се на шезлонги на палубата, откъдето наблюдаваха пътниците. Докато плуваха в басейна, искрено се забавляваха от съчетанието на люлеенето на кораба и полюшването на водата в басейна. Вечер танцуваха, гледаха звездите или Марк играеше в залата за хазарт. И не на последно място се любеха. Винаги, във всеки момент лекото поклащане на корпуса напомняше на Карен не само за обширния океан под тях, но и за безкрайния ритъм на техните тела и тяхната близост, която за нея бе истински океан без дъно и изпълнен със загадъчност.

ПЕТА ГЛАВА

Едва когато стигнаха в дома на Марк, Карен усети, че нещо не е съвсем наред. В имението нямаше жива душа, като се изключи единствената прислужничка, госпожа Критендън. Карен се беше надявала да се срещне със семейството на Марк. Когато го попита къде са близките му, той обясни, че баща му е на дълго посещение при някакви роднини във Франция.

— Вероятно сме се разминали с него — продължи Марк. — Нямам голямо желание да се виждам с него.

— Ами брат ти?

— Дейвид има апартамент в предградията. Сигурно ще го видиш тия дни. Но не разчитай много на това. Скучен е като миялна машина.

Съдейки по начина, по който говореше, тя бе убедена, че той спестява част от истината, ала замълча.

Корабът акостира в пристанището на Ню Йорк много рано сутринта, полетът до Ню Орлийнз пък закъсня и Карен се чувстваше уморена и с размътена глава, ето защо се остави Марк да я води в потъналата в мрак къща. Озоваха се в пищно обзаведена спалня, украсена с тежки брокати и гоблени по стените. Плътни завеси скриваха високите прозорци.

— Това не е стаята, в която бяхме преди — отбеляза тя на входа.

— Надявам се да ти хареса.

— Красива е. — Карен наистина се възхити от обстановката. — Изглежда ми някак нереална. Имам чувството, че съм влязла в машина на времето.

— Тук всеки предмет е бил притежание на семейството ми поне от сто години — засмя се Марк. — С изключение на дюшеците, естествено.

Тя се усмихна и огледа леглото.

— Гоблените са висели в библиотеката на плантацията ни нагоре по течението на реката — продължи Марк. — Армията на янките подпалила къщата, но робите на Белфорт успели да спасят някои вещи.

— Той посочи комплект позлатени гребени и четка на тоалетката. — Били са собственост на пра-пра-пра-пра-баба ми. Донесла ги от Франция след като се омъжила в семейството. На онези войници сигурно много им се е искало да ги задигнат. Ето, виж инициалите.

Карен взе едната четка. Върху златната дръжка личаха инициалите АКВ.

— Какво значат тези букви? — попита тя.

— Казвала се Амели Курвоазие — обясни Марк. — Произхождала от една от най-старите аристократични френски фамилии в кралството от Средните векове.

Тежък бронзов бюст на жена стоеше на една масичка встрани. Беше много красив, с множество детайли до последните гънки на дрехата. Лицето бе поразително.

— А коя е тя? — попита Карен.

— Никой не може да каже със сигурност. Разгледаш ли я потблизо, може да откриеш някои от характерните черти на фамилията Белфорт. Но никой от историците на семейството не е успял да установи със сигурност нейната самоличност. Бронзът датира от началото на осемнайсети век.

Марк видимо се преобрази, докато показваше скъпоценните реликви на семейството си, разположени в стаята. Гордост, съчетана с горчивина, лъхаше от дълбокия му глас — нещо, което Карен чуваше за първи път.

— Нещо безпокои ли те, Марк? — попита тя.

— Не, вече всичко е наред. — Той я прегърна и я целуна.

— Сигурен ли си? — добави Карен. — Струваш ми се някак странен.

Марк я заведе до леглото, даде ѝ знак да седне, ала остана прав, без да откъсва очи от лицето ѝ.

— „Като си помисля само, че отрова като тази е от плът и кръв...“ — произнесе някак замечтано и разсеяно.

— Какво искаш да кажеш? — смути се тя.

— Някой го беше написал. Няма значение.

Отпусна се до нея и леко я бутна назад върху покривката на леглото. Целува я дълго и страстно, постепенно я покри с тялото си.

— Знаеш ли — обади се Карен между две целувки, — за първи път се чувствам у дома си. Май това място може да стане и мой дом.

— Ще стане — целуна я той отново.

— Бих искала.

— Само когато наистина разбереш.

— Какво да разбера?

— Че не може да има повече никакви сеньори Лопес-Муньос.

— Какво значи това? — стъписа се тя.

— Че няма да се възхищаваш вече от някакви испански господа — гласеше отговорът. — Нито френски, нито швейцарски, германски или английски. Никакви мъже повече.

— Марк, наистина не разбирам за какво говориш!

Той подпря глава на дланта си и се загледа в нея.

— Толкова си красива! Много ми се иска нищо между нас да не се променя. Знаеш ли, желанието на другите мъже те покрива с особено излъчване.

Последните му думи ѝ се сториха някак приповдигнати, а и съчетани с подозрителните му погледи, съвсем я объркаха.

— Марк, държиш се някак странно.

— Моля те само за едно — промълви той. — Вярност.

— Вярност ли?

— Как звучи само тази дума от устата на една жена! Няма по-голямо противоречие в света.

— Защо говориш така? — Карен се беше ядосала вече.

— Забелязах как те гледат мъжете, докато бяхме в Европа — въздъхна Марк. — Колкото по-близки ставаме, толкова по-зависим се чувствам от теб, толкова по-често се обръщат след теб. Наистина ми е мъчно за теб, та ти дори не си даваш сметка за това.

— За какво не си давам сметка? Че ме гледат ли? Всяка жена знае, когато някой я заглежда.

Той поклати глава, сякаш се забавляваше от нейното невежество.

— Онова, което не знаеш обаче е, че именно ти изпращаш сигнали, които ги привличат. Само че аз ги улавям. Забелязах как от теб се излъчва сияние. Как се усмихваш. Жените все не го разбират. Такава е природата им. Няма нужда да говорят, нито да се появят на прозореца. Мъжете долавят аромата, който жените излъчват от километри разстояние. Можеш да ги чуеш дори как вият нощем.

Карен седна и загрижено го изгледа.

— Марк, говориш несвързано. А и забравяш, че аз съм самостоятелна личност. Не съм животно.

— И затова ли флиртуваше с Лопес Муньос? — попита той.

— Само разговарях с него. Ти също.

Марк също седна, но се отдалечи и опря гръб в стената.

— Щом така го наричаш, аз се оттеглям.

Карен беше объркана. Марк ѝ се струваше неузнаваем. Никога досега не беше говорил с нея с този тон, нито я бе гледал така. Мъжът, чиято любов бе станала център на нейния свят през последните няколко седмици, сега бе сякаш на километри разстояние, издигнал помежду им стена от подозрителност, а като си помисли, и тази потънала в мрак къща...

Той вероятно бе отгатнал мислите ѝ, защото протегна ръце, привлече я към себе си и впи властно устни в нейните.

— Марк...

— Не. Стига вече думи.

Люби я, без да сваля дрехите ѝ. Откри с пръсти нейните тайни места и започна да я милва. Властта, която имаше над нея, а и непознатата стая, само засилиха желанието ѝ и тя усети, че отново неудържимо се стреми към него.

Пръстите ѝ се впиха в пищната покривка на леглото. Очите ѝ бяха затворени. Перлената кожа на бедрата ѝ едва се виждаше в мрака, докато краката ѝ обгръщаха кръста му. Когато Марк бе вече проникнал в нея, Карен простена и промълви нещо като молба той да бъде онова, което е бил в самото начало и което тя очакваше той да бъде за нея и в бъдеще.

В тласъците му имаше и триумф, и едва ли не жестокост, дланите му обгръщаха кръста ѝ, притегляйки тялото ѝ към неговото. Стори ѝ се, че го чува да казва нещо, но вълната от собствените ѝ чувства така я заля, че тя така и не успя да разбере какво казва той.

— Марк! — извика само. — Марк!

Сетне и двамата се отпуснаха задъхани един до друг. Карен притискаше главата на своя любим до гърдите си. Толкова искрено се надяваше физическата им интимност да прогони недоразумението, което очевидно го бе карало да страда преди малко.

Той идваше постепенно на себе си, целуваше и милваше косите ѝ. Това бе същият Марк, сигурна беше. Усмиваше се като преди,

владееше я като преди.

По едно време той се изправи.

— Стой така — въздъхна Марк и я погледна втренчено — все още облечена, ала със запретната пола и с всички белези на онова, което се бе случило току-що между тях. Косата ѝ беше разрошена, а лицето ѝ грееше от удоволствие.

*„Към чуждите желания си нежна,
а само аз от теб не бивам чул.
Но както в тия пълни океани
приют намира онзи скитник дъжд
сред другите неща, така желани,
ти приюти и мен, поне веднъж.“*

Карен не познаваше цитата, но меланхоличната му красота ѝ напомни за Шекспир, пък и любовта на Марк към поета ѝ беше добре известна.

— Марк, как може да говориш такива неща? — стъписа се Карен. — Нима наистина си мислиш тези неща за мен?

За пореден път лицето му се изкриви от онази странна смесица от тъга и циничност.

— А ти дори и не го разбираш — въздъхна той, без да откъсва очи от разголеното ѝ тяло. — Защото си просто такава жена, а значение има и от коя част на страната идваш.

— Не те разбирам.

Марк закопча ризата си там, където нетърпеливите ѝ от страст пръсти бяха я разкопчали.

— Скоро ще разбереш, Карен. Това ще е моят подарък. Да те накарам да проумееш думите ми.

Той се завъртя на токовете си и се стопи сред сенките, изпълнили стаята. До слуха на Карен достигна звукът от тихите му стъпки и тихото щракване на ключалката.

Тя дълго лежа неподвижно, размишлявайки за онова, което се случи между тях тази вечер. Умората ѝ пречеше да мисли спокойно и трезво. Конфликтът, който бе възникнал така неочаквано между двамата, ѝ се струваше някак нереален. Ала не и последвалите ги

любов и ласки — те бяха повече от всякога наситени със страст и копнеж. Сякаш пукнатината в отношенията им бе засилила еротичното привличане във физическия им контакт.

Най-накрая Карен стана и се опита да излезе навън. Вратата беше заключена.

Тя притихна в сенките на стаята, замислена над случилото се, над това, как внезапното ѝ пристигане в една къща, сторила ѝ се в първия момент истински дом, се превърна в най-странното нещо на земята.

Реши да дръпне завесите.

Зад тях нямаше прозорци — само висока стена, покрита с копринени тапети отпреди сто години.

Забеляза срещу леглото тясна врата. Натисна дръжката и я отвори. Пред очите ѝ се разкри малка красиво обзаведена баня с тоалетна, вана и умивалник, но... Отново никакъв прозорец!

В стаята нямаше никакви други врати или прозорци. Карен бе в плен.

ШЕСТА ГЛАВА

Карен преживя няколко етапа на своето пленничество. Те бяха по-скоро душевни и нямаха нищо общо с физическите стени на сградата, в която бе затворена.

В началото беше бясна, направо полудя от негодувание. Тя бе жена от края на двайсети век, ръководила сама целия си съзнателен живот. Страстната привързаност на Марк към нея вече ѝ се струваше отминала и твърде странна, за да има нещо общо с действителността, сякаш бе слязла от пращните картини, покриващи стените на имението Белфорт. А това, че посегна на независимостта ѝ, ѝ се стори най-абсурдно от всичко. Напомняше за осемнайсети, а не двайсети век. Никой нямаше право да заключва една жена в къщата си.

Късно същата нощ, когато Карен лежеше все още замаяна от дългото пътуване и от възмутителната постъпка на Марк, в тази първа вечер на тяхното завръщане, той безшумно се вмъкна в стаята и легна до нея.

Изгарящата потребност за насилие го бе напуснала. Ласките му я успокояваха, докато постепенно плътта ѝ започна да потръпва от чувствен копнеж. Ръцете му се движеха бавно. Свежият аромат, който се излъчваше от него, сякаш я обгърна с нежен воал. Тя се почувства защитена и закрияна от тялото и привързаността му.

Накрая, сякаш изпитал съчувствие към нея, Марк свали нощницата ѝ и започна да я целува — с непозната досега съкровеност и настойчивост, Карен зарови пръсти в косите му и го привлече поблизо до себе си, като насочи устните му към долната част на корема си. Почувства как за части от секундата той се поколеба, сякаш дързостта ѝ го изненада.

Марк се изправи и свали дрехите си. Завладяното му от напрежение голо тяло с широки рамене накара дъхът ѝ да секне от необикновената заплаха, която се излъчваше от него. Заприлича ѝ на нашественик, който чудесно знае как действат неговите качества на жените.

— О, Марк... — Тя протегна ръце към него.

След миг той я покри с тяло. Ръцете ѝ се плъзнаха към раменете му. В този миг Марк направи нещо, което Карен никога нямаше да забрави. Извит на дъга над нея, той бавно започна да провлачва тялото си върху нейното и докато целуваше стомаха, гръдния ѝ кош, гърдите и накрая лицето ѝ, Марк проникна в нея. Сетне се отдръпна бързо. Всичко това ѝ заприлича на светкавична милувка, намек на онова, което тепърва предстоеше. Но бе толкова неочаквано и така лично, че тя не издържа и извика възторжено.

Любиха се бавно, с много чувство и нежност и Карен отново бе завладяна от мисълта, че най-сетне е у дома. Общуването на кожата ѝ с тази на Марк отново срути всички прегради на съмнение. Заспа в прегръдките му по-спокойна от всякога.

Когато се събуди, беше сама. Госпожа Критендъни донесе закуска от кифлички, плодове, сок и кафе. Мъничка роза бе поставена във ваза на подноса. На масата лежаха вестници и списания, а също и хартия за писане. Цялата сутрин Карен прекара в четене и размисъл. Сега вече мозъкът ѝ бе свеж и буден и тя се мъчеше да прецени ситуацията, в която бе изпаднала.

Следобед Марк се отби при нея. Облякъл бе делови костюм, с какъвто никога не го беше виждала. Стори ѝ се свеж, красив и съвсем цивилизован.

— Виждам, че си си починала. Как мина денят ти?

— Марк... — подзе Карен, очевидно обзета от желание да спори, ала той прекъсна словото ѝ с устни.

— Не казвай нищо — промълви Марк. — Не още. — Прегърна я и започна да я милва. Преди да усети какво става, тя видя, че полата и блузата ѝ, и двете спомен от пътешествието им из Европа, бяха на земята, неговият костюм — също. Всичките ѝ аргументи и възражения отстъпиха място на чувството, на удоволствието от докосването на двете голи тела.

Той се върна за вечеря и я заведе долу в трапезарията, където им сервираха традиционна храна за Ню Орлийнз, приготвена от готвач, който Карен виждаше за първи път. Марк говореше само за незначителни неща. Разказа ѝ за работата си, за новините от света на бизнеса. Трудно ѝ бе да повярва, че такъв всекидневен разговор

можеше да е прелюдия към новото ѝ затваряне. Дори не посмя да засегне темата.

Качиха се в библиотеката на горния етаж, за да изпият по чаша бренди. От прозореца се виждаха дебелите клони на дървото отвън и улицата — гледката бе прекрасна като от стара картина. Някъде от вътрешността на къщата долиташе музика, сякаш беше Шопен. Марк започна да ѝ показва книгите по старите рафтове. Тук бе и семейната Библия на Белфорт с родословното им дърво, чиито корени бяха някъде в шестнайсети век. Разказа ѝ и някои от историите за своите роднини, които се предаваха от поколение на поколение.

— Семейството ни е необикновено. В него можеш да срещнеш по малко от всичко. Няколко крадци, трима-четирима алкохолици, не липсват и душевноболни. Сериозна е и бройката на „известните мъже“. Съдии, философи, държавници, писатели. Кръвта на Белфорт вода не става. Можеш да го проследиш във всички портрети.

Той беше прав. Лицата на всички си приличаха — най-вероятно това се дължеше на особеното разположение на веждите, което им придаваше известна дързост на изражението, пък и ги правеше сходни почти като братя и сестри. Обединяваше ги и категоричността в погледа, вътрешната съсредоточеност. Сякаш във всички тях бе въплътена романтичността на времето, в което бяха живели.

Карен местеше поглед от лицата на камината към своя любим. Изразът на Белфорт бе и в очите на Марк — мрачен и загадъчен. Придаваше на този мъж от двайсети век странно великолепие. В паметта ѝ изникна образът на онова красиво момче, което я отведе преди толкова години от танците преди Марди Гра в Сейнт Чарлз Акедъми. Едва сега си даде сметка, че още тогава той я бе омагьосал.

— Как се чувства човек, така силно свързан с миналото? — попита тя: — Особено когато е и неразривна част от предците си?

Марк сви само рамене и завъртя течността в чашата си.

— Миналото е ограничение. Или поне аз го чувствам така. Не ми е приятно животът ми да се определя от неща извън мен. Искане ми се сам да определям своя път. Случва се да гледам на семейство Белфорт като на досадна тълпа роднини, с които съм принуден да седя на задължителен обяд. С огромно нетърпение чакам да се отърва от тях. — Той отпи от чашата с бренди и отново обърна очи към портретите. — Само дето от време на време ми се струват като единствения ми

дом. С тях се чувствам по-малко самотен. То си е вид сделка. Като всичко в този живот. А ти? — Марк ѝ се усмихна. — Усещаш ли връзка с прадедите си?

— За мен те са просто лица в семейния албум — отговори Карен. — При това са само няколко поколения. Една пра-пра-баба, която е била суфражетка в Бостън. Пазим един дагеротипен портрет у дома, много стар.

— На север времето върви по друг начин — отбеляза Марк. — Вие сте забързани хора с едно око в бъдещето. Прекалено сте заети, за да се сещате дори за миналото.

Тя се замисли за миг над думите му.

— Като критика ли да го приема? — попита най-накрая.

— За нищо на света. Чела ли си нещо от де Токвил? За неговата обиколка на Америка?

Карен поклати глава отрицателно.

— Непременно го намери. Много неща ще научиш от този пътепис. Един ден де Токвил се озовал на някакво място по течението на Мисисипи, като на единия бряг на реката имало плантация на робовладелец, а на отсрещния — владения на янки. По думите му разликата била като между деня и нощта. При янките кипяла трескава дейност. А там, където били южняците, всичко било като потънало в дълбок стогодишен сън. Нищо не се случвало. Ама абсолютно нищо.

Карен много добре разбираше какво има предвид. Миналото бе чудесно нещо, стига да ти помага да градиш бъдещето си. Но не и когато те парализира.

Така или иначе, тя не можеше да отрече правотата на наблюденията му, поне що се отнасяше до нея. Бъдещето винаги ѝ се бе струвало като скъпоценен гоблен, в който сама трябваше да втъче своята съдба. Замисли се за начина, по който я бяха възпитали родителите ѝ. Винаги говореха за бъдещето ѝ и за това, че то зависи единствено от нея. Като се замисли, си даде сметка, че ако се изключеха няколко весели истории, свързани с времето, когато се бяха ухажвали, те рядко говореха за миналото.

Марк бе прав, Карен идваше от култура, в която миналото беше загърбено, бъдещето се идеализираше и само инициативността на отделната личност имаше значение, в противовес на традициите, които се предаваха от вече починалите предци.

Той не откъсваше очи от портрета.

— Човек може да се замисли над много факти от семейната ни история. Ала има нещо, което, колкото и да търсиш, не можеш да откриеш в тези портрети.

— И какво е то?

— Теб.

Марк пристъпи до стола ѝ, повдигна я и я отнесе в стаята ѝ. Тя не се възпротиви.

Само част от съзнанието ѝ схващаше какво става всъщност. Той използваше различни страни от своята привлекателност, за да парализира напълно волята ѝ. Не успя с разговори, ето защо довърши започнатото с устни и ръце. Когато разтвори бедрата ѝ и се приготви да проникне в нея, Карен усети как умът ѝ започва да се бунтува яростно, но много скоро възмущението ѝ отстъпи място на насладата, с която този мъж я даряваше. Коленете ѝ обвиха кръста му, а дланите ѝ се плъзнаха към слабините. Плътта бе по-силна от мозъка — поне тази нощ.

На следващата сутрин отново се събуди сама.

Настъпи и втората фаза на нейното затворничество. Това бе период на нерешителност. Знаеше, че е затворничка, ала в този факт имаше и нещо привлекателно. Самотата и тишината на новия ѝ живот ѝ действаха странно успокоително. Удоволствието от близостта ѝ с Марк бе така завладяващо, че сякаш отваряше врата към друг вид съществуване. Продължаваше да иска да се върне в реалния свят, но с изненада откри, че няма нищо против завръщането ѝ да се отложи с ден-два. Не можеше да реши наистина ли иска тази свобода.

Откри, че с всяка изминала минута става все по-зависима от Марк, усеща и вижда през неговите сетива. Часовете, прекарани в самота, ѝ тежаха. Като прежаднял пътник го чакаше да се прибере. Щом чуеше ключът да прещраква в бравата на вратата, дъхът ѝ секваше от нетърпение. Докосването на пръстите му до раменете ѝ предизвикваше истински пристъп на изгарящ копнеж. Отвърщаше на целувката му със страст и притискаше тънкото си тяло до неговото.

— Да разбирам ли, че съм ти липсвал? — питаше той.

Неспособна да проговори от страст, тя само привличаше главата му към гърдите си.

Физическото му въздействие върху нея зае огромна част от връзката им. Като всеки, който държи някого под ключ, Марк ѝ се струваше по-загадъчен от преди. Неговата воля бе нещо непознато и именно то я държеше в плен. И тъкмо за това любовта, с която я даряваше, бе стократно по-екзотична. Ръцете, които я обгръщаха, бяха пълни с тайни, които нямаше как да узнае. И ласките им ѝ напомняха по-скоро за насилие, за забранено, трудно достижимо познание. Тъкмо за това и Карен капитулираше с такова удоволствие. Усещането ѝ са греховност бе като наркотик. Преди време, когато пътуваха из Европа, чувствата ѝ към Марк бяха неин личен избор. А сега бе негов роб в пълния смисъл на думата. Преживяването бе съвсем ново, различно от всичко, на което я бяха учили, което си бе въобразявала, че е. Да му се отдаде, бе страшно вълнуващо, почти равно на това, да нарушиш нечия забрана.

Сега вече Марк познаваше всички нейни еротични тайни. По време на посещенията си той обикновено експериментираше върху сетивата ѝ с думи, ласки и докосвания, а също и с идеи, които не оставиха кътче от нейното въображение и фантазия неизследвано. Напуснеше ли веднъж тази стая, Карен бе сигурна, че никога с никого нямаше да сподели забранените удоволствия, на които се бе насладила.

Подозираше дори, че сега, след като Марк я познаваше по този забранен начин, тя нямаше да успее да установи интимна връзка с друг мъж. А нищо чудно това да бе ѝ неговата крайна цел. Да ѝ стане така необходим, че никой друг да не може да я задоволи.

Ако Карен наистина успееше да се измъкне, дали щеше да е способна да живее без тези наслади? Никак не беше убедена в това.

Сега, когато я имаше само за себе си, той ѝ разказваше много повече за живота си, за най-ранните спомени от детството си, очевидно сложили своя отпечатък върху характера му. Показваше ѝ кътчета от къщата, където се бяха крили с брат си, докато бяха играли на криеница или където за първи път се бе впуснал в сексуални опити с братовчедките си. Заведе я и в таванската стая, от която бе изпитвал панически ужас като малък.

Показа ѝ любимото кресло на майка си, където обичала да седи следобед. Книгите на маркиза дьо Севинье, които бе харесвала, бяха

още на рафта до стола, а в чекмеджето под тях все така лежеше и плетката ѝ.

— От нощта, в която почина — отбеляза Марк, — никой не сяда вече тук.

На отсрещната стена висеше портрет на майка му. Имаше вид на крехка и нежна жена, въпреки че очевидно е била пълничка. В очите ѝ прозираше особена нежност. Погледът ѝ бе съчетание от южняшка неувереност и странна мъдрост.

— Тя бе най-качественият човек сред нас — простичко каза той. — Не съм очаквал, че ще живее вечно, ала и не съм предполагал каква празнина ще остави след себе си.

Колкото повече опознаваше къщата, толкова повече неща научаваше Карен и за самия Марк, за страхотната му връзка с този дом. Убедена бе, че след като сподели с нея множество от съкровенията си тайни, той със сигурност нямаше да ѝ позволи да го напусне. Доверяването на тайни бе неразривна част от заробването. Сега тя му принадлежеше изцяло и той можеше да ѝ каже каквото си поиска. Убеден бе, че и да искаше, нямаше пред кого да го повтори.

Случваше се да ѝ разреши да се разходи свободно из къщата, но само при условие, че бе придружена от госпожа Критендън.

Един ден Карен спря пред портрета на красив млад мъж, облечен е редингот от деветнайсети век и високи лъснати ботуши. Мъжът поразително приличаше на Марк.

— Кой е той? — попита тя.

— Марсел Огюст Белфорт — усмихна се жената. — Пра-пра-пра-дядо на господин Марк. Поетът в семейството. Много от стихосбирките му са публикувани тук, в Ню Орлийнз. Някои от стихотворенията му все още се срещат в антологии на поезията на Конфедерацията. Бил е ранен при Гетисбърг и е завършил дните си тук, в този дом.

Карен си спомни нещо, което Марк ѝ бе разказал за един от роднините си.

— Той ли се е самоубил заради жена? — попита тя.

Госпожа Критендън присви леко очи.

— Господин Марк ли ви го каза?

— Не — тук такси излъга Карен. — Чух да се говори за това по време на бала в Сан Суси.

— Историята е по-дълга. Марсел Белфорт се влюбил в момиче от известно католическо семейство от Мериленд. Ала Белфорт са протестанти. Нейното семейство категорично се противопоставило на връзката. Марсел прелъстил момичето и го довел в Ню Орлийнз. Купил къща край реката и я държал в нея с години. Никога не я изпускарал от погледа си.

— Не се ли опитала да избяга?

— В началото, да — отговори старата жена. — Но Марсел, така поне гласи мълвата, я държал с поезията си. Пишел всеки божи ден сонети и стихове за нея. Пъхвал ги под вратата или ѝ ги четял на глас. Любовта му била толкова силна, че думите на Марсел я държали в робство тогава, когато стените не успявали.

— Тук, в къщата, има ли негови стихове? — попита Карен.

— Унищожил всичко — поклати глава жената. — Хвърлил ги в камината на библиотеката на горния етаж преди да се самоубие.

— Значи се е самоубил от любов — опита се да уточни Карен.

— Младото момиче забременяло — продължи госпожа Критендън. — Строгото ѝ религиозно възпитание не ѝ позволило да понесе този срам. Пуснала газта в стаята си и се самоубила заедно с нероденото им дете. Когато господин Марсел я намерил, се застрелял. Открили тялото му до нейното.

Значи Марк ме е излъгал, помисли си Карен. Историята, която ѝ бе разказал, чувствително се различаваше от това, което току-що чу.

А от друга страна нямаше нищо чудно в това, че се бе опитал да скрие част от истината, и то онази, която бе най-съкровена за него. Отвлечането на жена, без която знаеш, че не можеш да живееш.

— А другите роднини на Марк? — продължи Карен. — И за тях ли има подобни истории?

— Във всяко семейство има разни истории — заключи госпожа Критендън, очевидно загубила желание да продължи разговора. За Карен бе ясно, че жената криеше нещо от чувство за лоялност към Марк.

С всеки изминат ден зависимостта на Марк от тяхната любов нарастваше. Случваше се Карен да го държи в прегръдките си като малко дете — милваше косите му, шепнеше нежни успокоителни слова.

В такива моменти усещаше, че има сериозна власт над него и дори се питаше дали няма да настъпи момент, когато ще пожелае да използва влиянието си над него, за да го накара да се вразуми и да я освободи. Ала щом се извърнеше с лице към нея, той очевидно се чувстваше освободен и мигом де превръщаше в нейния господар, който ѝ се надсмиваше и в същото време я докарваше до лудост от страст.

Бяха навлезли в третата фаза на пленничеството на Карен. Тя се чувстваше нужна, чувстваше се важна за Марк. Съзнаваше; че привързаността му към нея отдавна бе прехвърлила рамките на чисто физическото привличане. Той живееше за нея. Връзката, която я свързваше с него, бе станала още поздрава.

Все по-малко изпитваше нужда да излезе навън. Примамливата мелодия на отшелничеството ѝ бе прекалено силна, за да ѝ устои. Манията на Марк за собственост, която преди я караше да мисли, че той се държи с нея като с предмет, проникваше в нея като зараза. Започнала бе да чувства, че постепенно се превръща в една от онези красиви стари картини по стените и от време на време, водена от Марк, се загубва в техния свят, наситен с пламенни страсти и идеи фикс. Подобно на насекомо, оплетено в паяжината на грамаден паяк, Карен за нищо на света не можеше да се отскубне.

Очевидно Марк усещаше, че я бе лишил от свободната ѝ воля, защото започна да я взима от време на време със себе си. Ходеха в ресторанти, нощни клубове и дори на различни събирания в домовете на хора от неговата среда. Присъстващите поздравяваха Карен с уважение, любезно разговаряха с нея за живота ѝ. През всичките тези вечери на нея и през ум не ѝ мина да се измъкне и да избяга. Лепкавата му паяжина се простираше над целия град. Единственото ѝ възражение бе, че излизаха единствено вечер. Очевидно той смяташе, че оживлението на деня ще е прекалено голямо изкушение за нея. Нощем светът изглеждаше не толкова реален, а Марк тъкмо това искаше.

Взимаше я дори със себе си и по време на своите пътувания. Посещаваха казината на Аруба, Антигуа, Сейнт Мартин и Сан Хуан.

Заминаваха само за почивните дни. Тръгваха в петък от летището в Ню Орлийнз и се връщаха късно в неделя. Животът, който бяха водили в Европа, постепенно се връщаше за Карен. Тя винаги седеше до него като някакъв талисман и както винаги се гордееше, че му принадлежи, че е особено важна за него.

Връщаше се от тези пътувания винаги изтощена, но винаги приятно възбудена от залагането на толкова големи суми, а после дълго се любеха, докато сънят не ги пребореше.

Сега вече нишките на паяжината се простираха не само през града, ала и отвъд океана. Затворът на Карен бе в самата ѝ душа. Можеше да пътува с Марк на край света, но не желаше да избяга от него.

Постепенно спря да мисли за свой собствен живот и приспособи въображението си към стените на своя затвор. Поглеждаше назад като насън към живота, който дълги години бе водила и който ѝ се бе струвал единственият възможен. Сетне се обръщаше напред към своето бъдеще с Марк — съществуване, което бе водила любимата му майка, към място в една от онези картини в имението Белфорт. Сега вече подобна съдба ѝ се струваше изискана и желана. Защо да се бори с нея?

Решила, бе, че битката е приключена. Марк бе победил и тя нямаше нищо против.

СЕДМА ГЛАВА

Времето минаваше.

Обзета изцяло от собственото си опиянение, Карен загуби представа за дните и седмиците. Ала сезоните следваха своя ход. Във въздуха се долавяше мразовития полъх на есента. На Карен вече ѝ бе разрешено да се разхожда в околността. Госпожа Критендън имаше куче, очарователен малък корги на име Спенсър, когото тя водеше от време на време със себе си на работа. Карен обикаляше с него улиците на Гардън Дистрикт.

Сградите наоколо твърде малко се отличаваха по размер и възраст от дома на Марк и тя нямаше усещането, че е извън живота, който води. Те всички говореха за свят, отдалечен по време и дух от настоящето. Карен можеше да измине поне шест преки във всяка посока, без да почувства, че е избягала.

Животът тук бе спокоен и без каквито и да било сътресения. Тя имаше време за размисъл и мечти през дългите самотни часове. Крачеше неуморно из къщата и се потопяваше в атмосферата на предметите от отдавна минала епоха. Случваше се да включи телевизора или радиото и хаосът на настоящето нахлуваше в дома, но Карен бързо ги затваряше.

Марк винаги се връщаше и винаги я даряваше със своята любов. Когато се изморяваше да мисли или мечтае, тя се отдаваше на очакване. Следеше стрелките на часовника и броеше часовете до завръщането му.

И тогава се случи нещо неочаквано.

Една сутрин Карен бе сама в библиотеката на долния етаж и намери купчина писма за Марк. Няколко от тях ѝ заприличаха на писма от кредитори. Едното бе от адвокатска фирма. Никое не беше отворено.

Пликът само на едно, от брат му, беше отворено. Тя познаваше лицето на този човек от един семеен портрет над камината. Той бе няколко години по-възрастен от Марк, ала в лицето му нямаше и следа

от неговата красота. Напомняше по-скоро на негов чичо, а не на по-възрастен брат.

„Зная какво мислиш за мен и баща ми. Може и да сме скучни хора, но имаме нещо, с което ти не можеш да се похвалиш, Марк — чувство за реалност. Семейство Белфорт винаги са имали пари, ала сега сме дваисети век. Ние вече не сме собственици на плантации. Налага се да обединим всичките си сили и умения, за да запазим семейното състояние. Страстта ти по хазарта става все по-голямо бреме.

А последният ти номер да задигнеш пари на семейството, за да платиш дълговете си от комар, положително ще те вкарат в затвора! Говорих с нашите адвокати и те се съгласиха, че не остава нищо друго, освен да заведем дело, освен ако ти сам доброволно...“

Карен предпочете да не продължава нататък. Сгъна писмото и го прибра в плика.

Значи всичко е било лъжа. И хубавия делови костюм, и всекидневното му отиване „на работа“, и животът на човек от дваисети век. Всичко това е имало за цел да ѝ направи впечатление, да я съблазни, за да остане негова робиня.

Осъзнаването на този факт не успя да я върне напълно в реалността, а само я изпълни със силно безпокойство. Когато Марк се прибра същата вечер, тя поиска да се любят веднага. Помогна му да съблече дрехите си, завлече го в леглото и покри тялото му с целувки. Него обаче трудно можеше да го излъже. Попита я случило ли се е нещо в негово отсъствие. Карен поклати глава. Нима можеше да му признае, че в момента изпитва дива наслада от контраста между лъжите му и любовта му. Винаги бе усещала, че не знае всичко за него, че в характера му съществуват тайни кътчета, където нея не я допускат. Сега вече бе получила и съответните доказателства. Това направи тяхната интимност по-тревожна и в известен смисъл повълнуваща.

На следващия ден той съобщи, че напуска града за няколко дни по работа.

— Първо Батън Руж, после Савана и Атланта. Ще ми липсваш — заключи Марк.

— Ще те чакам да се върнеш — промълви Карен с онази мекота в гласа, която обикновено бе знак за нейното подчинение.

Когато на следваща сутрин тя отвори очи, него вече го нямаше. Сетивата ѝ все още бяха приспани от ласките му, но тревожността не беше изчезнала. Карен закрачи неспокойно из къщата. Знаеше, че, инструктирана от Марк, госпожа Критендън я следи.

Ала съдбата си имаше свои планове. Карен четеше в библиотеката, когато чу госпожа Критендън да вдига телефона. По гласа на жената разбра, че се бе случило нещо неприятно. След няколко минути тя се появи на вратата на стаята.

— Дъщеря ми е постъпила в болница. Тази сутрин е катастрофирала.

— Сериозно ли е? — попита Карен.

— Не ми казаха. Трябва да отида сега. Ще се справите ли сама, госпожице?

— Разбира се! — Карен се приближи до жената и улови ръката ѝ. — Обадете ми се, щом разберете нещо определено. И не се тревожете. Ще се погрижа за всичко тук.

— Много ви благодаря.

Много скоро Карен чу как външната врата се отваря и затваря. Отиде до прозореца и видя как старата жена бърза надолу по улицата.

Карен знаеше, че Марк отдавна не се бои, че тя ще избяга. Вече бе убеден в силата си над нея. Уверен бе, че може да отсъства цял месец, да я остави да се грижи сама за къщата, а когато се върне, тя ще го чака.

Но писмото бе променило всичко.

Карен се качи горе, облече пола и блуза и излезе. Отиде до Сейнт Чарлз Авеню и се качи на трамвай за центъра. Навлезе в административната част на града, изпълнена с копнеж да забрави за малко едновременното очарование на Вийо Каре и да попазарува. Стигна до Кенъл Плейс и Ривъруок, като влизаше последователно във всички магазини. Нарочно избягваше старите магазини на Ню Орлийнз и предпочиташе „Сакс“, „Лорд енд Тейлър“, „Мейсис“.

Искаше ѝ се да се потопи в съвременна Америка, да се отърси от съня, в който така дълго бе плувала.

Към обяд се сети, че от сутринта не бе хапвала нищо. Влезе в една претъпкана закусвалня и си взе пълнен картоф с всички подправки. Вдъхна с наслада миризмата на пица и пържени картофи, с удоволствие наблюдаваше майки и деца по масите. Сетивата ѝ се разбудиха за подвикванията на майките и раздразнението от прекалено шумните реакции на хлапетата. Това бе истинският свят. Онзи свят, който бе нейната реалност.

Ала докато преглъщаше последните хапки и последните глътки диетична напитка, усети, че решителността ѝ започва да се стопява. Усети привличането на къщата на Белфорт. В началото това бе по-скоро образ на мрак и тишина — тишина, която означаваше сигурност и защита, място, където тя бе ценена и желана. Сетне дълбоко в нея, от дълбините на съществуването ѝ се надигна вълна на копнеж към насладите, познати единствено на жените, сближавали се някога с Марк Белфорт. Жените, държани в плен от своя любим, в кула от слонова кост, далеч от останалия свят.

Станало бе така, че именно светът на Марк ѝ се струваше истински, а не претъпкания с хора и шумен търговски център, в който се намираще. Тъкмо се канеше да стане, за да се прибере вкъщи, когато познат глас прекъсна мислите ѝ.

— Кой можеше да допусне, че ще ви срещна точно тук? При това без маска.

Карен вдигна очи и видя дружелюбно усмихващото се лице на мъж над трийсетте. Убедена бе, че никога не го беше виждала до този момент.

— Не ме познахте, нали? Не се учудвам. Без одеждите ми на Дон Жуан не бихте могла. Крис Карпентър. Срещнахме се на бала с маски у семейство Дъчейз.

Карен положи гигантско усилие да се откъсне от дълбините, в които се бе потопила.

— О, да, разбира се. Как сте?

— Горещо-долу. Мъча се да свържа двата края, както обикновено. А вие?

— Добре съм, благодаря.

Почувства се като дете, което се мъчи да си припомни правилата на доброто поведение.

— Защо не седнете? — предложи тя.

— С най-голямо удоволствие — въздъхна мъжът. — Честно да ви кажа, крака не ми останаха с това пазаруване. Хич не си падам по търговските центрове. От край време не ги обичам.

— Като повечето мъже — усмихна му се Карен.

Крис Карпентър се настани до масата. Тя се изненада от физическото му присъствие не само защото не го бе разгледала добре по време на празненството у Дъчейз, но и защото, откакто се бяха върнали с Марк от Европа, просто нямаше очи за никакви други мъже. Почти бе забравила, че има и такива същества. Нормални, заети, обути в обикновени памучни панталони и спортни блузи, пораздразнени от пазаруването и е определено чувство за хумор към всекидневните грижи. Крис Карпентър ѝ се струваше в момента почти толкова екзотична птица, колкото ѝ се бе видял Марк, когато го видя за първи път.

— Какво ви води в Ню Орлийнз? — попита Карен. — Мислех, че живеете в Чикаго.

— Така е. Оттогава за първи път идвам в града. А вие? Споменахте, че сте на работа в Кънетикът.

— Така беше. — Тя се изчерви. — Пътувах известно време... По работа. И аз съм за първи път в града след онзи бал.

Дори да бе усетил, че лъже, той с нищо не го показва.

— Много ми е приятно да ви видя отново. Никак не очаквах, че това ще се случи някога. Имаше нещо особено в онзи бал в Сан Суси. Нещо... Как да кажа, нереално. Имах чувството, че съм попаднал в измислен свят. Не предполагах, че ще срещна някой от хората, с които се запознах там. — Крис Карпентър широко се усмихна. — Точно затова ми е още по-приятно, че се срещнахме.

Мъжът се огледа.

— Пазарувахте ли? — попита той.

Тя показа торбата от „Лойд енд Тейлър“.

— Да.

— Обещах на дъщерите ми да им занеса нещо от Ню Орлийнз — въздъхна Крис. — А както виждате, за сега не съм успял да открия нищо.

— На колко години са?

— На седем и девет. Вече са достатъчно големи, за да не мога да измисля нещо подходящо. Двамата с жена ми имаме родителски права и всеки път, когато се върнат от посещение при нея, им се струвам все по-загубен. Доста е трудно за един мъж да гледа две дъщери.

— Предполагам, носите тяхна снимка.

— Разбира се, колко мило от ваша страна да искате да ги видите.

— Той извади портфейла си и измъкна две малки снимки и една на момиченцата заедно, правена във фотоателие.

— Много са сладки — отбеляза Карен. — Мисля, че приличат на вас.

— В интерес на истината Джоузи прилича на майка си. Ето вижте носа ѝ. А Кейт се е метнала на моето семейство. Странно, че по характер е тъкмо обратното. Джоузи е работяга, точно като мен, докато Кейт кипи от въображение.

Карен не можеше да откъсне очи от снимките. Момиченцата ѝ се струваха като живи и поради приликата си с Крис, тясно свързани с него.

— От колко време сте разведени? — попита тя.

— От четири години. — Лицето му изведнъж стана малко тъжно.

— Тогава ми се виждаха съвсем мънички. Толкова бързо порастват.

Карен му върна снимките.

— И бившата ви жена ли живее в Чикаго?

— Аз не живея в самия град. Казвам Чикаго за по-удобно. Всъщност домът ми е в Ивънстън, градче на север от Чикаго.

— Била съм там. — Карен помнеше масивните каменни сгради с просторни зелени морави. — Моя приятелка се премести да живее на север и ѝ гостувах.

— Значи сигурно познавате и Лейк Форест? — попита Крис. — Там живее жена ми.

— Не сте ли мислили да се ожените отново?

— Така и не срещнах подходящо момиче — сви той рамене и се замисли. — Грижите за децата искат доста време, нали знаете как е? Тревогите около тях отнемат нещо от теб. Силите, които са ти необходими да ходиш по партита, да излизаш от време на време с жени нещо започват да се изчерпват. — Мъжът се засмя. — Не че не ми се иска.

— Разбирам. — Думите му напомниха на Карен за собственото ѝ сложно положение.

— Значи отдавна сте били близо до моя дом?

Тя кимна.

— Преди седем-осем години. Кънетикът е доста далеч все пак, особено когато си достатъчно зает. Не се намира лесно време.

— Имате ли много ангажименти?

— Да, доста.

Карен се боеше, че той ще започне да ѝ задава въпроси за собствения ѝ брак, а нямаше сили да измисля точно в този момент. Ала той седеше и я съзерцаваше.

— Знаете ли — обади се по едно време Крис, — изглеждате някак по-различно от последния път, когато ви видях на бала.

— В какъв смисъл?

— Някак омекотена. — Той се замисли, очевидно търсеше по-подходящо определение. — Има нещо въздушно сега във вас. Все едно, че слизате от някаква картина.

Тя се изчерви.

— Звучи необикновено.

— Зная. — Мъжът срещу нея свъси вежди. — Там, на бала, бяхте изпълнена с енергия, и някак нащрек. Като състезателен кон, стига това сравнение да не ви обижда. Останах с впечатлението, че препускате през живота и заобикаляте всяко препятствие, което ви се изпречи. Никакви отклонения, ако разбирате какво искам да кажа. А сега сте някак по-спокойна, от вас се излъчва мекота.

Карен се замисли над думите му. Значи промяната бе наистина очевидна. Нима толкова много бе се отделила от предишния си образ?

— Момичетата ви спортуват ли? — внезапно попита тя.

— Само Джоузи. Играе футбол в училище. Кейт трудно можеш да я накараш да се размърда.

— Защо да не ви помогна да им потърсите подарък? — предложи Карен. — Нямам момиченца, но преди години самата аз съм била като тях. И мисля, че си спомням това време.

— Наистина ли? — възкликна той. — Колко любезно от ваша страна! Вече бях готов да се откажа и да им занеса по една плюшена играчка.

Повече от час двамата обикаляха магазините и Карен избра красива дреха за Кейт, а за Джоузи — мебели за куклите ѝ. Когато приключиха, тя вече имаше чувството, че добре познава и двете деца.

Струваше ѝ се, че познава и Крис. Той бе съвсем типичен съвременен мъж — работлив, дружелюбен, искрен. Неочаквано Карен осъзна, че е и много интелигентен. Един твърде здравомислещ човек, който прави всичко възможно да направи детството на децата си приятно и безгрижно.

Преди да се разделят, седнаха в едно малко кафене.

— Направо ми спасихте живота — въздъхна Крис, стискайки пакетите си. — За първи път ще им поднеса нещо, без да умирам от притеснение. Не знам как да ви се отблагодаря.

— Единственото, което искам, е да знам, че са ги харесали — усмихна се Карен.

— Ала как ще разберете? — попита Крис. — Ще бъда толкова далеч.

— Все някога ще се срещнем отново — рече тя. — Тогава ще ми разкажете как е минало.

Той кимна мълчаливо. Изглежда схвана, че не бива да се опитва да се свърже с нея.

— Излишно е да ми казвате — обади се по едно време Крис, — че самата вие много бихте искали да имате деца, но сте твърде заета, за да се решите на такава стъпка.

— Как ви хрумна подобно нещо? — удивено вдигна вежди Карен.

— Предположих. — Мъжът въртеше пластмасовата чашка между пръстите си. — Като ви гледам си мисля, че от вас ще стане чудесна майка, ала в същото време държите много на работата си.

— Прав сте и за двете — призна тя. — Макар че колко добра майка мога да бъда ще проличи, когато ми остане време за деца.

При тези думи по гърба ѝ пробяга тръпка. В последно време все повече се замисляше за деца. За онези деца, които не бе имала е Брет, и тези, които би могла да има с Марк. Изведнъж си даде сметка, че от връзката с Марк не бе успяла да забременее. Защо ли? Дали цялата тази липса на връзка с реалността изключваше децата? Не ѝ се искаше да се задълбочава много над това.

— Гарантирам ви, че ще се справите чудесно — увери я мъжът.
— Изобщо не се съмнявам в това.

Карен забеляза, че по ръцете на Крис личеше сериозен загар от слънце. Косата му беше пясъчно руса, кожата на лицето му бе доста порозовяла. Това бе само добавка към връзката му с реалността, която и без това се излъчваше от него.

— Голф ли играете? — попита тя.

— Защо попитахте тъкмо за голф?

— Стори ми се, че сте загорял от слънцето.

Крис погледна ръцете си.

— Разбирам какво имате предвид. Не, не играя голф. Не мога да си го позволя. Пък и никога не съм имал кой знае какъв талант за тази игра. Не, просто тичам, когато намеря време.

— Сериозно?

— Да. Гледам да откъсна по един час на ден. Невинаги успявам, но пък иначе ще натрупам килограми. — Той се усмихна широко. — Имам голяма слабост към пицата. И към чипса също и към още поне сто вкусни неща, които не са никак полезни. Тялото, което виждате сега, е резултат от последната ми диета. Шест месеца на слабо калорична храна и много тичане.

— Би трябвало да се гордеете, че толкова дълго сте издържали — похвали го Карен.

— Опитвам се. Децата непрестанно повтарят, че трябва да се поддържам във форма, та когато важното момиче се появи, да не го отблъсна.

— Не вярвам да отблъснете когото и да било. — За миг тя се смути от своята откровеност, ала не можеше да не признае, че по един своеобразен, съвсем земен начин, Крис Карпентър бе много привлекателен мъж.

— Обзалагам се, че вие нямате никакви проблеми с теглото.

— Мислите ли? — повдигна вежди Карен.

— Абсолютно! — Крис се стараеше да не изглежда впечатлен, но очевидно тялото ѝ го интересуваше.

— Е добре, ако не внимавам какво слагам в устата си, положително щях да хвърля много килограми — уточни тя. И в същия миг си даде сметка, че откакто беше с Марк, бе отслабнала в сравнение с времето, когато живееше в Кънектикът. Храната бе престанала да я

интересува. Страстта и любовта я бяха направили безразлична към онова, с което се хранеше. Случваше се тънката ѝ фигура да я прави да изглежда толкова ефирна в огледалото, сякаш съвсем бе загубила връзка с реалния свят.

Крис сякаш бе прочел мислите ѝ, защото забеляза:

— Струва ми се, че в момента ви вълнуват неща много по-важни от яденето.

— Наистина ли?

— Да. — Мъжът огледа минувачите по тротоара пред витрината на кафенето. — Не ми приличате на никой тук. Не мога да се закълна естествено, ала сте съвсем различна.

— Вероятно... — Карен не успя да измисли по-смислен отговор. Този човек като че ли усещаше каква бе истината за нейното положение.

— Нещо важно става в живота ви — продължи той. — Не става дума за ония прости неща, които се случват в живота на обикновените хора. Нещо наистина важно. И то ви откъсва от света.

— Не мисля. Струва ми се, че отдавна не ми се е случвало нещо наистина важно — излъга тя.

— Може да е само привидно — побърза да се оттегли Крис. — Около вас витае някаква екзотична атмосфера.

— Предполагам, трябва да го приема като комплимент. Никога не съм мислила за себе си като за екзотична личност.

— Обаче сте, и още как. — Очевидно смутен от своята откровеност, Крис извърна поглед.

Замълчаха. Карен усещаше интереса, който възбуждаше в този мил и съвсем земен човек, и неговото искрено възхищение ѝ доставяше удоволствие. То предизвикваше в нея топло чувство, съвършено различно от страстта, която я караше да изпитва Марк Белфорт. Това бе нежна, спокойна топлина, а не гореща, тревожна страст. И въпреки всичко ѝ харесваше и не искаше да мисли, че само след миг ще я загуби. Знаеше, че стрелките на часовника ѝ показват, че е крайно време да си тръгва, но тя продължаваше да седи.

— Слушайте — прекъсна мислите ѝ Крис. — Заминавам утре рано сутринта. Ако не сте прекалено заета, не искате ли да вечеряме заедно тази вечер? Това ще е начин да ви се отблагодаря.

Карен се замисли над поканата. Само преди час бе готова да се прибере в дома на Марк, напълно подчиняваща се на своя наркотик, отделил я толкова далеч от света. Ала Крис Карпентър говореше съвсем спокойно за всичко. Обичта му към двете му момиченца, жаждата му за щастие сякаш разпръснаха мъгливите облаци в съзнанието ѝ и я обгърнаха с онзи свеж въздух, който не бе дишала от толкова много време.

Тя, разбира се, знаеше, че рискува. Нещо повече. Чудесно знаеше, че не може да отсъства нито една вечер, без да разруши крехкия мир, който цареше между нея и Марк. Това нарушение на негласните им правила щеше да я върне в дните на нейното пленничество в заключената стая. Но в момента това не я интересуваше.

— С най-голямо удоволствие — рече Карен.

— Страхотно! Да мина ли да ви взема?

— Не — с лека уплаха побърза да го спре тя. — Трябва да свърша някои неща. По-добре да се срещнем някъде.

— Настанен съм в хотел „Роял Сънеста“ — каза Крис. — Ще се срещнем във фойето за по едно питие първо. След това можем да отидем да вечеряме някъде.

— Звучи прекрасно — усмихна се Карен.

— В седем?

— В седем.

Тя стана от масата и едва сега посмя да погледне часовника си. Минаваше три часа. Отдавна бе време да се прибере.

— Нека ви изпратя до колата ви — предложи мъжът.

— Не, останете и довършете кафето си — спря го Карен. — И без това трябва да се отбия още на няколко места.

Тя излезе от кафенето и се насочи към реката. Докато се отдалечаваше, с периферното си зрение видя, че Крис я наблюдава, а радостната усмивка бе застинала на лицето му. Пръстите му все така въртяха пластмасовата чашка. Заприлича ѝ на щастливо малко момче.

ОСМА ГЛАВА

Когато Карен стигна вкъщи, видя, че госпожа Критендън все още не се беше върнала. В четири телефонът иззвъня. Жената се обаждаше да предупреди, че няма да успее да дойде.

— Дъщеря ми е претърпяла катастрофа с кола тази сутрин на път за работа. Със счупен крак е. Лекарят казва, че ще се оправи, но все още има някакъв вътрешен кръвоизлив. Трябва да остане, за да бъде под наблюдение.

— Мога ли да направя нещо за вас? — попита Карен.

Госпожа Критендън въздъхна тежко.

— Би трябвало да съм с вас...

Карен разбра. От жената очакваха да стои вкъщи и да я държи под око.

— Не се тревожете, ще се справя. — Младата жена вложи в гласа си цялата кротост, на която бе способна.

— Предполагам. Очаквам господин Марк да се обади малко преди вечеря.

— Всичко ще му обясня.

— Ами вечерята ви, госпожице? — попита жената загрижено.

Карен се засмя.

— Няма проблеми. Зная местата на всичко.

— Много сте любезна.

Карен усети в гласа на жената мълчаливия упрек, че живее с Марк без брак, а в същото време и верността на старата служителка към семейство Белфорт. Това бяха вярност и подчинение, които я караха да приеме ролята на пазач на любовницата на скъпия господар, стига той да е поискал това.

— Наистина ли не мога да направя нещо за вас? — попита Карен.

— Не, няма какво. Благодаря ви, госпожице.

— Бъдете до дъщеря си. Аз ще се погрижа за всичко тук. Все пак познавам добре къщата.

— Да, така е.

През следващия час Карен се разходи из стаите и коридорите на къщата, наслаждавайки се на свободата и усамотението си. Сега, когато пазачите ѝ отсъстваха, жилището ѝ се стори по близко, по дружелюбно. Обзе я отдавна забравено усещане за свобода, което до преди няколко месеца бе част от самата нея. Можеше да докосне каквото си пожелае, да надникне, където и както си поиска. Беше слънчев следобед на 1996. Ако ѝ хрумнеше, можеше да дръпне завесите и да остави светлината на деня да залее старите стаи. Свободна бе за прави каквото пожелае:

Малко след пет позвъни Марк. Тя му обясни какво се бе случило с дъщерята на госпожа Критендън.

— Мислиш ли, че ще се справиш сама? — попита той.

— Разбира се — с леко засегната гордост отвърна Карен.

— Най-вероятно няма да имаш проблеми. Ще ти се обадя утре по същото време. А брат ми... Възможно е утре да ти се обадят... Не вдигай телефона. Ще е по работа.

— Сигурен ли си? Мога да приема съобщението.

— Не се съмнявам. Ала въпреки всичко не се обаждай.

Карен предполагаше, че на Марк не му е приятно някои хора да знаят, че тя е в дома му.

— Как вървят твоите неща? — попита Карен.

— Не е кой знае колко забавно, но и нямам много време да мисля за това. Редят се среща след среща все с хора, които са скучни до смърт. А ти как си?

— Горещо-долу. — Нотка на радост се промъкна в отговора ѝ и тя побърза да каже: — Много ми липсваш.

— И ти ми липсваш. Какво не бих дал да се кача на първия самолет и да се прибера.

— Няма да се бавиш дълго, нали?

— Ще се прибера при първа възможност.

Щом затвори, Карен се облече с новата рокля, която си бе купила същия ден, измъкна се от вкъщи и се качи на трамвая от Вийо Каре. Слезе на няколко пресечки от „Роял Сънеста“ и измина пеша останалата част от пътя. Този път атмосферата на Френския квартал не я учуди както преди. Напротив, създаде ѝ усещане за приключение.

Както бе обещала, се срещна с Крис в бара „Дизайър Ойстър“. Чудесно малко заведение, чийто стени бяха облицовани с тъмна дървена ламперия, а подът бе покрит с мрамор. Пиха бяло вино с раци, след което взеха трамвай и отидоха да вечерят в „Къмандърс Палъс“. След това поеха на дълга разходка из Гардън Дистрикт.

— Този град ме изумява — въздъхна Крис. — Старите сгради съвсем не приличат на реликви. Като живи са. И хората, които са живели в тях преди сто години, сякаш продължават да са там, зад прозорците.

Карен гледаше пред себе си, докато крачеха бавно по „Притания стрийт“. Много скоро щяха да стигнат дома на семейство Белфорт.

— Разбирам какво имате предвид — рече тя.

— Веднъж бях в Чарлстън и ни разведоха по забележителните места на Юга — продължаваше Крис. — Усещането беше същото. Сградите бяха толкова красиви. Ала Ню Орлийнз е още по-забележителен заради смесването на културите. Само тук миналото е толкова реално.

В дясно от двамата се издигаше вече сградата на Белфорт.

— Красива е, нали? — отбеляза Крис по повод на сградата. — Погледнете само колоните!

Карен мълчеше. Усещаше мълчаливия упрек на тъмните прозорци. Сториха ѝ се някак по-малки. Сега, когато Крис бе до нея, имаше чувството, че къщата няма такова силно въздействие върху нея. Дори се запита как е било възможно една тиха и стара къща като тази да е владяла душата ѝ толкова дълго. Неочаквано си даде сметка, че не сградата, а мъжът бе този, който я бе държал в плен.

— И въпреки всичко, не мисля, че бих се чувствала добре, ако трябва да живея продължително на такова място. Миналото би тегнало над мен. Струва ми се, че предпочитам живот в покрайнините на града, дори да липсват тази красиви околности.

— Може и да сте права — кимна Крис. — Ако живееш тук, сигурно щеше да се наложи дълго да се приспособявам. Предпочитам своята малка къща в Ивънстън, нищо че алеята към гаража има нужда от нова настилка, а прозорците са се поизметнали и ми предстои ремонт.

— Там поне всичко си е ваше — рече Карен. Крис я погледна и в очите му тя прочете нещо, която не успя да разбере докрай.

Не след дълго завиха и поеха по „Сейнт Чарлз“ Авеню, където се качиха на трамвай, за да се върнат във Френския квартал. Във вагона имаше малко хора, очевидно прибиращи се от работа. Никой не гледаше през прозореца, за да се наслади на красотата навън. В познатата делова атмосфера, проникната от умората на всекидневието, Карен се почувства добре и щастлива.

— Имате ли нещо против да ми разкажете за бившата си жена?
— обади се тя.

— Не — усмихна се той. — Наистина нямам нищо против.

— Не бих искала да си пъхам носа в чужди работи. Просто ми се иска да науча малко повече за вас.

— Запознахме се в колежа. Идвах от друг щат. Последен курс архитектура. А тя бе от Уилмет, завършваше английска филология. Не мога да твърдя, че бе любов от пръв поглед. Доста време я ухаждах. Тя имаше няколко други приятели. Момчетата изглеждаха по-добре от мен, а и във финансово отношение имаха с какво да се похвалят.

Карен се усмихна. Самокритичността му я забавляваше.

— Вложих всичките си сили и упоритост — продължи Крис. — Един ден я заведох на вечеря в „Нантъкет Коув“ в Чикаго. По това време това ми се струваше най-изисканото място. Поръчах ѝ омари и в момента, в който ѝ завързваха специалната престилчица, каза: „Виж какво, време е да те попитам направо, ще се омъжиш ли за мен?“. Тя ме погледна, погледна и престилчицата, ѝ рече: „Точно сега, когато съм с тази престилка, мисля, че не мога да ти откажа“. По-късно често повтаряхме този епизод пред наши приятели.

Карен наблюдаваше лицето му. Приглушената светлина в трамвая и люлеенето на вагона го правеха да изглежда някак уязвим и момчешки беззащитен.

— А как се казва тя? — попита Карен.

— Сюзън. Хубаво име, нали?

Помълчаха известно време. Тя чувстваше, че той ще продължи да ѝ разказва за семейството си и за причините, довели до разпадането му. Не беше убедена, че иска да чуе подробностите.

— Не се налага да ми разказвате повече.

— Не, но бих искал. — Погледна ръцете на Карен, а сетне и лицето ѝ. — След колежа и двамата тръгнахме на работа. Решихме, че ще е най-добре да останем да живеем в Чикаго, защото там имаше

повече възможности за работа за мен, а и семейството на Сюзън живееше там. Известно време всичко беше прекрасно. Погълнати бяхме един от друг, от идеята, че сме семейство. Не забелязвахме дори лошото време. Ходехме на кино, пазарувахме, ходехме с метрото да играем боулинг или в Музея на изкуствата... Бяхме съвсем като истинско семейство. Много честно и много истинско. Чудесно!

— Истинско семейство — повтори израза Карен изненадана.

— Да, така беше. Струва ми се, че неприятностите започнаха малко преди Кейти да бъде зачената. И двамата искахме деца. Често говорехме за това... Стараехме се. И Сюзън забременя. Някъде по същото време в главата ми започне да витае идеята, че нещо не е съвсем наред и тъкмо затова го правим. Не можех да го формулирам, ала се чувствах някак несигурен. Естествено нищо не казах на Сюзън. Оставих нещата такива, каквито бяха, и се отдадох на очакването на бебето. Кейти се роди, а знаеш как е с малко бебе. Кой има време да мисли за брака си, когато храниш бебе в три през нощта.

На „Къмън стрийт“ слязоха от трамвая и продължиха с бавни стъпки към „Роял Сънеста“.

— И тогава нещата излязоха от моя контрол. — Крис очевидно бе решили да завърши историята. — Мина една година и Сюзън забременя с Джоузи. Семейството си имаше свой собствен живот. Почти забравих безпокойствата си. И тогава, Кейти беше на четири, а Джоузи на две... — Лицето на Крис посърна.

— Стига вече — опита се да го прекъсне Карен и улови ръката му. — Няма нужда да продължавате.

— Един ден, двете момиченца спяха в стаята си, Сюзън ми съобщи решението си да иска развод. Имало друг мъж. Не се въздържах и попитах: „Защо сега? Защо не ми каза по-рано, когато имаше някаква възможност нещата да се оправят?“. А тя ми отвърна, че...

— Че просто не е могла да постъпи по друг начин — довърши Карен.

Мъжът я изглед с тъжна усмивка.

— Виждам, че сте наясно с някои характерни черти на жените.

— Достатъчно много знам.

— Права сте. Тя наистина не можела другояче. Опита се да обясни, че не очаквала нещата да стигнат толкова далеч. Ала вече била

сигурна. Искаше да напусне къщата. — Тежка въздишка се отрони от гърдите му. — Последва класически развод. Сюзън се изнесе и остана да живее известно време при родителите си, докато си намери жилище. Естествено непрестанно идваше и си отиваше заради децата. Много мъчително бе за мен да я виждам почти всеки ден, но просто друг изход нямаше. Момичетата имаха нужда от майка. В крайна сметка Сюзън заживя с нейния приятел, ала след около година се разделиха. Тя остана да живее в тяхното жилище. Децата прекарват две седмици при нея и две при мен. Случва се, когато ми докривее, да ми се иска тя да е нещастна. Ала после си давам сметка, че не бива и не го искам истински. Трябва да е щастлива, заради децата. Дори се надявам да си намери мъж, някой добър човек, за да имат те втори баща, който да се грижи за тях, когато са при нея. Разводът е странно нещо. Ако Сюзън внезапно бе умряла или изчезнала, нямаше да е така болезнено. Заради децата тя постоянно присъства в живота ми, въпреки че съм я загубил завинаги.

— Разбирам — кимна Карен.

— Наистина ли? — Крис все още държеше ръката ѝ.

— Естествено. — Тя стисна леко пръстите му. — В сърцето си носите много болка, но в същото време имате и две прелестни момиченца. Един ден, когато пораснат, ще разберат през какво сте минали заради тях.

— Мислите ли?

— Ако имат усет за нещата, непременно ще разберат. — Карен се възря в очите му. — Правите за децата си точно това, което трябва.

Изминаха остатъка от пътя до хотела на Крис в мълчание и само от време на време се усмихваха на странната смесица от минавачи. Когато стигнаха до входа, Крис я погледна спокойно.

— Вижте какво — започна той. — Не се налага да заминавам веднага. Някои неща мога да довърша и тук. Много ми се иска да остана още известно време.

Карен чудесно разбираше какво имаше предвид той. Краткото им познанство имаше огромно значение за него. За нея — също.

— Ако остана, ще може ли да ви виждам?

В главата ѝ бързо мина мисълта за Марк и госпожа Критендън.

— Да — гласеше спокойният ѝ отговор. — Ще можете.

— Няма да ви притеснявам. Знам, че си имате и свой живот.

— Не ме притеснявате — засмя се тя. Светлината от уличната лампа хвърляше златисти отблясъци върху чертите ѝ. — Ще се срещам с удоволствие с вас.

— Сигурна ли сте? — попита Крис. — С един стар, разведен мъж с две дъщери?

— Сигурна съм. — И наистина беше сигурна.

Следващите няколко дни бяха като сбъднат сън. Преживяването бе още по-вълнуващо и поради факта, че Карен не се бе надявала на подобно нещо.

Всяка сутрин се будеше рано. Звънеше на Марк на телефона, който ѝ бе оставил. Обаждаше се и на госпожа Критендън. Взимаше вестника и оправяше къщата.

След това излизаше.

Срещаша се с Крис на Джаксън Скуеър — това бързо се превърна в техен ритуал — и се втурваха да посещават малко известните забележителности на Ню Орлийнз. Посетиха музея на Марди Гра, Ботаническата градина, гробището Метери. Обядваха в прекрасни малки кафенета и ресторанти, където сервираха местни специалитети. Прекарваха дълги часове в разговори и разходки, като минаваха покрай забележителностите, понякога без да им обърнат особено внимание. И пак разговаряха.

Помежду им се създаде особена връзка. Карен успя да накара Крис да разкаже още подробности за дъщерите и миналото си. И колкото повече научаваше за него, толкова повече се изпълваше с уважение към този човек.

Крис се разтоварваше и споделянето с Карен сякаш му помагаше да види живота си в развитие. Преди съпругата си не бе имал сериозна връзка с жена, а и след развода не бе допуснал никоя в живота си. Опитваше са да намери своя нова идентичност. Усилието очевидно му струваше много, ала укрепваше духа му и го правеше по-добър.

Карен не му каза почти нищо за себе си. Според нея той бе усетил, че в живота ѝ има тайни, които тя предпочита да останат скрити, поне засега, и Крис уважаваше желанието ѝ. Вероятно бе разбрал и че единственият му шанс с нея бе да не я притиска с въпроси. Ето защо той охотно говореше за себе си.

Крис нямаше как да знае, че с всяка следваща подробност от живота си на съвсем обикновен американец я привличаше все по-

силно към себе си. Това, че темите бяха съвсем обикновени, ѝ действаше като тонизираща напитка. Карен дълго не отместваше поглед от загорялото му от слънцето лице, от къдравата коса, от интелигентните очи и чувстваше, че с всеки изминат ден все повече и повече се привързва към този мъж.

Постепенно започна да опознава по-добре и тялото му. Макар да бе добре сложен и силен по природа, Крис имаше особена, ненатрапчива за околните походка, сякаш правеше всичко възможно да не привлича вниманието. Когато смяташе, че никой не го наблюдава, погледът му ставаше замечтан, а синият цвят на очите му — още по-зелен. Ръцете му, обсипани с лунички, бяха смайващо деликатни и чувствителни. По всичко личеше, че този мъж бе пословично несръчен.

— С тези две ръце съм направил толкова поразии, колкото нито една от дъщерите ми не е успяла да направи.

Седмицата отмина като жизнерадостен миг на спокойствие, ваканция от реалността, която много скоро напомни за себе си. Госпожа Критендън се обади, за да съобщи последните новини за състоянието на дъщеря си, но все още имаше много ангажименти около нея и не можеше да се върне на работа. Марк продължаваше да звъни всеки ден.

— Липсваш ми — уверяваше го Карен. — Кога си идваш?

— Правя всичко възможно да ускоря нещата тук. Кажи ми какво ще си облечеш за вечерта, когато се прибера?

— Ти какво предпочиташ?

— Нека бъде коприна.

— Защо?

— Харесва ми как се спуска на земята — гласеше отговорът му.

Тя неволно потръпна.

— Добре.

— Гласът ти ми звучи някак различно — отбеляза той.

— Така ли? — попита Карен с известна нервност.

— Сигурно защото ти липсвам — засмя се Марк.

— Като си дойдеш ще разбереш колко.

Тя продължаваше с тези разговори с ясното съзнание, че само след няколко часа ще се срещне с Крис отново. С всеки изминат ден чувството ѝ за вина за двойната роля, която играеше, се

задълбочаваше, ала не можеше да овладее вълнението си. За първи път, откакто се бе върнала в Ню Орлийнз, Карен имаше усещането, че инициативата е в нейни ръце и е свободна. Крис Карпентър бе олицетворение на тази свобода.

В последната им вечер Крис я заведе на разходка с двуколка из Вийо Каре. Минаха покрай познати вече места, които им приличаха на стари приятели и създаваха настроение на копнеж.

Крис улови ръката ѝ.

— Много ми е трудно тази вечер — въздъхна той. — Не ми се иска да се разделяме.

— И аз не искам да заминавате. Но вие имате свой живот, към който трябва да се върнете.

— Вече не ми се вижда кой знае какъв живот.

— Глупости — възрази Карен. — Имате дъщерите си, работата си...

— Вие много добре знаете какво имам предвид.

Тя кимна мълчаливо. Крис отново въздъхна.

— Не ми разказахте нищо за себе си. Може и да не съм искал да зная. По-скоро не бих желал да ви притискам. — Той обгърна плахо кръста ѝ и нежно докосна бузата ѝ с устни. — Само ми кажете мога ли да продължавам да се надявам?

— Нищо такова не мога да ви обещаю. — По лицето на Карен се изписа тревога. — Просто няма да е честно.

Той кимна тъжно.

— Тогава поне ми кажете беше ли ви приятно тази седмица?

— Беше прекрасно.

— И ще я запомните?

— Разбира се. Завинаги!

— Струва ми се, че това би било за мен някаква сламка, за която да се хвана.

Той целуна устните ѝ. Целувката му бе изпълнена с уважение, бе почти целомъдрена. Нямахте нищо общо с драматичните пронизващи целувки на Марк, които предхождаха техните нощи. В докосването на Крис имаше друго очарование, което ѝ подейства не по-малко съблазнително.

— Много ще ми липсваш — промълви той.

— Ти също, Крис.

Двуколката се бе върнала вече в началото на маршрута си. Карен се сбогува с Крис. Вероятно никога вече нямаше да се видят. Ала мисълта, че можеше и да греши в това, не я напусна почти до входа на дома Белфорт.

Прибра се малко преди полунощ. Завари Марк да я чака.

— Не те очаквах — подхвърли тя, стараяйки се да придаде на гласа си колкото се може по-безгрижен тон.

С чаша бренди в ръка той стоеше по средата на хола. Не се усмихваше. Очите му бяха студени.

— Не е трудно да се досетя.

Карен разбра, че ще си има неприятности. Тя не само че се бе облякла за последната си вечер с Крис в нова памучна пола и блуза, която нямаше нищо общо с коприната, която Марк очакваше, но и доста се бе постарала с грима си. И за най-непредубедения бе ясно, че е излизала с мъж.

— Добре ли прекара? — изсъска Марк.

Карен мълчеше.

— Говорих с госпожа Критендън — продължи той. — Дъщеря ѝ се оправя. Утре се връща на работа.

— Това е добре.

Отново настъпи мълчание. Карен знаеше, че я чака сцена. Изобщо не можеше да си представи как би искала тя да завърши. Изминалата седмица я бе променила. Ала Марк продължаваше да има доминиращо присъствие в живота ѝ. От начина, по който я наблюдаваше, коленете ѝ омекваха.

— Вярвах ти — процеди той.

Говореше сравнително спокойно, но Карен усещаше упрека в гласа му. Марк негласно признаваше своята грешка. Искаше да каже, че никога не е трябвало да ѝ се доверява. Това не можеше да го отрече.

И въпреки всичко през цялото време, докато бяха заедно, тя беше негов роб и телом, и духом. Вероятно той никога нямаше и да узнае как всецяло му се беше отдала. А и нямаше начин да му го обясни.

— Най-добре да поговорим — рече Марк. — Ела горе.

Карен мълчеше и покорно го последва по стълбите. Мъчеше се да формулира своята реч за това, че въпреки своята любов към него, не

можеше да продължава да живее като затворник. Нужно ѝ бе да си върне свободата. По един или друг начин, той трябваше да ѝ я върне.

Ала Марк не ѝ даде време за такива неща.

— Свали си дрехите — рече той, хвърляйки презрителен поглед към новите ѝ дрехи.

— Не, Марк — поклати тя глава.

— Тогава аз ще ги сваля.

Хвърли се към нея като пантера. Разкъса красивата ѝ блуза. Красивият и тъничък сутиен също изхвърча. Той я блъсна грубо на леглото и смъкна полата ѝ.

За миг спря, преди да сграбчи бикините ѝ.

— Това също е ново, нали? — попита яростно. — Какво каза онзи за тях?

— Марк, престани.

С едно рязко движение той смъкна и тях. Карен лежеше съвършено гола и го гледаше с широко отворени очи. Никога не бе предполагала, че Марк бе способен на такава грубост.

— Имах късмет, че взех всички предпазни мерки — обади се той. — Ти наистина ли си мислеше, че си сама тук с госпожа Критендън? Нима допускаше, че доверието ми към теб е стигнало дотам?

Наблюдаваше я с презрение и особен вид любопитство.

— Не си губиш времето — продължи Марк. — Заминах само за една седмица. Изобщо не оставяш тревата да поникне под краката ти. На това ли учат момичетата там, на север?

Слисана, тя следеше всяко негово движение. Гневът му приличаше на някакъв енергиен заряд, който го осветяваше от вътре. Лицето му бе като озарено с вътрешна светлина.

— Кой е този? — попита той. — Някакъв бизнесмен, дошъл в командировка? Или просто турист, като теб самата?

Едва сега Карен осъзна за какво ставаше дума. Марк произхождаше от семейство, в което мъжете се биеха на дуели за своята чест. Цял живот бе чакал този момент. Почти бе изпитал облекчение, че му се удава подобна възможност. Готов бе на всичко, само и само да я задържи за себе си.

— Марк... Нека да поговорим. — Въпреки уплахата си, тя разбираше, че всичко бе свършило. Никога повече нямаше да може да

живее като нечия собственост, в предишния страх. Време бе да се върне в реалния свят.

— Да говорим ли... — Устните му се свиха презрително. — Ти дори не знаеш колко много бъркаш, Карен. Не е време за разговори.

Той започна да разкопчава ризата си.

— Марк, моля те... Недей.

Ръцете му бяха вече на колана на панталоните му. След миг той ги пусна на земята. Тялото му ѝ се стори невероятно силно. Тънките му крайници някак се бяха налели и сега изглеждаха застрашително здрави.

Марк разглеждаше голото ѝ тяло.

— Толкава си нежна — промълви той. — С кожа като кадифе и сърце от камък под нея. Трябваше да се досетя за това от самото начало.

Той бе възбуден, но по-скоро от гняв, отколкото от желание.

— Дадох ти всичко — продължаваше Марк. — Всичко, с изключение на това.

В докосването му нямаше любов, единствено насилие, подплатено от съзнанието, че всичко в нея му принадлежи, че всичките ѝ тайни места са само негови. Притисна я със силните си ръце и само я придвижваше насам или натам, за да проникне в нея всеки път все по-жестоко.

— Предпочиташ разнообразие, така ли? — изсъска той. — Ето, опитай и това!

Карен се мъчеше да се скрие като с щит зад новото си себеуважение, което бе изградила през последната седмица, ала без да иска старата пасивност и зависимост започнаха да се надигат в нея и тя си даде сметка, че съвсем не е така силна, както би ѝ се искало да е. Неговата власт над нея не бе отслабнала.

— Той направи ли ти това? — попита Марк. — Обзалагам се, че не е посмял.

— Марк, недей...

— Хайде, не можеш да се скриеш от мен. Искам всичко.

Движеше се по-бързо в нея.

Имаше нещо нечовешко механично в него в този момент. Сякаш бе някаква бездушна машина и това напълно парализира мозъка ѝ, но сетивата ѝ реагираха по добре познатия ѝ начин.

— Ето така. И така — повтаряше той.

Марк долови трепета на тънкото ѝ тяло и се усмихна злорадо. Ръцете му грубо мачкаха гърдите ѝ. Бедрата му я притискаха здраво.

— Виждаш ли? Твърде късно е за теб. Ти си моя.

Усетил, че тя бе готова за последната вълна, движенията му станаха още по-бързи.

— Хайде... Хайде...

Спазъмът избухна в нея като вулкан и в гърдите ѝ се надигна вик, който заседна в гърлото ѝ. Очевидно му дожаля за нея в този момент и той не каза нищо повече. Остана в нея, докато и последните спазми отзвучаха с агонизираща бавност.

— Черна като ада, тъмна като нощта — рече Марк.

Карен нямаше сили да говори. Лежеше по корем, неспособна да се движи. Той се наслаждаваше на нейната голота.

— Отново си моя — промълви Марк. — Кажй го.

Карен се опита да се раздвижи, ала не успя.

— Кажй го! — повтори той и я притисна по-здраво. — Кажй го, защото ще го убия!

— Твоя съм. — Думите се отрониха от устата ѝ срещу възглавницата и се загубиха в меката материя.

Марк се засмя лениво и с горчивина. Сетне се отдели от нея и излезе от стаята, без да пророни нито дума повече. Тя лежеше сред парчетата от новите си дрехи и остатъците от своята решимост да се освободи.

Чу как ключът се завърта в ключалката на вратата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нещата се промениха коренно.

Госпожа Критендън вече не се появи. Марк бе наел нова жена — мургава, прегърбена, казваше се Селесте, която освен че се грижеше за къщата и за храната им, държеше под око Карен. Селесте не разменяше нито дума с нея и ако Карен се опиташе да я заговори, тя само извърещаше глава.

След време Карен разбра, че всъщност жените бяха две. Толкова си приличаха, че в началото тя изобщо не ги отличаваше. Сигурно бяха сестри, защото имаха еднаква стойка, бяха с еднакъв тен на лицето и дори въздишаха по един и същи начин по време на работа.

Един ден, когато ги видя да си предават смяната, тя въздъхна с облекчение. Поне не съм полудяла, каза си Карен. Трябваша ѝ още две седмици, за да разбере, че името на сестрата бе Аугустин и че и двете бяха от малък остров в Карибите, имаха още шест братя и сестри в Ню Орлийнз.

Фактът, че ги бе различила, не означаваше, че бе възвърнала чувството си за реалност, от което отново бе лишена. Животът загуби своята спонтанност. Часовете се нижеха, без да се случва абсолютно нищо. Дните си приличаха толкова много, че започнаха да се сливат. Всяка сутрин тя се събуждаше и откриваше, че вратата бе заключена. Селесте донасяше закуската и оставяше подноса на малката масичка. Карен прекарваше сутринта сама. Разрешаваха ѝ да напуска стаята за обяд, но никога без съответния придружител. Връщаше се в стаята си за следобед. Марк се прибираше за вечеря. Обикновено се любеше с нея. След това се хранеха и той се оттегляше, вероятно четеше или работеше. Сетне отново идваше в стаята при нея и отново се любеха. Случваше се да прекара нощта в нейното легло, ала това бе рядко. Обикновено Карен спеше сама.

Ласките и докосванията му бяха лишени от каквото и да е чувство. Поне онова, което човек обикновено влага в тези отношения — споделяне и доверие. Държеше се с нея като с машина, над която

работеше. Целувките му не съдържаха абсолютно нищо, единствено физическа нужда, която всъщност и го водеше при нея.

Рядко си даваше труд да разговаря с нея. Пристигаше, получаваше удоволствието си и си отиваше. Щеше ѝ се да покаже гнева си или дори да я набие, само и само да демонстрира някакво отношение. Ала това не се случваше. Той беше студен, делови и лишен от всякаква проява на човешки качества.

Останала сама в стаята си, Карен започна често да се връща в мислите си към времето на съвместния им живот с Брет. Спомни си първите им срещи, когато Брет за първи път се престаши да посегне към нея, предпазлив и плах. Възстанови в паметта си моментите, когато интимността между двамата се задълбочи, когато той постепенно се научи какво да прави, за да ѝ достави удоволствие, а накрая — времето, когато сексът бе единственото средство, за да се разсеят малко от напрежението на всекидневието.

Съвместният ѝ живот с Брет може да беше несъвършен, близостта им невинаги в хармония, но през всичките тези години неговото докосване означаваше за нея дом. А сега тя се носеше като отломка по течението, където Марк ѝ създаваше усещането именно за отсъствие на дом. Озовала се бе извън собственото си аз, извън всичко. В тишината на стаята си Карен чакаше ласките на един мъж, който не я обичаше, ала не можеше да живее без нея. Сбогувала се бе с онзи, другия живот, и не знаеше ще може ли някога да го види отново.

Една вечер седеше на масата за вечеря с Марк. Отвън вече личаха всички признаци на застудяването. Настъпваше есен. Там, на север, откъдето беше Карен, вероятно падаха слани. Хората положително бързаха към колите си, за да се скрият от студа. Тук, разбира се, промяната ставаше постепенно.

— Защо сме сами тук? — попита тя неочаквано.

Марк се сепна, откъснат от мислите си.

— Какво имаш предвид?

— Къде е баща ти? Това не е ли неговият дом?

— Вече ти казах. В Европа е, пътува. Всяка година предприема подобно пътешествие.

— От доста време го няма, нали? — не спираше Карен.

Той не отговори.

— И защо никога не съм виждала брат ти?

— Предупредих те, че ще те отегчи до смърт. Освен това не ме харесва твърде. Срещата няма да е приятна.

Тя отмести очи.

— Лъжеш...

— Не! — Лицето на Марк пламна. — Няма такова нещо. А и дори да е така, теб какво те засяга?

— Прав си. Не ме засяга. — Карен го изгледа продължително.

Нещо в думите ѝ го предизвика. Той се изправи, приближи и я улови за ръка.

— Хайде, качваме се горе.

Тя издърпа ръката си и тръгна сама нагоре по стълбите. Чувстваше, че Марк наблюдава как бедрата ѝ се движат. Карен нарочно забави стъпки. Пред вратата на стаята той я сграбчи отзад и притисна гърдите ѝ с длани. Тя стоя така доста време, без да се движи. Сетне посегна и отвори вратата.

Тази вечер отношенията им бяха съвършено различни. В нея се надигна неудържимо усещане за бунт, докато го наблюдаваше как затваря вратата на стаята зад себе си.

Карен разкопча блузата, след това и сутиена си.

— Хубаво гледай — рече тя, докато стоеше права, разголена до кръста.

С дългата пола и разпуснатите до слабичките голи рамене коси, от Карен се излъчваше заплаха. Кожата на гърдите ѝ бе съвсем бяла на слабата светлина.

Марк стоеше неподвижно и се наслаждаваше на гледката. Това бе очевидно.

— Жена-янки — продължи тя и разкопча полата си. Пусна я да падне и добави: — Жена от Севера.

Карен прекрачи купчината плат на пода. Тънката фуста очерта бедрата ѝ — сочни и добре оформени.

— Това ли искаш? — попита тя и остави фустата да се плъзне надолу.

— Исках... — Марк имаше вид на измъчен човек, очите му неспокойно шареха по тялото ѝ, после бързо се връщаха на лицето. — Исках жена...

— Искаше жена, която да притежаваш — уточни Карен и пъхна пръсти под ластика на бикините си. — Да се грижи за теб, да задоволява нуждите ти.

Той дишаше тежко. Дланите му се свиваха неспокойно в юмруци, после бързо се отпуснаха.

— Жена, която да е реална, защото ти си неспособен на това. — Тя свали горния край на бикините си до хълбоците, ала спря. — Да има свое мнение, което ти да преодоляваш. Това те възбужда, нали?

Бикините се спуснаха още малко надолу, тъмният триъгълник между бедрата ѝ вече се очертаваше под тънката материя.

— Права ли съм? — попита Карен. — Не някоя красавица от Юга, сякаш слязла от картина. Искаше свободна жена... Която да бъде твоя пленничка.

С леко мръдване на бедрата тя бутна бикините си и те се спуснаха на пода. Очите ѝ искряха в полумрака на стаята.

— Търсех любов... — промълви Марк, който буквално я изпиваше с поглед.

— Много добре знам какво търсеше. През цялото време ти...

С един скок той се озова до нея и я сграбчи в прегръдките си. Висок, грамаден, напълно облечен мъж, в чиито прегръдки дребничката гола жена буквално се загуби. Ала и двамата чувстваха, че тази вечер Карен диктуваше положението. Марк я полюшваше в прегръдките си, но тя го привлече по-силно към себе си и го целуна. Когато той я вдигна на ръце, нейните се заключиха около врата му като вериги.

Остави я на леглото и се загледа в нея. Карен изви нагоре гръб и разпери ръце върху покривката.

Тъмната ѝ коса обвиваше лицето като тъмен облак. Раздвижи краката си, за да може Марк да я разгледа по-добре.

— Свали дрехите си — рече тя.

Нареждането ѝ го завари така неподготвен, че той не посмя да мръдне. Карен подви крака под себе си, надигна се и посегна към колана му.

— Не. — Марк отстъпи назад.

Тя го остави и отново се отпусна назад, като сви единия си крак в коляното и продължи да го наблюдава хладно и спокойно.

— Хайде, свали ги — подкани го Карен с много ирония в гласа.

Той я гледаше с изгарящи от гняв очи. След миг разкъса дрехите си с едва сдържано ръмжене и се хвърли върху нея. Тя отдавна не му се бе струвала толкова податлива. И в същото време всяко потрепване на копринената ѝ кожа бе знак за бунт, което го вбесяваше. Целуваше я навсякъде, наслаждавайки се на усещането, че му се изплъзва. Карен го притискаше към себе си, обгръщаше го с крехкото си тяло, мълчеше застрашително и го съблазняваше все повече и повече.

Когато ръцете ѝ се плъзнаха към центъра на тялото му, Марк пое рязко дъх изненадан и затвори очи. Тя го милва, докато усети, че е напълно готов и го поведе бързо в себе си, съзнавайки, че никога не е бил толкова възбуден. Този път всичко свърши много бързо.

— Хайде — промърмори Карен. — Не се плаши.

Тласъците му бяха като на безумен, загубил разсъдъка си човек. Сякаш разбираше, че всяко проявление на неговата сила бе вече в нейно владение. Твърдите ръце под гърба ѝ бяха всъщност пожелани от нея. Отчаяните, енергични тласъци бяха предизвикани от нея. Сега Карен го притежаваше, неговата страст бе нейна собственост.

— Хайде. — Тя го докосна леко с върховете на нежните си пръсти, които знаеха всичко.

— Ти си вещица — задъхано прошепна той.

— Не. Само жена.

Последният му спазъм бе като вулкан. Марк се разлюля в ръцете ѝ. Цялото му тяло гореше. Ръцете ѝ го държаха, а гъвкавото ѝ тяло, от което се излъчваше неподозирана сила, стоеше неподвижно.

Той дълго лежа така и дишаше накъсано, сякаш ридаше. Карен то милваше и целуваше, ала той нито веднъж не я погледна. Когато Марк се изправи, за да си тръгне безмълвен, тя го изпрати с поглед, скръстила ръце под главата си. За първи път го видя като мъж. Не като фигура от гоблен или портрет, а като човешко същество, което е разкрито и засрамено.

Карен лежа така известно време и безпристрастно разглеждаше предметите наоколо. Едва тогава стана и се приготви да си върви, прегледа нещата, които Марк ѝ бе купил, и реши да вземе само вещи от първа необходимост — тоалетни принадлежности и нищо друго.

Сложи си най-семплата пола, която откри, и една блуза. Съжали, че нямаше пуловер, защото там, където отиваше, вече бе студено.

Внимателно отвори вратата. Изобщо не се изненада, че не бе заключена.

Слезе на долния етаж. Портретите на семейство Белфорт надничаха в мрака, но тя не ги удостои дори с поглед. Мина на пръсти покрай вратата на Марк. Вътре не светеше. Никой не се опита да я спре. Карен завъртя ключа в бравата на старата врата и затвори след себе си.

Спря за миг на площадката и хвърли последен поглед към света на Белфорт зад гърба си. Една много стара тъмна сграда, пропита с миризма на лак и старо дърво. Дори не е страшна, помисли си тя. Населена с духове и само един за компания.

Спусна се надолу по стълбите с пъргавината на младо момиче и с бързи стъпки пое по „Притания стрийт“. В началото искаше да тръгне направо за летището и да се качи на първия самолет, който излиташе от града. Ала някакъв вътрешен инстинкт, нещо средно между благоразумие и суеверие, я подтикна да напусне града по малко по-нестандартен начин. Взе автобус, който пътуваше нагоре по течението на реката. На последната спирка слезе, попита кой е следващият автобус и седна да го чака.

Вече бе късна нощ. Полумесецът на луната огряваше околността със сребриста светлина. Неочаквано Карен осъзна, че се намира само на около два километра от старото си училище Сейнт Чарлз Акедъми. След няколко секунди колебание тя тръгна по шосето.

Обзе я странно усещане, когато видя сега на лунна светлина местата, по които бе вървяла като дете. Мина покрай ливади, малки горички от обрасли с мъх дървета и стари сгради, били неизменна част от пейзажа преди толкова време в самотната ѝ година, прекарана тук. Прекоси разорана от дъждовете пътека, по която бе вървяла с Марк в онази нощ, когато се бяха любили като ученици. Не изпита никакво желание да мине пак по нея.

Влезе в празния двор на училището, разходи се между покритите с бръшлян сгради и седна за малко на стълбите на главната сграда. Усети присъствието на духовете на своите съученици, които сякаш витаеха наоколо. Какво ли бе станало с тях през изминалите дванайсет години — време, през което собственият ѝ живот бе претърпял толкова драстични промени? Дали и те като Марк не се бяха вкопали в

миналото, което не искаше да ги пусне? Или и те бяха преживели онзи трус, който превърна нея в зряла жена?

След известно време осъзна, че не желае да знае. Животът на всеки човек е своеобразна битка между миналото и бъдещето. При дадени условия си в състояние да се промениш, да пораснеш. Но понякога не можеш да се пребориш с миналото. Стойността и характера на всеки човек се определят от неговия или нейния отклик на това предизвикателство. Предизвикателството да пораснеш.

Остана дълго време на стълбите, преценявайки чувствата и спомените си. Сетне с бавни стъпки тръгна по пътя към града. Спомни си, че недалеч от училището навремето имаше малко кафене и магазин, който се използваше и като автобусна спирка. Когато стигна мястото, заревото на изгрева вече осветяваше линията на хоризонта. Вратата на кафенето беше заключена, ала през стъклената врата се виждаше, че собственикът бе вътре. Карен му помахаша с ръка и човекът отвори вратата.

— Добро утро, госпожо — заговори той пръв. — Не сме отворили още, но искате ли нещо?

Мъжът се огледа над рамото ѝ, за да види къде е колата ѝ.

— Минава ли оттук някакъв автобус? — попита тя.

— Не и преди десет сутринта.

— Жалко.

Карен разбра, че той не я позна. Ала тя си го спомняше от онези години. Странно е наистина да се срещнеш по този начин с миналото си! То вече не я помнеше. Това се оказваше истински късмет.

— Жена ми се кани да пътува към Батън Руж при сестра си след половин час — продължи човекът. Очевидно я беше съжалил. — Мисля, че може да ви откара нататък.

— Наистина ли? Би било чудесно.

— Влезте да закусите — покани я той. Трогната от южняшкото му гостоприемство, Карен го последва към кухнята в дома им. Настани се на масата и отпи от силното кафе от цикория, докато съпругата му приготвяше закуската. Вестникът на масата бе пълен с новини за президентската кампания, за войната в Босна, за болестта на руския президент Елцин, за катастрофата на полет 800. Малко от съобщенията бяха приятни, но те всичките бяха от дваисети век и тя жадно ги поглъщаше.

В мига, в който седнаха в колата, жената на собственика започна да говори за двете си дъщери, заоплаква се от неспособните да свършат нищо смислено техни приятели и не спря да говори до Батън Руж. Карен скоро разбра, че тя вероятно не бе сред майките с най-голямо чувство на отговорност. И въпреки това изпита дълбоко чувство на благодарност към жената, която я отведе до самото летище на Батън Руж.

Карен прегледа кои бяха най-ранните полети. След половин час имаше самолет за Атланта. За щастие имаше място в машината.

На летището в Атланта обмисли своите възможности. То бе огромно и имаше полети до всеки по-голям център в страната. Свободна бе да отиде където пожелае. Тя спря пред мониторите с разписанията, където едно по едно се изреждаха имената на летищата в Лос Анджелис, Финикс, Сиатъл, Ню Йорк. Усети, че смелостта ѝ започва лека-полека да се стопява при мисълта, че никой никъде не я чака. Откъснала се бе от всички хора, които познаваше. Останала бе сам-сама в света.

И тогава пред нея изникна името на Чикаго. Имаше полет след четирийсет и пет минути. Без да му мисли много, Карен си купи билет.

По пътя към изхода за пътниците видя малък сувенирен магазин. Купи оттам две детски фланелки с емблемата на Олимпиадата в Атланта и мъжка шапка с надпис „Брейвс“. Влезе в самолета само с торбичката с подаръците.

В мига, в който самолетът се отлепи от пистата, тя заспа и не се събуди, докато машината не се насочи за кацане. Жената до нея, която носеше пуловер с надпис на „Чикаго Булс“, ѝ се усмихна.

— Добре ли си починахте?

— О, да — сънливо се засмя Карен.

— А сега — отново в реалния свят, а? — додаде жената. — След петнайсет минути ще бъдем на летище „О’Хеър“. Съобщиха, че е много студено.

— Да, отново в реалния свят — кимна Карен. На „О’Хеър“ взе автобусче до местния хотел от веригата „Холидей Ин“, където прекара нощта. На следваща сутрин нае кола и се насочи към Ивънстън.

Паркира пред сградата на банка в центъра на града и набра от близкия телефон номер, който гледаше от листче в чантата си.

Отсреща се обади Крис Карпентър.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Крис беше много щастлив от нейното появяване.

Обадила се бе на служебния му телефон, но той излезе бързо от работа и отиде да се види с нея. Прегърна я сърдечно, след това я отдалечи малко от себе си.

— Искам да те погледам — рече бавно. Лицето му грееше от радост. Изражението му много ѝ напомни за момчешката му усмивка, когато я наблюдаваше през прозореца на трамвая в Ню Орлийнз.

— Момичетата ще бъдат страшно развълнувани — продължи Крис. — Разказах им за теб. Тази седмица са при мен, така че ще можеш да се запознаеш с тях довечера. Стига да искаш, естествено.

— Разбира се, че искам — усмихна се в отговор Карен.

Той поклати само глава, без да спре да ѝ се възхищава, след което отново я привлече към себе си.

— Благодаря ти — въздъхна Крис.

— Няма за какво.

Той съобщи в офиса си, че няма да се връща до края на деня и остана вкъщи с нея, докато момичетата се върнат от училище. Тя искрено се изненада от това, колко красиви бяха децата. Снимките, които баща им ѝ бе показал в Ню Орлийнз, не показваха и половината от очарованието им. Косата на Джоузи бе ягодова на цвят с топлината на есенни листа. Тя бе в годините, когато момиченцата обикновено не могат да спрат да говорят. Разказа на Карен всичко за училище, за приятелите си, за отминалата лятна ваканция и за намеренията си за следващото лято.

Кейт бе по-голямата и естествено по-сдържаната, особено в присъствието на Карен. Много скоро стана ясно, че в лицето на тяхната гостенка тя вижда съвършената грациозност. Нужно ѝ бе известно време, докато се отпусне, след което детето се разбъбри почти колкото по-малката си сестра.

Карен им подари фланелките с емблемата на олимпиадата в Атланта и сложи на главата на Крис шапката. И тримата настояха да не

свалят подаръците и до края на вечерта останаха с тях. Младата жена отчете по достойнство старанието им да бъдат гостоприемни и да отдадат дължимото на нейния жест. Това искрено я развълнува и неволно я накара да се почувства като своеобразна част от семейството, като човек, отдавна чакан сред тях.

Внезапно погледът ѝ случайно попадна в едно огледало и тя се спря за миг. Стори ѝ се, че е станала по-хубава, по-одухотворена и изискана. Сякаш бе минала през много вълнуващи и интересни места и те бяха оставили своя отпечатък върху изражението ѝ. Имаше чувството, че от нея се излъчва някакво сияние, усещаше възхищението на момичетата и баща им, като че бе донесла в малкия им дом атмосфера на екзотичност.

Четиримата се заеха да приготвят вечерята. Момичетата помогнаха на Карен за салатата, докато Крис печеше месото отвън на откритата скара. След като се нахраниха, децата заведоха гостенката да разгледа стаите им. Изненада я колко подредено бе всичко — малките им рокли, джинси и фланелки бяха старателно сгънати. Очевидно тук за децата се грижеха добре.

— Майка им пазарува почти всичко за тях — обясни Крис. — Аз само осигурявам мястото, където да се приберат вещите им.

— Ти наистина си чудесен баща, Крис.

— Опитвам се — усмихна се добродушно той. — И въпреки всичко имат нужда от майка.

Карен помогна на децата да почистят съдовете и да ги наредят в миялната машина. Направи ѝ впечатление с какво умение и съобразителност наместват всичко вътре.

— Как сте се научили да подреждате така съвършено? — попита тя.

— Татко ни показва — побърза да се похвали Джоузи. — На мама машината не е толкова голяма, ала в тази е лесно. Ето виж, ако искаш можеш да преместиш този рафт.

Карен си спомни, че Крис бе архитект. Той имаше око и усет за размерите и обемите и бе естествено да знае как най-оптимално да подреди едни съдове.

— Значи и баща ви подрежда миялната машина?

— Да, само че винаги чупи чаши. Много е схванат — заключи Джоузи.

— Като повечето мъже — отбеляза Карен.

— Наистина ли? — Кейт изведнъж прояви интерес към разговора. Тя очевидно се интересуваше от опита на Карен с отсрещния пол.

— Много от тях са доста несръчни — едва прикри усмивката си Карен.

Децата настояха гостенката да ги целуне за лека нощ. Докато ги прегръщаше усети, че интересът им към нея нараства с всяка измината минута. Не можеше да определи каква бе причината — липсата на пълноценно семейство или на необичайната атмосфера, която бе донесла със себе си в техния живот. Едно бе сигурно — накарали я бяха да се почувства у дома си.

Още същата седмица Карен си намери жилище и започна да си търси работа. Не беше много трудно, защото познаваше добре големите компютърни фирми и техните изисквания. Само след десетина дни ѝ дадоха място в консултантска фирма за компютри. Всекидневието ѝ потече в добре познатия ѝ ход на служебни ангажименти през деня, а вечер отиваше в дома на Крис, за да вечеря с него и децата.

След това те се върнаха при майка си за следващите две седмици и Карен остана сама с Крис. Това бе времето, когато те продължиха да се опознават. В известен смисъл отсъствието на децата улесняваше процеса. Но от друга страна, наблюдавайки как новият ѝ приятел се държи с момичетата си, тя бе сигурна, че той разкрива други свои, не по-малко ценни качества. Крис наистина бе нежен и отзивчив баща. Лесно бе да се види, че докато растат, неговата спокойна самоотверженост ще им бъде от голяма полза. В тяхно присъствие той стоеше на заден план, не искаше нищо за себе си. Изпитваше удоволствие да дава.

В края на първата седмица без децата Карен спа за първи път с Крис.

В началото и двамата бяха нервни и притеснени.

Той се боеше да не я смути с разгорещеността си. Очевидно и сам не се чувстваше много уверен след развода. А що се отнася до Карен, тя бе така объркана от преживяното наскоро, че никак не бе убедена дали изобщо бе способна на някаква интимност с когото и да било.

След няколко неуспешни опита всичко потръгна и завърши като нежна и естествена връзка. Крис бе внимателен любовник и изглежда мислеше повече за нея, отколкото за себе си и своето удоволствие. В ласките му отсъстваше страстната пронизваща интимност, която излъчваше Марк Белфорт, ала в замяна на това бяха проникнати от топлота и усещане за дом, които Марк никога не можеше да предложи. Стигането до кулминация бе за Карен изненада. Даде си сметка, че в прегръдките на Крис Карпентър можеше да изпита страст, обогрена в свършено други цветове.

Дълго лежаха прегърнати, наслаждавайки се на своята близост.

— Толкова си красива — прошепна той.

Тя се сгуши в него, изпълнена с благодарност. Знаеше, че нещата между тях се развиха твърде бързо, но изпитваше към този мъж доверие, което не само успокояваше тревогите ѝ, а ѝ даваше и спокойствие за бъдещето.

След тази нощ стана ясно, че връзката им е сериозна. Когато момичетата отново дойдоха при баща си, видяха, че Карен ги очаква. Семейството постепенно започна да се споява около нея. И двете страни имаха още много да учат, с много неща да свикват. Правеха и грешки, ала дори те изглеждаха естествени и необходими. Карен продължаваше да бъде за тях малко екзотично и някак нереално същество, ето защо тя чувстваше, че се налага да се приземи и да покаже на момичетата, че е човешко същество като самите тях.

Постепенно обаче успя да се наложи като най-сръчна с нещата, свързани с домакинството, но разчиташе изцяло на Крис за преценката за добро и лошо, също както и децата. Карен напълно го подкрепяше при възпитанието и активно се включваше в разговорите, когато бяха четиримата.

Младата жена схвана, че момичетата много се тревожат за своята роля при развода на родителите си. Изглежда децата изпитваха известно чувство за вина, че не са били достатъчно добри и послушни и не са успели да задържат родителите си заедно. В различни моменти

и по различен начин даваха да се разбере, че не се чувстват много добре. Карен бързо се научи да повдига духа им и да ги разсейва с похвали и насърчения за постиженията им, а и открито даваше израз на привързаността си към тях. Нямаше представа дали майка им успява да прави всичко това, когато е с тях, ала си даваше сметка, че едва ли ще навреди, ако се старее децата да се чувстват обичани.

— Толкова си добра с тях — отбеляза една вечер Крис. — Как го правиш? Никога не си имала деца.

— Аз просто ги харесвам такива, каквито са — отговори Карен. — Никак не е трудно, когато харесваш някого.

И все пак имаше още нещо, което тя знаеше много добре. Години наред бе искала да има деца, а все не бе успявала да създаде истинско семейство. Джоузи и Кейти бяха дошли в живота ѝ като по поръчка. И двете бяха будни, чувствителни, обичливи момиченца, които се нуждаеха от нея. За нея те бяха като сбъднат сън. Трябваше само да преценява внимателно и да разбира чувствата им и в същото време да уважава децата така, както те заслужаваха. В едно нямаше никакво съмнение — носеха ѝ истинско щастие.

Що се отнася до Крис, с всеки изминат ден се чувстваше все по-добре и по-добре с него. Искрено се възхищаваше от начина, по който този мъж подходеше към живота. Отнасяше се много сериозно към работата си, но на първо място винаги беше семейството му. Виждаше колко важно бе да цени момента и да се радва и на малките неща, да е на разположение на децата. Ясно бе, че разводът го бе научил на някои неща за преуспяването на един мъж в този свят на непрестанно съревнование и конкуренция. Важно бе не да участва в състезанието за власт и пари, а да усъвършенства уменията си да е силен за децата си, да им осигури дом и сигурност.

Той не говореше за тези неща и Карен подозираше, че може би невинаги го правеше съзнателно. Ала това личеше във всичките му действия. Винаги, когато децата бяха при него, Крис се прибираше от службата при първа възможност, дори оставяше работата и из къщата за времето, когато те спяха или се занимаваха с нещо свое си. Тя често го сварваше да седи в една стая с тях, дори когато не му обръщаха внимание. В даден момент някое от децата се обръщаше за нещо към него или му показваше какво е направило току-що, или пък задаваше някой от вечните въпроси, които момиченцата задаваха на своите

бащи. В такива случаи Карен разбираше, че той държи да е наблизо, за да използва всеки миг с тях, да проявява своя интерес и възхищение от тях. Този човек просто имаше огромния талант да бъде баща.

Месеци минаваха, приближаваше Коледа. С всеки изминат ден Карен ставаше все по-спокойна и щастлива. Времето, което прекарваше с Крис, вече не ѝ се струваше като престъпление, а по-скоро като естествено развитие на нейния живот.

Един ден тя поправяше магнитофона на Кейт.

— Знаеш ли, ти си направо съвършена — подхвърли Крис.

— Какво имаш предвид?

— Спомняш ли си, че в Ню Орлийнз ти казах, че при първата ни среща си ми заприличала на атлет или на състезателен кон?

— Да.

— А по-късно ти обясних, че си се променила, станала си някак по-мека и нежна, все едно слизаш от някаква картина.

— Много добре си спомням — изчерви се леко Карен.

— А сега ми се виждаш съвършена — заключи той. — Имам усещането, че си била тук от край време. А като те наблюдавам, все едно, че винаги сме били заедно, че никога не съм изпитал и миг на нещастие. — Крис въздъхна.

Тя предпочете да замълчи и продължи работата си. Никога нямаше да забрави тези думи.

Една вечер Крис покани Карен на вечеря.

— В петък вечер — обяви той, — ще те заведем в „Льо Франсе“.

— Сериозно?! — възкликна тя. — Не може, Крис. Много е скъпо.

— Не и за тази вечер. Това ще е една много важна вечер.

„Льо Франсе“ бе най-известният ресторант в района на Чикаго. Карен разбираше, че той никога нямаше да предложи да отидат там, ако случаят не беше толкова важен.

Децата щяха да отидат с майка си в Лейк Форест. Карен и Крис бяха сами.

Тя бе имала тежка седмица по въвеждането на специална компютърна програма в една от банките в центъра на града. В петък си

тръгна по-рано от работа и се прибра, за да облече най-красивата си рокля.

Когато се приготви, погледна в огледалото и прочете в очите си очакване, от което се изчерви от неудобство. Предполагаше, че Крис ще ѝ предложи брак. Нищо не можеше да я направи по-щастлива. Беше вече двайсет и осем годишна и най-накрая можеше да каже, че е намерила себе си. Животът ѝ бе поел естествения си ход.

Крис трябваше да ѝ се обади, когато бе готов да тръгне, за да я вземе. Карен седеше в спалнята и довършваше грима си в очакване на позвъняването на телефона.

Мина известно време и тя започна да се пита дали задръстванията в движението не бяха му попречили да се прибере навреме. В петък това бе нещо обичайно, тази вечер навън се сипеше ситен дъжд, който вероятно бе и замръзнал при изходите на пътните артерии.

Шест часа мина. После и шест и половина, Карен набра телефона на Крис. Никой не вдигна отсреща. Тя си сипа чаша вино и седна да почака.

В седем позвъни отново. Отново никой не се обади. Карен се качи в своята кола и се запъти към дома на Крис. Макар дъждът да преминаваше вече в сняг, пътищата не бяха кой знае колко хлъзгави.

Къщата бе потънала в мрак, с изключение на светлината в кухнята. Тя влезе и застана в тъмната дневна, заслушана в тишината.

— Крис? Тук ли си? — Неясен страх пропълзя в сърцето ѝ. С усилие Карен се накара да надникне в малкия кабинет, след което тръгна нагоре по стълбите.

Стаята на децата беше празна и естествено бе тъмна. Надникна в голямата спалня. На това легло бе спала за първи път с Крис. Топлината на този мъж се излъчваше и в момента.

Направи ѝ впечатление, че откъм банята идваше светлина. Тръгна с предпазливи стъпки и разтреперана.

Видя го преди да успее да се приготви за гледката. Въпреки това, когато се спусна към простращото на пода тяло, освен изненадата усети и някакво друго ужасяващо чувство. Нещо страшно я очакваше, нещо, което сякаш бе знаела предварително.

Плочките под главата на Крис бяха целите в кръв. Лицето му бе извърнато в обратна посока. Но отпуснатите му ръце я ужасиха най-

много.

— Крис! — Тя коленичи до него. — Крис! Господи!

Бе се навела над тъмното петно зад ухото му, когато чу зад себе си нечий глас.

— Опитах се да те предупредя. Ала ти не искаше да ме чуеш.

Карен се обърна и видя Марк Белфорт, който я наблюдаваше с хладни, преценяващи очи.

— Марк! За бога...

Той стоеше напълно неподвижен, скръстил ръце на гърдите си. Стоеше там студен, без да мърда. Погледът му се движеше спокойно от проснатата на земята фигура към Карен.

— Нещата ти тук ли са? — попита Марк.

Тя чувстваше, че не може да говори. Гледката я бе лишила от дар слово.

— В апартамента — успя да промълви най-накрая.

— Да вървим.

Карен сви пестници.

— Не.

Той не помръдваше.

— Спаси поне момиченцата — рече само Марк. — Идваш с мен.

Очите ѝ се отвориха от ужас.

— Няма да го направиш!

— Направих това, нали?

В същия миг тя почувства, че всички сили я напускат и се олюля.

— Да вървим — отсече той.

Остави се да бъде поведена навън от къщата към колата, която чакаше зад ъгъла. Погледна към смаляващата се в далечината къща, а заедно с нея и бъдещето ѝ с Крис.

— Изпий това. — Марк тикна в ръцете ѝ някакво шише.

Карен го пое и отпи. Почти веднага главата ѝ се замая. Преди да стигнат магистралата, едва държеше очите си отворени.

— Защо? Защо, Марк? — успя да попита само.

— Глупав въпрос — гласеше отговорът му. — Излишно е да питаш мен. По-добре попитай себе си. Всичко това е твое дело.

Това бяха и последните думи, които тя чу. Сетне загуби съзнание, а около нея се носеше тътена на профучаващите коли.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Карен дойде на себе си, главата ѝ туптеше от опиата, който ѝ бяха дали да изпие. Лежеше в леглото на Марк, сякаш нищо не се бе случило.

Стаята нямаше прозорци и тя не можеше да добие представа кое време на деня беше. Нямаше как да разбере дори кой ден бе. Доста време ѝ беше нужно, за да си припомни какво ѝ се бе случило, да проумее, че това бе истина, а не някакъв кошмар и много скоро ще се събуди в апартамента си в Чикаго.

Най-сетне прие истината. Карен отново бе в измисления свят на Белфорт, който отново я поглъщаше. Истинският, огрян от слънце свят на работа и щастие, с малките момиченца и обичащите ги бащи, бе съвършено чужд на това лишено от въздух място на лудост и тишина. По свой начин тя бе направила избора си в нощта, когато за първи път се отдаде на Марк след бала в семейство Дъчейз в Сан Суси. Съдбата нямаше да ѝ позволи да се върне назад.

Няколко минути след като се събуди, ключът се обърна в бравата и една от сестрите влезе с поднос с кафе и кифлички. Значи я наблюдаваха. Жената безмълвно остави подноса и излезе, като не забрави да заключи вратата след себе си. Карен си наля от силната напитка с дъх на цикория. Това повъзвърна силите ѝ, но не се докосна до кифлите.

Тя провлече крака към банята, за да потърси аспирин. За неин късмет в чекмеджето на тоалетната масичка там намери цяло шишенце. Взе три таблетки и се върна в леглото, омаломощена от усилието. Изпи цялото кафе от каничката. Под влияние на кофеина я обзе трескаво неспокойствие, ала бъркотията в главата ѝ не се проясни. Карен седеше в леглото, нервите ѝ вибрираха от напрежение. Огледа стаята.

Нищо не се бе променило тук. Гобленът, закачен на стената, все така изобразяваше красива жена, облечена в цялото великолепие на своето време. Образът на пра-пра-бабата на Марк все така я

наблюдаваше от отсрещната стена. Приликата с Марк, макар и далечна, бе очевидна. Всички дреболии и украшения бяха на предишните си места, почистени от прахта, но лакът по тях само подчертаваше тяхната възраст. Тежкият бронзов бюст на непознатата, поставен върху нощната масичка, бе все така неразгадаем.

Въпреки погълнатия кофеин, Карен изглежда отново се бе унесла в сън, защото сякаш само след няколко минути Селесте или Аугустин се появи на вратата с обяда. Сигурно от съжаление към Карен обядът бе много специален — салата от раци, студено пилешко с вълшебен, ако се съдеше по аромата, сос и бяло вино. Карен погледна с копнеж храната, ала отказа да се храни.

Часовете се нижеха и тя се чувстваше все по-слаба. Някаква вътрешна нейна решителност ѝ бе отнета, а без нея ѝ се струваше, че е безсмислено да крепи силите си. Подобно на стотици затворници преди нея, Карен се бе предала.

Тя равнодушно проследи как прислужничката влезе в стаята, поклати глава и изнесе подноса. След като чу ключът да се завърта в бравата, Карен се отпусна и отново заспа. Сънува много, предимно епизоди от детството си. Събуди се от нечие присъствие. Когато отвори очи, видя лицето на Марк над себе си.

— Събуди ли се? — попита той. — Хайде, ела.

Помогна ѝ да отиде в банята. Ваната беше вече пълна, а във водата бе сипана ароматизираща сол. Марк свали нощницата ѝ и ѝ помогна да влезе във водата. Карен беше пасивна като болно дете. Остави го да сапуниса тялото ѝ.

— Дръж главата си назад — рече той. Изля малко шампоан върху косата ѝ. Разнесе се аромат на манго и треви. — Ето така, добро момиче.

Когато свърши, Марк я обгърна с мека хавлиена кърпа и я отнесе обратно в леглото. Тя се отпусна замаяна, с все още зачервена от топлата вода кожа. Той я милваше бавно и нежно, върховете на пръстите му докосваха гърдите и корема ѝ. Плъзгаше устни по кожата на краката ѝ, целуна коленете ѝ. Косата ѝ още миришеше на чужди места и невидени гледки.

Най-накрая Марк свали дрехите си и легна до нея. Карен не оказа никаква съпротива, а кротко разтвори крака и той потъна в нея. Тихи въздишки от време на време се отронваха от гърдите ѝ, от което

неговата възбуда нарастваше. Никой от тях не говореше. Телата им знаеха да общуват и думите бяха излишни.

Марк завърши с леки спазми, които отекнаха в сетивата ѝ. Тя потрепна като птица в ръцете му. Той полежа известно време до нея, вдъхвайки аромата на тялото ѝ. След това си отиде.

Карен не помръдваше. Тя дори не се облече. Лежеше гола, вперила очи в тавана, докато не се унесе в дрямка. Когато ѝ донесоха вечерята, само извърна лице към стената. Селесте или Аугустин дори не остави подноса.

Когато Марк се върна отново в стаята, бе вече късно. Разбра го по халата, който той обикновено носеше преди да си легне.

Като видя, че лежи гола, Марк я покри със завивката.

— Селесте ми каза, че нищо не си яла — обади се той. — Не може така, Карен.

— Не съм гладна. — Слабичкият ѝ глас идваше някак отдалеч.

В тъмните му очи се четеше загриженост.

— Ти мина през труден период — отбеляза Марк. — Ще ти трябва известно време, докато се съвземеш. Но не може да се предаваш просто така.

Тя извърна лице от него.

— Обичам те, и ти го знаеш — продължи той. — Много повече, отколкото можеш да си дадеш сметка.

Карен мълчеше.

— Живея през всичкото това време единствено за теб. Откакто си тук, имам желание да живея. Ще те направя най-щастливата жена на света.

Тя бе неподвижна като статуя. Празнотата в погледа ѝ го разтревожи.

— Толкова ли го обичаше?

Единствената ѝ реакция бе леката тръпка, която пробягна по тялото ѝ.

— Колкото и много да е било, аз те обичам стократно повече. Някой ден ще разбереш какво е това любов, Карен. Какво значи да не можеш да живееш без човека, когото обичаш. Да не можеш да дишаш...

Марк вдигна завивката и плъзна очи по голото ѝ тяло.

— Ах, Карен...

Дланите му се плъзнаха по бедрата ѝ и той се наведе да целуне гърдите ѝ. Те настръхнаха от докосването на устните му. В гърлото му се надигна едва доловим стон.

Ръката на Карен се протегна почти несъзнателно, повдигна бронзовата статуя от нощното шкафче с неподозирана сила и стовари предмета върху слепоочието му. От устата му се отрони тих вик и Марк се отпусна върху гърдите ѝ.

Тя лежеше цялата разтреперана и изтощена от дългата концентрация в това единствено движение. Главата му бе отпусната трогателно на гърдите ѝ, сякаш бе малко дете. Позата изглеждаше нелепо нежна, ако не бе усетила как струйка кръв се спуска по кожата ѝ.

Карен цялата се стегна и се измъкна с рязко движение. Сетне стана от леглото. Бързо отиде в банята. Грозна ивица се спускаше между гърдите ѝ към стомаха. Изми се и с припрени движения се облече.

Планирала бе добре този момент. Беше вече късна нощ. Прислужничките, спокойни, че Марк е при нея, си бяха легнали.

Тя навлече първата дреха, която ѝ попадна, и се спусна надолу по стълбите. Завъртя много бавно ключа в бравата на външната врата, толкова бавно и полека, че дори не успя да чуе превъртането. Отвори вратата и е бързи стъпки се отправи надолу по „Притания стрийт“.

Взе такси на ъгъла на Сейнт Чарлз Авеню и поиска да я закарат на летището. Залите на летището бяха като заспали, само тук-там се мяркаше някоя жива душа. Качи се на самолет до Савана. Машината беше почти празна.

Пристигна в ранните часове на деня и отиде да прегледа мониторите с разписанията на следващите самолети. В седем имаше полет за Чикаго. Изглежда надписа с копнеж, ала само тъжно поклати глава. След това си купи билет за първия полет до Ню Йорк.

На изхода за самолета беше първа. Персоналът я завари да чака пред вратата. Карен не се помръдна дори да си купи кафе или да прочете списание, докато самолетът не пристигна. Щом съобщиха на пътниците да се качват, тя бе първа.

Полетът до Ню Йорк трая два часа. На „Ла Гуардия“ Карен намери полет до Ню Хейвън, но реши, че е по-добре да отиде в Манхатън. Взе такси и се озова в сърцето на града. Купи си дрехи от някакъв универсален магазин и пусна копринената си рокля в кофа за боклук на Петдесет и пета улица.

Обядва в Музея за модерно изкуство, където прекара по-голямата част от следобеда. След това се сля с тълпата на шумните улици, обзета от желание да попие от забързаните хора наоколо чувство за реалност. Ню Йорк ѝ се видя шумен и груб. Тук нямаше и следа от очарованието на търговския център, където се бе видяла повторно с Крис Карпентър. Ала бе по свой жесток начин реален. Отпусна се и остави тътенът на движението и писъците на сирените да проникнат в нервите ѝ. Искаше да усети дразненията на живия живот. Истинският живот никога не бе бил удобно място.

С напредването на времето, усети, че краката започват да ѝ изневеряват. Спря за чаша кафе и малко кексче в едно кафене. Едва тогава взе такси и се върна на летище „Ла Гуардия“, за да се качи на самолета за Ню Хейвън, чийто полет си бе записала сутринта.

Когато слезе в Ню Хейвън, си взе кола и даде адреса си в Уолингфорд. Вечерта настъпваше с бързи стъпки. Докато пристигнат пред вратата на нейния дом, бе станало съвсем тъмно.

— Май никой не ви чака — обади се шофьорът на таксито.

— Няма нищо — отговори Карен. — Какво ви дължа?

Изчака колата да се скрие зад ъгъла и едва тогава извади ключовете си и приближи вратата. Тъмнината ѝ се стори още по-дълбока. Дворът изглеждаше съвсем запуснат. Това беше невъзможно, ако Брет живееше тук. Той обичаше да се занимава с градината в почивните дни.

Тя отключи първо задната врата. В кухнята я лъхна на застоял въздух.

Сърцето ѝ се сви. Знаеше, че Брет бе напуснал дома. Как можеше да очаква, че ще е тук?

Запали само ключа на лампата в кухнята. Надникна през вратата в малката стаичка, където държаха телевизора си и сядаха там, за да гледат спортни предавания или някой филм. Всичко ѝ се видя студено и запуснато.

Въздъхна и се върна в кухнята. На плота намери бележка: „Ако се върнеш, ще разбереш как съм се чувствал“.

От устните ѝ се отрони ридание при вида на почерка на съпруга ѝ. Спомените от времето, прекарано с Брет, изникваха един след друг, сякаш се откъсваха от стените на стария им скромен дом. Животът им заедно бе добър. Не беше лесен, но бе посвоему щастлив. Грешка, ужасна грешка бе да му обърне така дръзко гръб. Страстно ѝ се поиска да можеше да върне назад стрелките на времето. Трябваше да се бори за този живот, длъжна бе да се бори за Брет.

Бавно се отправи по стълбите към спалнята им. Посрещна я тишината на стаята. Отвори гардероба и видя празните закачалки, останали от костюмите на Брет, от якетата и панталоните. От него тук нямаше и следа. Видя само своите дрехи.

— Господи, какво направих?

Карен се отпусна на леглото и потънала в сълзи, захлупи лице. Почувства се напълно изоставена. Едва сега проумя ужасната истина в бележката на Брет. Връщайки се в празния им дом, тя усети какво бе изпитвал той, когато се бе прибирал сам тук. Знаеше какво му бе струвало да обърне гръб на толкова години съвместен живот и обич.

Остана да лежи така дълго. Остави студения мрак да проникне в плътта ѝ. Чувстваше, че бе стигнала края на своето пътуване. Разбила бе живота си и празнотата наоколо ѝ бе отплатата за това.

Опита се да седне, ала безсмислието на пропиляния ѝ живот я притискаше и Карен не можеше да се надигне. А и защо ли да се изправя? Къде можеше да отиде? Какво можеше да стори? Изчерпала бе всичките си възможности.

Все пак очевидно ѝ бе останал някакъв живот, защото се изненада и изплаши до смърт, когато чу гласа, проехтял в тъмнината.

— И така — чу тя Марк Белфорт да казва, — ти се прибра у дома.

Мъката на Карен се превърна в паника. Тя направи опит да се надигне от леглото, но в тоя миг Марк бе вече над нея. Лицето му не се виждаше, ала Карен усети обзелата го ярост в силата на пръстите му, които я стиснаха здраво.

— Има един-единствен начин да се отървеш от един особен вид жени — продължи той. — Моите прадеди го знаят. Въдиците им се

забиват прекалено дълбоко в теб. Никога не можеш да се освободиш от тях. Поне докато жената е жива.

Ръцете му обвиха врата ѝ. Започна да ги стяга.

— Погледни ме в лицето — рече Марк. — Ти го направи, Карен. Ти успя да ми сториш това.

Тя усети, че не ѝ достига въздух. Опита се да изкрещи. Видя как лицето на мъжа над нея се доближава все повече и повече. Видя и кървавия белег от своя собствен удар. Марк го носеше като знак за насилието, което бе понесъл.

— Виж добре това лице — просъска той. — То е последното лице, което ще видиш в този живот.

Притъмня ѝ. Марк съвсем доближи лицето си до нейното, сякаш се канеше да я целуне за последен път.

— Обичам те.

Карен усети, че се вдига от леглото. Агонията в дробовете ѝ отстъпи място на необичайна лекота. Ето сега ще свърши, помисли си тя. Всичко ще свърши. Всичките перипетии, през които мина, са вече минало. Искаше да се сбогува, но вече беше късно. Светът се разделяше с нея.

— Карен...

Тя сепнато отвори очи, чула името си. Пред нея бе не лицето на Марк, а на някакъв Ромео. Същата маска, която бе видяла по време на бала в семейство Дъчейз, преди векове. Очите на човека святкаха в полумрака. Той се доближи до нея и устните ѝ се разтвориха, за да приемат целувката му. Карен си даде сметка, че е жива и дори в безопасност.

Целувката ѝ се стори позната. Вкусът на устните ѝ се стори познат, прегръдката му — също. Тя усети лекия натиск на тялото му върху нейното и откликна.

— Обичам те. — Той ли го промълви или тя? Вече в нищо не беше сигурна. Връщането към собственото ѝ аз бе толкова дълго, че главата ѝ се замая.

— Толкова ми липсваше! — Гласът бе на Брет. Слисана, Карен започна да се бори да си поеме въздух, за да му отговори.

— Брет... — възкликна тя. — О, Брет...

— Сърдиш ли ми се? — попита той и я притисна по-силно до себе си.

— Да ти се сърдя ли? Но защо?

— За това, че те последвах тук. Може би не биваше.

Едва тогава Карен забеляза отворената врата на терасата. Чарлз Дъчейз с костюма си на Наполеон мина покрай вратата и спря очи за миг върху нея. Стените на Сан Суси бяха все същите. Всичко си беше така, както го помнеше, включително и тя самата. Пътешествието с Марк Белфорт не беше я поместило нито от мястото ѝ, нито от тази нощ. Всичко е било плод на въображението ѝ.

Чарлз тактично затвори с лека усмивка вратата.

Брет свали маската си. Познатите тъмни очи и обсипаното с лунички лице ѝ се сториха като дар от небесата.

— Просто не можеш да те оставя да си тръгнеш така — продължаваше той. — Много мислих за нас двамата и исках на всяка цена да те видя.

Карен погледна стената. Там бе онзи портрет на млад мъж в костюм за езда, с тъмни очи и малко отнесено изражение в тях. Без съмнение някакъв отдавна забравен праядо от семейство Дъчейз. Само преди няколко часа този поглед я бе зашеметил. Сега ѝ се стори далечен и странен като самия портрет. Въображаем романтичен копнеж по отдавна минало време.

— Не биваше да те оставям да заминеш толкова далеч — продължаваше Брет. — Отсега нататък нещата ще се променят.

— Далеч... — Тя погледна над рамото му към лицето на портрета. Притисна се към съпруга си и тихо повтори: — Отсега нататък нещата ще се променят.

СОНЯ МАСИ
УКРОТЯВАНЕТО НА КАТЕРИНА

Кейт от „Укротяване на опърничавата“ прави всичко възможно, за да не бъде „укротена“, а Жулиета разбира, че дългоочакваният неин Ромео съвсем не е този, за когото се представя.

ПЪРВА ГЛАВА

— Добре си се справила, малката — прошепна си Катерина Бърнел, докато оглеждаше със задоволство разкошната бална зала, сияеща в наскоро възврънатото си великолепие. Работата по реставрацията наистина бе свършена добре.

Специалист в изкуството по реставрация на имения отпреди Гражданската война и възстановяване на първоначалната им пищност, фирмата „Бърнел Кънстракшън“ отново бе доказала, че е ненадмината. Компанията беше най-добрата в бизнеса. Ако някой се съмняваше в това, трябваше само да разгледа тази къща, Сан Суси, едно от най-изисканите имения в Гардън Дистрикт на Ню Орлийнз.

От блестящите, наново полирани кипарисови подове до реставрираните гипсови херувимчета, рози и панделки, които опасваха таваните, преобразението беше изумително. Високите портали от съвършено гладко орехово дърво бяха възстановени изпод дебелите слоеве боя, а френските прозорци се отваряха без скърцане към терасата и разкошния парк. Накъдето и да погледнеше, човек откриваше доказателства за престижа на фирмата.

А Катерина Бърнел беше „Бърнел Кънстракшън“. Независимо дали някой друг признаваше този факт, това бе самата истина. Застанала напред бляскавото си постижение, Кейт усети гордост да изпълва гърдите ѝ и си помисли, че ще се пръсне и разкъса глупавия костюм, който я бяха накарали да облече за бала с маски. Бяха ѝ казали, че това е рокля на благородничка от шестнайсети век.

— Добре, каквото и да е... — бе отвърнала тя, когато по-малката ѝ сестра Натали бе настояла, че роклята е най-добрият избор за бала. Кейт ѝ се бе доверила. Празненствата, роклите и всички подобни, неща бяха специалност на Натали, не нейна.

Макар да не искаше да си го признае, Кейт се чувстваше невероятно женствена тази вечер. Тъмносиньото кадифе на роклята подчертаваше кестенявата ѝ коса и кобалтовосините ѝ очи.

Прилепналият дантелен корсаж очертаваше фигурата ѝ по начин, който ѝ се бе струвал невъзможен.

Пък и грижите за външния ѝ вид поглъщаха твърде малка част от времето и енергията ѝ. В списъка на подредените по важност задачи тази беше последна, ако изобщо присъстваше.

Тя се чувстваше най-щастлива, когато работеше и нямаше представа какво да прави, когато не е заета. А залата, в която се намираше, бе доказателство, че ценностната ѝ система бе правилна. Само пълното себеотдаване правеше възможно осъществяването на подобно чудо.

Дочула зад себе си припрени стъпки, младата жена се обърна и зърна собственичката на Сан Суси, Милисът Дъчейз, да бърза към нея. По правило, когато Мили се появеше някъде, около нея всичко греиваше заради сияйното ѝ излъчване. Напоследък обаче съпътстващата я светлина бе помръкнала, макар Кейт да нямаше представа каква бе причината. От време на време се питаше дали всичко бе наред между домакинята и съпругът ѝ, Чарлз Дъчейз.

Тази вечер русата дребничка Мили, която приближаваше четирийсетте, бе облечена като Жозефина, а малко по-рано Кейт бе зърнала Чарлз да се перчи като Наполеон.

— О, всичко е толкова красиво! — възкликна Мили, докато прекосяваше полирания под. Ударите на високите ѝ токчета отекваха, червено-златистата ѝ рокля се отразяваше в бляскавите дълбини на дървото. Тя плесна с ръце като възхитено малко момиченце. — Получило се е дори по-добре, отколкото очаквах. И точно навреме за нашия двайсет и пети маскен бал преди Марди Гра! Не мога да повярвам, че приключихте.

Кейт си припомни изминалите шест месеца — безсънните нощи, преодолените трудности, безчислените разрешени проблеми. Нито едно нещо не потръгна от самото начало. Всичко се объркваше. Дори тя самата не можеше да повярва, че успяха да спазят срока.

— Трябваше да свършим навреме — отвърна младата жена. — За нищо на света не бих прекъснала такава свещена традиция като маскения бал в Сан Суси.

Кейт изрече думите със сарказъм, но щом зърна грейналите от гордост очи на Мили, прииска ѝ се да беше по-искрена. За другите хора балът бе вълнуващо събитие, макар че тя самата го смяташе за

пълна глупост. Да посещава несекващия низ от партита, да носи модни рокли и семейни бижута, да забавлява и да бъде забавлявана, докато се изкачва по социалната стълбица — всички тези неща не означаваха нищо за Катерина Бърнел.

Макар да бяха дори по-богати от повечето видни фамилии в Ню Орлийнз, членовете на семейство Бърнел продължаваха да работят. Работеха, защото искаха, защото това им доставяше удоволствие и им носеше удовлетворение.

Или поне Кейт работеше.

Напоследък, тъй като баща ѝ се вдетиняваше все повече с всяка изминала година, а сестра ѝ, както можеше да се предвиди, бе твърде мързелива, голямата част от отговорността за компанията се стовари върху раменете на Кейт. Но раменете и духът ѝ бяха силни, затова тя нямаше нищо против.

През повечето време.

Освен това се бе уверила, че обикновено е по-лесно сама да свърши работата, за да е сигурна, че всичко ще бъде както трябва.

— Наистина се надявам да хареса на всички — рече Мили. — Всички в града говореха за тази реставрация. Ще бъда съсипана, ако някой остане разочарован.

Кейт изгледа с любопитство домакинята, учудена, че тази темпераментна жена се чувства толкова несигурна. Къщата беше красива, а Мили и Чарлз изглеждаха доволни. Защо мнението на другите имаше такова голямо значение?

Може би защото Мили бе омъжена във висшето общество на Ню Орлийнз и истинските аристократи никога нямаше да ѝ позволят да забрави това.

— Ако не им хареса, още по-добре! — отбеляза Кейт. — Кажете им да вървят по... — Тя зърна как Мили леко повдигна вежда и реши да не изрича онова, което ѝ беше на езика. Мили Дъчейз беше дама, която, за разлика от Кейт, не работеше по цял ден със строители. — Да идат... Да си наемат друга фирма за реставрация.

Въпреки че Кейт бе съдържала грубия си коментар, Мили изглеждаше шокирана.

— Не, скъпа. Не бих могла да кажа такова нещо на гостите си. Ще бъде неучтиво — добави Мили с лек упрек, който подразни Кейт. Домакинята я предупреждаваше, и то твърде открито, да съдържа езика

и темперамента си тази вечер. За бога, тя нямаше да играе ролята на съвършена дама.

Макар да се стараеше да не мисли за това, Кейт знаеше, че репутацията ѝ бе всеизвестна. За никого не бе тайна, че твърде често изказваше мнението си, използваше думи, които не се приемат в доброто общество, и общо взето имаше нужда от няколко урока по южняшки етикет.

Добре... Всички я смятаха за кучка.

Това беше ясно. Слуховете бяха достигнали до Кейт. Клюките бяха направили пълен кръг и се бяха върнали при нея, както рано или късно ставаше с всички клюки. Някои хора всъщност се страхуваха от нея, а другите просто не я харесваха.

Мухльовци и глупаци!

Това беше обяснението на Кейт и тя се придържаше към него.

Защо една жена да не може открито и честно да изкаже мнението си? Ако мъж говореше по този начин, той се смяташе за силен и решителен. Защо тя трябваше да се проявява като слабоволева и неискрена? Само защото беше жена?

— Каква прекрасна рокля — отбеляза Мили, възхитена от тъмносиньото кадифе със сатенени панделки и дантела с цвят на слонова кост. — Коя си всъщност тази вечер?

— Не зная — сви рамене Кейт. — Някаква италианска благородничка, както ми каза Натали. Тя избра роклите ни. Нейната е същата, само че розова и с повече дантела... разбира се.

— Разбира се. Натали е толкова красива и женствена млада дама.

Кейт стисна зъби, като се опита да не обръща внимание на скрития в думите подтекст: Натали е почтена благородничка от Юга, защо ти не си?

Като си напомни, че Мили не би я обидила умишлено, Кейт се стегна да изслуша остатъка от речта на домакинята.

— Видях я само преди минутка... — посочи Мили към прозореца. — Отвън на терасата. Нейният костюм също е малко загадъчен. Попитах я коя е и тя ми отвърна, че е Бианка. Нямам и най-малка представа коя е тази жена.

Кейт усети как лицето ѝ пламва, щом осъзна как бе постъпила с нея сестра ѝ. Не, тя не би го направила. Не би могла.

Обаче го беше сторила.

Отначало Кейт не можеше да повярва. Ала всъщност защо не? Натали никога не пропускаше възможността да я нарани. Но обикновено го правеше изтънчено, като цялото ѝ същество изразяваше: „О, не, не, аз никога не бих направила подобно нещо“.

Този път нямаше и помен от изтънченост. Това беше открито обявяване на война!

— Бианка! Толкова хубаво, нежно име — рече Мили. — Коя според теб е тя?

Кейт усети как гневът я залива като алена вълна, помитайки всякакви остатъци от здрав разум. Да вървят по дяволите южняшкото благородство и етикет.

— Зная коя е тя — отвърна младата жена. — Бианка е сладката красива по-малка сестра в шекспировата пиеса „Укротяване на опърничавата“. Така че познай коя съм аз тогава!

— О, господи — прошепна Мили, осъзнала ситуацията.

Кейт повдигна тежките поли на роклята си, прекоси кипарисовия под и се насочи към първата врата, която водеше към терасата.

— Катерина! — извика Мили и забърза след нея. — Моля те, нали няма да направиш скандал на моя бал?

— Скандал ли? — Кейт се засмя, ала в гласа ѝ нямаше и следа от добро настроение. — По дяволите, да, ще направя скандал. А когато приключа с малката си сестра, тук ще има санитарии, детективи от отдел „Убийства“ и жълта полицейска лента около мястото на „скандала“.

— Ти, подла малка... — прошепна Кейт и закрачи през идеално затревената, без нито едно глухарче, морава към беседката, където бе зърнала сестра си, потънала в сериозен разговор с най-новия си обожател. Безхарактерно конте, бе си помислила Кейт, когато го видя за първи път. По нищо не се отличаваше от предишните обожатели на Натали. И досега ухажорът на деня не бе дал на Кейт никакво основание да промени първоначалното си мнение за него.

Джими Джо — или както там му беше името, Кейт така и не успяваше да ги запомни — изглеждаше леко възмутен и малко отчаян, докато Натали продължаваше да бърби, очевидно му се караше за нещо. Кейт никога не бе виждала младежа да изразява страст, която

можеше да бъде описана с нещо повече от „леко“ и „малко“. Бе сигурна, че това е най-голямата му добродетел в очите на Натали — мъж, когото тя можеше да тормози, без да се налага дори да промени изражението си на скромна девица.

Само Натали би могла да прояви такава дързост и да отреди на друг ролята на опърничавата. Зад тази нежна захаросана външност се криеше наистина подла душа.

— Само да ми паднеш в ръцете, кълна се, ще...

В този момент Натали случайно погледна натам, откъдето идваше Кейт, и зърна по-голямата си сестра да си проправя път през тълпата от гости. Превзетата усмивка изчезна от лицето на Натали и тя бързо вдигна маската си, безуспешно опитвайки да се прикрие.

— Натали Бърнел, искам да поговоря с теб — извика Кейт, без да обръща внимание на веселите гости, които прекъснаха разговорите си и се втренчиха в нея.

Зад Кейт подтичваше разтревожената Мили.

— Катерина, моля те, недей... — изсъска тя шепнешком.

Кейт я чу, но не забави крачка, а пое по затревения наклон към беседката от ковано желязо.

Тя твърде добре познаваше израженията на Натали. Украсената с пера и изкуствени диаманти маска не можеше да ѝ попречи. След като бе живяла повече от двайсет години с по-малката си сестра, Кейт съвсем точно разгадаваше всяко нейно изражение. И сега на лицето на момичето бе изписано: „Олеле... здра-а-аво загазих този път“.

И Натали беше абсолютно права. Това бе долен и мръсен номер дори за човек, като нея. А когато Кейт бъдеше наранена, тя си го връщаше.

Беседката имаше два входа и Натали щеше да избяга от отсрещния, ако тежките поли на роклята ѝ не се бяха закачили на клонче орлови нокти. Момичето изрече няколко ругатни... шепнешком, разбира се, защото Натали винаги се държеше като дама. Поне на публични места.

— Хванах те — сграбчи я Кейт за ръката и я стисна твърде силно, тъй че жестът не можеше да се изтълкува като израз на обич. — Натали, ти си коварна жестока малка вещица. Не мога да повярвам, че си положила толкова усилия, за да ме унижиш.

Натали се озърна, ала дори Джими Джо и Мили бяха твърде далеч, за да чуят нещо. Момичето понижи глас и се усмихна ехидно:

— Не бяха нужни големи усилия. Всъщност образът на опърничавата изникна в съзнанието ми веднага щом се сетих за теб.

Кейт изпита желание да зашлеви сестра си и да изтрие от лицето ѝ това гадно изражение, отнасяйки с плесницата и злобните думи. Но преди няколко години бе решила, че физическото насилие — колкото и изкушаващо да бе понякога — не бе подходящ начин за разрешаване на споровете помежду им, след като и двете бяха зрели хора, или поне така се предполагаше.

— Не разбирам защо си толкова възмутена — продължи Натали. — Всички знаят, че ролята ти пасва чудесно. Ако не се отнасяше толкова грубо с хората, нямаше да те наричат куч...

Плесницата, която Кейт залепи на лявата буза на сестра си, заглуши края на думата.

Миг по-късно Кейт не можеше да повярва, че това се бе случило. Ако не беше изтръпналата ѝ длан и червеният отпечатък върху лицето на Натали, и през ум нямаше да ѝ мине, че подобно нещо бе възможно. Дотук с достойните решения и поведението на зрял човек.

Врълетяха я угризения, много по-силни от гнева, обладал я преди малко. Тя протегна ръка към сестра си.

— Нат... Извинявай, мила. Не исках...

— Не! Не ме удряй повече! — Изумрудените очи на Натали се разшириха от ужас и момичето вдигна треперещите си ръце, за да прикрие лицето си. — Моля те, не ме удряй повече!

— Какво?! Аз ти се извиних. Нямам намерение да...

Кейт се извърна и установи, че Натали играе пред многобройна публика. Около беседката се бяха струпали множество любопитни гости, лицата им под маските изразяваха шок и някаква извратена наслада.

За дълбоко унижение на Кейт сестра ѝ избухна в истерични ридания, запрепъва се и едва не се прекатури в стремежа си да се отдалечи.

Явно се преживява като актриса в сълзлив сериал, която се бори за наградата „Ейми“, рече си Кейт, убедена, че няма никакви колебания къде би завряла статуетката, стига да ѝ се удадеше възможност.

— О, господи, видяхте ли? — обърна са Натали към очарованата публика. — Тя ме удари! Собствената ми сестра ме удари... — Натали се измъкна заднишком от беседката, продължаваше да плаче и трескаво да кърши ръце.

Ако Натали я бива в нещо, напомни си Кейт, това е да изпада в истерия. Доста съм подценила таланта ѝ, каза си иронично, щом забеляза съчувствието по лицата на зрителите, както и враждебните погледи, които хвърляха към нея.

— Натали — обърна се тя към сестра си с търпелива усмивка и стисна зъби. — Не съм те ударила. Просто те плеснах, за да те накарам да млъкнеш. Обикновена старомодна плесница и ти знаеш, че си я заслужаваше. Така че престани да хленчиш.

Във вихър от розово кадифе и дантели, с уплашен писък — или може би звучеше по-скоро като гневен вик? — Натали се завъртя и побягна през моравата към басейна, където изчезна зад разцъфналите камелии.

Кейт не можа да реши дали да я последва и да опита да разреши спора, или да се обърне и позорно да се оттегли през тълпата от зяпачи. И двете перспективи не ѝ се нравеха.

В същия миг чу нов писък, който ѝ се стори съвсем искрен и долетя откъм мястото, където Натали току-що бе изчезнала. Викът бе последван от смях — гърлен мъжки смях.

Този път Натали наистина бе пострадала и някой смяташе това за забавно. Гневът на Кейт незабавно се насочи към мъжа и тя хукна към мястото зад храстите, където се бе скрила сестра ѝ. Семейството стоеше на първо място. И никой нямаше право да се надсмива над човек, когото тя обичаше и който в момента явно изпитваше болка.

Кървавочервените цветове на камелиите се посипаха върху идеално зелената морава, когато Кейт премина през храстите и зърна Натали. Надутата Бианка вече съвсем не беше арогантна. Бе се сгърчила сред купчина розово кадифе в подножието на мраморната статуя на Диана. Бе притиснала ръце към дясното си око, полюшваше се напред-назад и ридаше.

— Нат! Какво има? — Кейт забърза към нея, готова за най-лошото, макар да нямаше представа какво би могло да бъде. Какво можеше да се случи толкова бързо?

— О-о-о-оу — изстена Натали и продължи да се полюшва.

Кейт се наведе към зестра си, отмести ръцете от лицето ѝ и зърна тъмния оток, който започваше да се оформя под окото ѝ.

— Ти наистина си пострадала — отбеляза тя. — Какво се случи?

Натали обаче само усили истеричните си крясъци и отблъсна Кейт.

Отхвърлена по този начин, Кейт се извърна от сестра си и насочи поглед към мъжа, който стоеше на няколко метра встрани.

Костюмът му беше от същата епоха като техните и той изглеждаше твърде привлекателен в прилепналите по тялото панталони, кадифената туника и широкополата шапка с пера. Черната маска скриваше самоличността му, ала Кейт и не се интересуваше кой е. Мъжът безуспешно опитваше да сдържи смеха си и това бе достатъчно да подхрани гнева ѝ.

Тя приближи към непознатия.

— Не виждаш ли, че я боли?

— Но... но ти не я видя — поклати глава той.

Внезапно ужасна мисъл изплува в съзнанието ѝ.

Кейт пристъпи още по-близо към мъжа.

— Ти ли го направи? Ти ли удари сестра ми?

— Не, разбира се. Тя се появи от храстите и налетя на статуята — обясни непознатият. — Мраморният юмрук попадна право в окото ѝ.

Той отново избухна в смях, а Кейт се извърна към статуята. Диана стоеше в поза на стрелец, леко разкрячена, готова да пусне стрелата с лъка си. Както бе протегнала напред лявата си ръка и обтегнала лъка, свитият юмрук бе точно на нивото на очите.

На нивото на очите на Натали. Няколко от зяпачите при беседката бяха последвали Кейт. Веднага се събраха около Натали и се опитаха да я успокоят. Момичето изглежда се възстановяваше доста бързо, щом се намираще в центъра на вниманието.

— Не се тревожи — рече мъжът. — Не се удари чак толкова лошо. Огледах окото ѝ. Само ще ѝ стане синина, а ако питаш мен, тя си я заслужава.

Мъжът изведнъж се стори познат на Кейт. Дрезгавият глас. Решителните очертания на брадичката и трапчинката в средата. Дяволитата усмивка, която маската не можеше да скрие.

— Макс? — колебливо попита Кейт, когато парченцата от мозайката застанаха по местата си. Мъжът пред нея беше Макс Колбърт, архитектът на свободна практика, който баща ѝ Хари бе наел за реставрацията на Сан Суси. Отначало Кейт бе вбесена, задето Хари бе наел някого, без дори да се посъветва с нея. Обаче накрая бе принудена да признае, че Макс имаше голям принос за осъществяването на проекта.

Ала той непрестанно флиртуваше с нея, поднасяше я, преследваше я и в основни линии беше ужасно досаден. Подобно поведение ѝ беше до болка познато, защото откакто се помнеше, баща ѝ преследваше жените по същия начин. Според слуховете именно затова майка ѝ го бе изоставила преди толкова години.

Благодарение на флиртовете на Хари и заминаването на майка ѝ, Кейт бе напълно убедена, че и двата пола са негодни за нищо. Можеш да си сигурен единствено, че ще те подведат. Това бе девизът на Кейт, който тя следваше неотклонно в живота си. Може да бе циничен, но ѝ бе спестил доста мъка.

Вярно, Макс Колбърт не притежаваше единствено чар и понякога ѝ се налагаше да си припомня какъв бе девизът ѝ. Ако трябваше да бъде честна, тя нямаше нищо против флиртуването му с нея, ала все още му нямаше доверие. Бе невъзможно всички тези ласкателства да са искрени. Че откога мъжете ѝ обръщаха внимание? Натали бе по тази част. Освен това той бе твърде нагъл и невъздържан за нейния вкус. И още по-лошо, напомняше ѝ Хари. Само външен блясък, лишен от съдържание. Такива мъже бяха чаровни, но не можеше да се разчита на тях. А Бог да ти е на помощ, ако се влюбиш в такъв.

Когато се запозна с Макс, Кейт си внуши, че никога няма да го обикне. Ала не бе в състояние да устои на чара му. Дори сега.

Той отмести маската си и дяволито намигна. Срещнала тъмните му очи, тя усети, че сърцето ѝ учестява ударите си, въпреки решимостта ѝ да остане безразлична.

Когато нагласи отново маската си, свали шапка и се поклонил галантно като мускетар, Макс ѝ заприлича на герой от любовните романи, които често си купуваше, но не признаваше, че чете.

— На вашите услуги, милейди — рече мъжът. — Колкото и да е тъжно, боя се, че бях прилъган да играя ролята на твоя Петручио тази вечер. Повярвай ми, няхах никаква представа, иначе нямаше да се

съглася. — Той махна с шапката си към Натали. — Както казах, лично аз смятам, че тя си заслужава насиненото око.

— Петручио, а? — Кейт се замисли над перспективата сексапилен мъж като Макс да играе ролята на нейния герой, единственият мъж, способен да укроти опърничавата Катерина. — Добро разпределение на ролите — промърмори тихо.

Обаче мъжът я чу.

— И аз така мисля — усмихна се той. Пристъпи към нея и обхвана талията ѝ, преди младата жена да отгатне намеренията му. Притисна я силно към себе си и я целуна тъй дълго, грубо и страстно, че я остави без дъх заради стегнатия корсет.

Типично по мъжки, помисли си Кейт, докато опитваше да го отблъсне и да потисне желанието да отвърне на целувката. И по-точно, съвсем като Хари. Само излъчване и никакъв характер.

— Между другото — вметна Макс, щом я освободи от прегръдките си, — роклята ти е страхотна. — Тези... искам да кажа, изглеждаш фантастично така пристегната.

Тя възкликна възмутено, блъсна го силно назад, като едва не го събори и ядосано се отдалечи. Чу го да се смее и зърна няколко от зяпачите, които очевидно бяха станали свидетели на целувката им. Мили се бе втренчила в нея с вдигнати вежди и изражението ѝ красноречиво говореше, че съжалява, задето я бе поканила.

Първо бе започнала кавга със сестра си. А сега само дете не бе започнала да се люби като безсрамна уличница пред всички. Подобно поведение може да беше обичайно по време на карнавала преди Марди Гра на Бърбън Стрийт, ала не и на бал на зелената морава на Сан Суси.

Твърде обезпокоителна беше мисълта колко лесно мъж като Макс Колбърт можеше да съсипе репутацията на една жена. И още по-лошо — той бе в състояние да я накара да изпита удоволствие от това.

Решена да възвърне доброто си име, Кейт приближи към Натали с намерението да изрази съчувствие за насиненото ѝ око. Както винаги, Натали бе в центъра на вниманието. Около нея се бе събрала любопитна, изпълнена със състрадание тълпа. Джим или Джо — Кейт си спомни, че всъщност името му беше Роджър — предано бе донесъл от кухнята найлонов плик със замразен грах и го придържаше към окото ѝ.

За беда другото ѝ око все още бе съвсем в ред и щом зърна Кейт да се приближава през тълпата, Натали изпищя отново:

— О, не! Сестра ми идва пак... — обърна се тя към най-близкия зрител, проявяващ интерес. Изведнъж всички насочиха погледи към нея. — Сестра ми! Ще ме удари отново.

Кейт застина, пронизана от множество враждебни погледи.

— Какво?! Какви ги говориш?

— Виж какво направи! — Момичето дръпна найлоновата торба от ръката на Роджър, разкъса я и разсипа граховите зърна в скута си. — Всъщност ти ми насини окото! Би трябвало да повикам полиция и да ги накарам да те арестуват за домашно насилие. — Натали огледа състрадателната си публика, която бе очарована от изпълнението. — Това си е домашно насилие, нали? Искам да кажа, ние сме от едно семейство, така че трябва да е същото. Съвсем сигурна съм, че ченгетата са длъжни да арестуват за такова нещо, ако има нагледни доказателства и всичко останало.

Зяпачите закимаха енергично и още няколко души хвърлиха враждебни погледи към Кейт.

— Но аз само ти ударих плесница — изрече тя и изведнъж осъзна колко уличаващо прозвучаха думите ѝ. — Зашлевих те по лявата буза. А е насинено дясното ти око.

Думите ѝ бяха заглушени от новите писъци на Натали.

— Виждате ли, насилниците никога не поемат отговорността за това, което са извършили — разрида се момичето. — Смятат, че могат да тормозят хората, които обичат, и да се измъкнат безнаказано. Казвам ви, изтърпяла съм от сестра си толкова много, че не мога да издържам повече. В един момент тя...

Кейт усети, че гневът ѝ заплашва да избухне отново и не посмя да остане повече близо до сестра си. Извърна се и слепешком се втурна в противоположната посока. Имаше нужда да се отдалечи колкото бе възможно повече.

Смътно осъзна, че се блъсна в Макс, озова се за миг в прегръдките му, сетне го отблъсна и продължи да тича обратно към къщата. Стори ѝ се, че го чува да я вика по име, ала не спря.

Трябваше да избяга. От сестра си. От унижението всичките ѝ познати да я смятат за опърничава. От мъката в семейството ѝ, която сякаш се задълбочаваше с всяка изминала година.

Но Кейт бягаше най-вече от най-големия си враг — собствения си гняв.

ВТОРА ГЛАВА

Макс Колбърт наблюдаваше със смесица от смайване и отвращение как останалите гости изразяват съчувствието си към пострадалата Натали. Каква нагла лъжкиня, помисли си мъжът, докато слушаше как тя продължава да бърби за ужасите, които била преживяла от ръцете на лошата си по-голяма сестра.

След като бе работил със семейството и бе прекарал доста време в компанията и на двете сестри, Макс съвсем безспорно предпочиташе по-голямата, която всички смятаха за по-грозната.

Натали може да беше хубавица — поне според стандартите на модните списания. Макс обаче приближаваше четирийсетте и преди около петнайсет години бе стигнал до заключението, че русата коса, зелените очи и фигурата на пясъчен часовник са хубави, но накрая обвивката се сваля от подаръка и е по-добре вътре да откриеш нещо ценно.

Не му бяха необходими способности на екстрасенс, за да разбере какво се крие под тънката като салфетка опаковка на Натали. Под хубавата лъскава хартия надничаше разглезено егоцентрично незряло момиче.

При обичайни обстоятелства той изобщо не би обърнал внимание на жена като нея, ала отношенията между двете сестри го бяха заинтригували — най-вече заради това, което бе научил за Кейт от наблюдения. Освен това му харесваше да хвърля стръв на Натали. Тя така лесно лапваше въдицата, а освен това бе сред малцината му познати, които според него бяха достатъчно долни, за да заслужават да бъдат поставени на място.

— И тъй, лейди Бианка, окото ви доста грозно посиня — подхвърли Макс и проследи с поглед последния гост, който пое към къщата за угощението. Остана само Роджър Предания и Верния, който шепнеше утешителни думи и отново придържаше към синината скъсаната торба с грах.

— Ако бяхте джентълмен, сър, щяхте да се престорите, че не забелязвате — сладко провлече тя по южняшки.

— А ако вие бяхте наполовина такава дама, каквато претендирате, че сте, нямаше да говорите лъжи за сестра си.

Натали зяпна. Извърна се към Роджър, сякаш очакваше той да се намеси в нейна защита. Нямаше късмет. Неговата преданост започваше със замразените зеленчуци и свършваше при появата на поедър и заплашителен съперник.

Макс го превъзхождаше поне е петнайсет сантиметра и двацет килограма.

— Лъжи? — повтори момичето, след като изгледа смразяващо Роджър. — За какво говорите? Тя ме удари ей там в беседката. И то силно. Всички видяха.

— Аз не съм. Но видях как ти налетя на статуята и се просна по задник. Уверявам те, че изглеждаше ужасно смешна. В един момент се превземаше, а в следващия се просна по дупе. — Той се разсмя отново и по бузите на момичето изби гъста червенина. — Никога няма да забравя тая гледка.

— Господин Колбърт, вие се държите много грубо с мен. — Тя скочи на крака и хвърли към него торбата с граха. — Баща ми беше така добър към вас, осигури ви работа, а вие му се отплащате като наричате дъщеря му лъжкиня и дърдореща глупачка.

Макс вдигна торбата, извади отвътре няколко замръзнали зърна и пристъпи към момичето.

— Защото ти си точно такава. А баща ти и неговото великодушие нямат нищо общо.

— Как може да говорите такива ужасни и грозни неща? Очевидно ви доставя удоволствие да сте жесток. — Сълзи изпълниха очите ѝ и се търкулнаха по бузите. Очевидно Натали бе решила, че след като гневът ѝ не го трогна, то сценката с разплаканата девица със сигурност ще свърши работа.

— Защото ми е твърде неприятно, че ме убеди да облека този костюм, без да ми кажеш кой ще бъда. Така ме въввлече в плана си да нараниш сестра си, а Катерина е моя приятелка. Тя заслужава нещо много по-добро и аз ще се погрижа да го получи. Ако е възможно, за твоя сметка.

— Нима възнамерявате да ме нараните, сър? — Здравото й око мятеше мълнии. В погледа й нямаше нищо нежно, нито женствено.

— Няма да е необходимо — отвърна мъжът. — Съдбата си има начин да се погрижи за хората, които нараняват другите. Нарича се зла участ.

— За какво говорите?

— Ще видиш. — Той пусна замразените грахчета в ръката й. — Ще видиш...

Кейт се втурна в балната зала задъхана, с твърдото намерение да си тръгне веднага. За нея празненството беше развалено и нямаше никаква надежда доброто й настроение да се върне. Колкото по-бързо забравеше това отвратително преживяване, толкова по-добре.

Ала бе достатъчно да хвърли един поглед към баща си, за да осъзнае, че бе обречена да остане до края на вечерта. Явно бе попрекалил с алкохола и бе толкова пиян, че щеше да се наложи тя да го прибере вкъщи без произшествия. А Хари никога не си тръгваше преди края на всяко събиране.

На последното светско парти, на което бяха отишли, Кейт си тръгна преди баща си — и това й беше за урок. В четири часа сутринта едно такси докара Хари почти в безсъзнание, а отпред на ризата му бе закачена унизителна, набързо надраскана бележка: „Казвам се Хари Бърнел. Пиян съм. Откарайте ме до апартамент Б, Сейнт Мичъл Корт, 172“.

С всеки изминал ден Кейт все повече мислеше за баща си не като за възрастен, а по-скоро като за прекалено едро дете от детската градина. Въпрос на случайност беше кое ще разруши първо мозъка му — алкохолът или старческото оглупяване. А освен това той бе в състояние да бъде изключително твърдоглав, когато беше на себе си.

Докато приближаваше към него, тя забеляза, че баща й носи костюма, който Натали му беше избрала. Макар да приличаше малко на Хенри VIII, както го бе виждала на няколко портрета, Кейт знаеше, че всъщност костюмът бе на италиански благородник, Баптиста Минола. Баптиста беше бащата на красивата Бианка и разбира се, на опърничавата Кейт. Натали бе помислила за всичко.

Хари разговаряше с началника на строителната бригада, Арно Сейнт Джон. Арно и младата му съпруга Гъртруд с въодушевление

приеха поканата за този бал на висшето общество. А Кейт тактично скри от Арно, че дължат това на нея.

Макар да виждаше, че Арно не я харесва особено, Кейт хранише дълбока привързаност към чувствителния креол, който работеше много и изпълняваше прищевките на Хари, без да се оплаква.

Тя имаше и друга причина да го харесва. Макар отдавна да бе престанала да вярва в истинската любов, трябваше да признае, че от досегашните ѝ наблюдения споделените чувства на Арно и Гъртруд най-много се доближаваха до дълбоката обич. И въпреки че бе загубила надежда някога да създаде подобна връзка, Кейт искрено се радваше, че някой някъде има това щастие.

Гъртруд бе застанала малко встрани от двамата мъже и стеснително разговаряше с няколко други жени. Беше облечена в костюм на възпълна английска селянка, носеше на врата си поднос с бонбони и кифлички със сметана. Госпожа Джак Спрат.

Висок над метър и осемдесет и болезнено слаб, Арно беше идеалният Джак. Той също бе с носия на селянин, ала носеше кошница с плодове и зеленчуци, вероятно за да задоволява апетита си под девиза „без мазнини“.

Двамата с Хари бяха увлечени в разговор и Кейт подочу част от него, докато приближаваше.

— Напълни си очите, Арно — подхвърли Хари и кимна към една от преминаващите, прислужници, която носеше сребърен поднос с чаши с шампанско. — Винаги съм харесвал тия френски униформи в черно и бяло. Подтикват мъжа към фантазии, а?

Прислужницата чу достатъчно от коментара на Хари и се изчерви под белоснежната си шапчица. Кейт се почувства ужасно неудобно. Хари можеше да бъде такъв негодник понякога. Дори Арно малко се смути.

— Моите очи и фантазии са насочени единствено към моята Гъртруд — отвърна той с мек креолски акцент. — С всеки изминал ден тя става все по-хубава, докато чака да стане майка; Никоя жена не е толкова прекрасна като нея. Не мислите ли?

Този път Хари се почувства неудобно, укорен тъй учтиво.

Прекалено учтиво, според Кейт.

— Да, Хари — подхвърли тя, щом се присъедини към тях и хвана баща си под ръка. — Трябва да свалиш малко маската си — лигите ти

потехоха. — Кейт леко го оципа по ръката, за да привлече вниманието му.

— Ох! — Той се дръпна и я изгледа с укор. — Е, какво си решила пък сега? Да набиеш и стареца?

— О, не. Не започвай и ти. — Тя въздъхна примирено. — Нямам представа какво си чул, но не аз насиних окото на Натали.

— Насинено око?! Кой е казал такова нещо? Чух само, че си я зашлевила в беседката. Какво е това за насиненото око?

Кейт бе сигурна, че няма да спечели битката. Когато се отнасяше за Натали, Хари винаги бе на нейна страна.

— Няма значение — рече тя. — Сигурна съм, че по-късно ще чуеш всички кървави подробности.

Кейт се извърна към Арно. Лицето му изразяваше страх и недоверие.

— Наистина, Арно — опита да се защити тя. — Всъщност аз никого не съм наранила. Беше недоразумение, това е всичко.

— Сигурен съм в това, госпожице Катерина — кимна енергично младият мъж. — Убеден съм, че казвате истината.

Ала не беше, просто ѝ угаждаше. Чувствата бяха изписани на тъмното му изразително лице. Този млад мъж, когото тя харесваше и уважаваше толкова много, всъщност се страхуваше от нея. Заслужено или не, репутацията ѝ дамгосваше всяко приятелство, което подхванеше.

— Гъртруд може би има нужда от мен. Довиждане.

Арно приближи към съпругата си и двамата тихо размениха няколко думи. Гъртруд хвърли бърз тревожен поглед към Кейт, преди двамата да излязат от залата.

— Какво му става? — попита Кейт, докато ги проследяваше с поглед. — Сякаш се страхува, че ще му откъсна главата и ще я пхна в кошницата, която носи.

— И съвсем основателно — промърмори Хари.

— Какво?! — Няколко души се обърнаха и тя осъзна, че бе повишила тон.

— Винаги го командваш, докато работите — обясни баща ѝ.

Кейт объркано се втренчи в него.

— Какво искаш да кажеш? Той е началник на бригадата, аз съм собственичка на фирмата. Аз съм негов шеф.

— Е, не е лесно за един мъж да преглътне такова нещо. Едно е да се отбиваш от време на време и да помагаш тук-там за обзавеждането и женските работи, но не е необходимо да издаваш заповеди, както правиш.

— Не е необходимо...

Кейт усети как гневът отново я залива, като си спомни за всички трудни решения, които трябваше да вземе през последните шест месеца, когато Хари бе твърде пиян, за да свърши нещо. Спомни си за всички заповеди, които бе изпълнила, и които бяха абсолютно наложителни предвид обстоятелствата, отговорностите, които бе поела на плещите си, проблемите, които бе разрешила. И ето каква благодарност получаваше.

Колко типично за Хари.

Колко типично за мъжете изобщо, ако питаха нея.

— Всъщност май не само лигите ти са потекли — подхвърли тя и демонстративно огледа панталоните му отзад.

— Какво? — Той завъртя глава и опита да огледа задните си части. — Какво искаш да кажеш?

Кейт се завъртя и се отдалечи.

— Май всичките ми роднини не блестят с особен ум — промърмори си тя.

— Господи, какъв е този ужасен шум? — попита Каламити Джейн, застанала заедно с Бъфало Бил до един от френските прозорци, водещи към галерията долу.

Кейт реши, че е намерила убежище в музикалната стая, където бе тихо и спокойно... обаче тишината току-що бе нарушена от най-лошото пеене, което някога бе чувала. Или поне тя си мислеше, че е пеене. А може би някой колеше прасета на горната тераса.

Каламити и Бъфало забързаха навън заедно с още няколко прочути и не толкова прочути двойки, за да проучат какво става. Кейт реши да не помръдва от убежището си и да избегне врявата. Ала само след секунди в стаята надникна Клеопатра и попита:

— Ти ли си Катерина с прекрасното лице и веселия нрав?

— Не. Аз съм Катерина с предменструалния синдром.

— О, извинявай!

Клеопатра изчезна, но само след минутка решиха да се отбият Питър Пан и Уенди.

— Горе на покрива има един мъж — обяви Питър.

— И пита за теб — жизнерадостно добави Уенди.

Макс. Мисълта я накара да потръпне от раздразнение и нещо друго, което точно сега не желаше да определи.

— Кажете му, че няма да дойда, да скача.

Питър и Уенди Свиха рамене и изчезнаха бързо като Клио. Ала воят продължи, а също и стенанията на разстроена китара. Кейт зърна иззад френските прозорци да се събира тълпа. С доста усилия смътно разпозна стиховете на любима нейна фолклорна песен. А той просто я съсипваше.

— За бога — рече си, отвори прозорците и излезе в галерията.

Наведе се през парапета и погледна към Макс, който беше на горната тераса. Беше се ухилил широко, дрънкаше с всички сили на старата китара и пееше поне в пет различни тоналности.

— Какво правиш, по дяволите? — извика тя.

— Правя ти серенада.

— По-скоро ме излагаш. — Кейт дочу кикот сред публиката. — Пиян ли си?

— Само от любов към вас, милейди.

Той отново удари струните и скъса една. Краят ѝ отскочи и го шибна по лицето.

— Ох! По дяволите, заболя ме!

— Макс, някога да са ти казвали, че изобщо не умееш да свириш на китара, а пееш като койот, седнал върху кактус?

— Ами всъщност... да. Казвали са ми такова нещо. Но аз си мислех, че е важен жестът.

— Освен това — продължи тя, — не трябва ли аз да съм на балкона, а ти — долу на земята?

— О, да. Значи това било. Знаех си, че има нещо объркано.

Той отново задрънка на вече петструнната си китара с ентузиазъм, който би събудил възхищение, ако в звуците имаше някаква хармония. Все още наведена през парапета с извърнато нагоре лице, Кейт внезапно усети нещо да я удря между очите.

— Ей, какво... — До крака ѝ бе паднало малко пластмасово триъгълниче.

— Перцето ми! Кейт, май си изпуснах перцето. Би ли погледнала дали можеш да го намериш? Кейт? Кейт? Ей, Ке-е-е-ейт!

ТРЕТА ГЛАВА

На площадката на централното стълбище Кейт откри идеално скривалище — канапе за двама във викториански стил, заслонено от избуялите листа на палми в саксии. Зад пищната растителност едва ли някой можеше да я види, пък и се надяваше, че не биха могли да я разпознаят заради маската.

От тази уютна ниша тя можеше да наблюдава гостите, които слизаха и се качваха по витата стълба, да слуша оркестъра, който свиреше долу в балната зала, и да чака края на тази отворотелна вечер.

Планът беше добър, а също и скривалището. Докато петнайсет минути по-късно не я откри Макс.

— Каква прекрасна идея — рече той, промъкна се ловко зад палмите и седна до нея. Наведе се и отмести малко една от саксиите, като придаде на местенцето още по-голяма уединеност. — Ето. — Макс наклони глава да огледа резултата. — Вече имаме идеално място за натискане.

— Натискане? Какво искаш да...

Преди Кейт да си даде сметка какво прави мъжът, той обви с ръка раменете ѝ, обхвана я с другата през кръста и я придърпа към средата на канапето. Притисна я към себе си и плъзна устни по шията ѝ.

— За бога, престани. Все още съм ти ядосана заради нелепата сцена на балкона. — Тя опита да го отблъсне, но усилието бе толкова слабо, колкото и възмущението в гласа ѝ.

Сладостни тръпки плъзнаха от мястото, където я докосваха устните му, и завладяха цялото ѝ тяло като опиянението от силно уиски в гореща лятна нощ. За момент Кейт се остави да бъде увлечена от фантазията. Ето че се намираше тук, облечена като благородничка от отминало време, съблазняваше я мъж с черна сатенена маска и мускетарски дрехи. Щеше да бъде толкова лесно просто да се наслади

на момента, да забрави студената безцветна реалност и да се потопи напълно в илюзията на едновременната любовна история.

Ала все пак това наистина беше само илюзия, колкото и чаровен да беше илюзионистът. И колкото повече потъваше в този прекрасен сън, толкова по-силно щеше да бъде разочарованието ѝ, когато се събудеше.

По-добре сега, отколкото по-късно, напомни си тя.

— Макс, говоря сериозно — промърмори вяло. Притисна длан към гърдите му, като се стараеше да не обръща внимание на стегнатите му мускули. Изобщо не искаше и да знае дали сърцето му бие ускорено като нейното. — Престани... веднага. Говоря сериозно.

— Дадено.

Той сложи край на съблазнителните милувки тъй бързо, както ги бе започнал. Кейт го изгледа смаяно, когато рязко я освободи от прегръдките си и скръсти ръце, ухилен дяволито.

— Ти... ти престана. — Тя долови разочарованието в гласа си и се наруга, задето не успя да се овладее.

— Разбира се. Аз съм джентълмен. Когато една дама ми каже да престана, преставам. Това е.

— О...

— О? Следа от разочарование ли долавям? Частичка съжаление? Мъничко...

— О, млъкни. Толкова си самоуверен. Смяташ се за...

— Добър в целувките? Така е. Ненадминат съм. — Макс се наведе към нея все още със скръстени ръце. — Искаш ли да се убедиш сама? Това леко млясване в градината днес следобед изобщо не бе достатъчно за правилна преценка.

— Ще ти се доверя.

— Може да лъжа.

— Няма да си първият.

— Огорчение ли долавям в думите ти? — Сложи ръка под брадичката ѝ и я накара да го погледне. Тъй като Кейт не отговори, той добави: — Изглежда някои от моите предшественици не са били честни с теб.

Тя се поколеба. Историята на личните ѝ преживявания не беше книга, която отваряше охотно пред всеки. Но нещо в тъмните му очи ѝ

подказа, че интересът му не бе продиктуван от обикновено любопитство, а от искрена загриженост.

Кейт сви рамене.

— Няма кой знае какво за разказване. Господин Подходящ Номер Едно забрави да спомене, че съществува госпожа Подходяща и три малки Подходящи дечица.

— О, удар под пояса.

— Да, точно това получи от мен.

— Чудесно.

— После господин Подходящ Номер Две ме ухахва достатъчно дълго, за да си присвои незаконно шестцифрена сума от „Бърнел Кънстракшън“, след което ме заряза. Разбира се, преди да разбере за парите. Сега излежава десетгодишна присъда. Както казах, няма кой знае какво за разказване.

— На мен ми се струва достатъчно. Ако бях на твое място, щях да съм много ядосан на мъжете.

— Мъжете? Защо да подхождаме така избирателно? Ние, жените, сме достатъчно глупави, та да ви позволяваме да ни лъжете. Ние сме съучастници в измамата. — Тя замълча и пое дълбоко въздух, за да събере смелост. — Аз вярвам в еднаквите възможности, Макс. Ядосана съм на всички.

Мъжът я изгледа изпитателно, сякаш се опитваше да реши дали говори сериозно, или не. Очевидно си даде сметка, че е била напълно откровена.

— Трудно е, когато си ядосан на целия свят. Ще се съсипеш, Кейт.

Уморената ѝ душа бе разтърсена от истината в думите. Затова ли се чувстваше толкова празна, толкова изцедена?

Ала тя веднага пропъди мисълта. Не, просто работеше прекалено много. Сигурно това беше причината.

— Ако съм уморена, то е защото върша работата на всички и в замяна не получавам почти нищо. Нито благодарност, нито признание.

Мъжът кимна замислено.

— Забелязах. Дори чух Натали да казва, че управлява сама „Бърнел Кънстракшън“. Но през няколкото месеца, през които работих за „Бърнел“, не съм я видял да си помръдне пръста, за да свърши нещо полезно.

— Няма и да я видиш. Натали е убедила Хари, че е парникова орхидея, която със сигурност ще увехне, ако бъде натоварена с някаква отговорност. Той подкрепя схващането за безпомощната жена, защото то съвпада със собствената му остаряла представа за жените — красиви, ала безполезни, освен ако не са в кухнята, детската стая или спалнята.

— Но аз останах с впечатлението, че на нея ѝ се плаща.

— Така е. Тя получава колкото мен. Хари държи петдесет и два процента от компанията. Останалите четирийсет и осем процента са разделени поравно между Натали и мен. И двете получаваме заплати за работата, която вършим... или не вършим, какъвто е случаят със сестра ми.

— Не е чудно, че си ядосана. Как е възможно да се примиряваш с такова нещо?

Кейт замълча, за да се наслади на споделения миг на разбирателство. Никога не бе обсъждала с друг тези въпроси и никога не бе очаквала да получи разбиране и подкрепа, дори да се бе доверила на някого. Това бе такава приятна изненада.

— Примирявам се, защото трябва — отвърна тя. — Не мисли, че не съм споделила с Хари мнението си по този въпрос. Казах му, ала той просто не ме слуша. След като не мога нищо да направя, няма смисъл да продължавам да си удрям главата в каменна стена.

— Така е. Но все пак не е честно.

— Освен това... — Кейт не можа да сдържи усмивката си и се зарадва, че носи маска. Само ако можеше да я носи непрекъснато. — Аз и без това не работя заради парите. Работя, защото ми е приятно. Хари би ни оставил и двете да си седим вкъщи, ако искахме. Обаче тогава щях да пропусна възможност като тази. — Тя обхвана с жест голямата стара къща.

Макс хвана ръката ѝ и сплете пръсти с нейните.

— И нямаше да срещнеш мен, да не дава Господ.

Кейт издърпа ръката си.

— О, да... Да не дава Господ.

— Признай, Кейт. Аз съм добро момче — рече мъжът. Хвана отново ръката ѝ и притисна пръстите ѝ един по един към устните си. — Аз съм добро момче.

— Добро и момче са взаимно изключващи се понятия.

— При мен не са... Макар да съм малко луд. По теб, разбира се.

Той целуна кутрето ѝ, сетне го пое в устата си и леко го докосна с език. Еротични мисли затанцуваха в съзнанието ѝ и руменина заля страните ѝ.

— Как може да кажеш подобно нещо? — попита тя и се постара да не издава, че не ѝ достига въздух. — Та ти почти не ме познаваш.

— Бих искал да те опозная по-добре. Много по-добре. Ти си тази, която ми пречи.

— Възбуждаш ме.

Езикът му се плъзна по дланта ѝ, описвайки чувствени спирали, сетне продължи към китката ѝ. Сякаш огнена лава заля цялото ѝ тяло.

— Да — прошепна мъжът и продължи да гали с език нежната кожа на ръката ѝ. — Също както ти ме възбуждаш, облечена в тази великолепна рокля. Искам да кажа... Представях си, че сигурно имаш хубава фигура, ала с този корсет, който притиска всичко нагоре и... навън... О, господи, едва се сдържам да не...

Той отново обсипа с целувки шията ѝ и плъзна устни към гърдите ѝ.

— Кейт, сладка моя Кейт — прошепна, без да откъсва устни. — Обещай ми нещо.

— Какво? — Тя бе обзета от подозрение и в същото време привлечена неудържимо от блясъка в тъмните му очи.

— Обещай ми първо и после ще ти кажа.

— За нищо на света. Първо ми кажи.

Макс се усмихна, сетне прокара пръст по върховете на гърдите ѝ. Докосването бе толкова леко, че Кейт едва го усети, но бе достатъчно, за да накара сърцето ѝ почти да спре.

— Обещай — дрезгаво прошепна той, — че ще носиш този корсет, когато за първи път се озовем в леглото. Ще направиш ли това за мен, сладка Кейт?

— К-к-какво?

— Чу ме. Ще бъда най-щастливият мъж на света, ако направиш това заради мен.

Преди тя да осъзнае какво става, мъжът притисна устни към дясната ѝ гърда, точно над дантелата на корсажа, където я бе погалил. Докосването бе по-прекрасно от всичко, което бе изпитвала, ала думите на Макс я изплашиха до смърт.

— Не! — Кейт зарови пръсти в тъмната му къдрава коса и го отдалечи от себе си. — Няма! Няма да нося този корсет, нито каквото и да било друго в леглото с теб, Макс Колбърт.

За миг загубил дар слово, той се взря в нея, в сините ѝ очи, докато и двамата опитваха да си поемат дъх и да възвърнат самообладанието си. Сетне отметна глава назад и избухна в сърдечен гърлен смях. Хвана я за раменете и рече:

— Съвсем нищо! О, Кейт, благодаря ти, благодаря ти, малка хитрушо! Ти ме направи най-щастливият мъж на света.

Над рамото му тя зърна две възрастни дами, облечени в костюми отпреди Гражданската война, да се взират през палмовите листа. Очите им бяха широко разтворени зад маските, челюстите им бяха увиснали, очевидно бяха дълбоко скандализирани!

— Нямах това предвид... — Кейт не успя да довърши, защото Макс отново я целуваше, дълго... силно... и страстно.

И се оказа абсолютно прав. Макс Колбърт беше ненадминат в целувките.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Седнала на канапето на стълбищната площадка, скрита зад декоративните палми, Катерина Бърнел си помисли, че е човек поне със средностатистическа смелост.

Преди пет години, в склада, където „Бърнел Кънстракшън“ съхраняваше материалите си, избухна пожар. Макар че Хари се паникьоса и забрави да се обади дори в пожарната, а Натали тичаше и пицеше така, сякаш бе пламнал панталонът ѝ, Кейт запази спокойствие. Когато пожарните коли пристигнаха, огънят бе почти потушен благодарение на нея и Арно Сейнт Джон, защото се справиха бързо с пожарогасителите.

После имаше ураган, който предизвика наводнение. Хари само крачеше тревожно из стаите. Натали замина на импровизирана почивка в Ню Йорк. А Кейт се бе катерила по паянтовите стълби, за да закове дъски на прозорците на семейната къща, бе складирала продукти и прясна вода, за да могат да изкарат с Хари почти две седмици.

Да, тя смяташе, че притежава поне средностатистическа смелост. Но явно недостатъчно, за да рискува да се влюби в мъж като Макс Колбърт.

Веднага щом той прекрати целувката, Кейт скочи на крака и се впусна в отчаяно и съвсем не елегантно бягство. Минути по-късно се чувстваше като глупачка, скрила се в тъмнината в една от спалните на горния етаж. Бе притиснала гръб към вратата и дишаше тежко като овчарско куче след уморителен ден на паша.

Чу Макс да минава няколко пъти по коридора, да я вика по име и да говори разни нелепици като:

— Излез, сладка Кейт... където и да си. Няма смисъл да бягаш. Съдбите ни са преплетени и запечатани с целувка. Покажи се, кокиченце.

Господи, помисли си тя, докато опитваше да си поеме дъх, а корсетът се впиваше в ребрата ѝ. Ами ако някой го чуе какви ги

приказва?

Репутацията ѝ, колкото и лоша да беше преди бала, сега бе напълно съсипана, благодарение на истериите на Натали. Трябваше ли Макс да влошава нещата още повече с нелепите си подвиквания?

Всички около нея тази вечер бяха напълно откачили!

След като изчака малко, за да се увери, че Макс е отминал, Кейт понечи да се измъкне незабелязано от стаята, когато изведнъж чу някакъв звук в тъмнината зад себе си. Подскочи и едва не изпищя. Боже мой, нервите ѝ бяха опънати след всички неприятни тазвечерни събития.

— Кой е там? — прошепна тя в мрака. — Кой е? — повтори, след като отговор не последва.

Най-сетне някой изхлипа и отвърна:

— Аз съм. Гъртруд.

— Гъртруд на Арно?

Последва ново хлипане и подсмърчане.

Кейт опипа стената до вратата и откри ключа на лампата. Перна го и стаята се обля в мека розова светлина — още едно от нововъведенията, които бе направила заедно с Макс — бяха свързали старите газови стенни свещници в електрическата инсталация.

В дъното на стаята, седнала на крайчеца на леглото с балдахин, хлипаше госпожа Джак Спрат. Стискаше в ръка няколко салфетки, извадени от кутията на нощното шкафче, и попиваше сълзите, които се стичаха по зачервеното ѝ лице. Бе махнала маската си и русата перука с подскачащи къдрици и ги бе захвърлила на леглото. Късата ѝ черна коса бе смачкана и стоеше като залепена към черепа ѝ.

Кейт я бе виждала да изглежда доста по-добре.

— Гъртруд, какво има? — Тя бе шокирана от пълната промяна във външния вид и държанието на младата жена. Гъртруд често се появяваше на работните обекти с празничен обяд за Арно и го отвличаше за около час. Той се връщаше ухилен до уши, което подсказваше, че си бе получил и „десерта“. За двете години, през които Арно бе работил за фирмата, Кейт никога не бе виждала Гъртруд потисната или в лошо настроение, какво остава пък разплакана.

— Няма нищо — отвърна Гъртруд и събра на топка салфетките. — Просто съм малко уморена, струва ми се.

— Уморена? И откога хората плачат така само защото са уморени?

Тя приближи до младата жена и седна до нея на бялата плетена кувертюра. Макар да не бе съвсем сигурна, на Кейт ѝ се стори, че Гъртруд се отдръпна от нея — съвсем леко — сякаш се почувства неудобно от тази близост.

— Наистина, нищо ми няма — повтори Гъртруд.

— Просто бях изпаднала в самосъжаление, обаче вече го преодолях, госпожице Бърнел.

— Моля те, наричай ме Кейт. Всички ми викат така. Освен когато ме наричат нещо много по-лошо — добави тя с кисела усмивка. Възнамеряваше забележката да бъде комична, ала като всичко, което казваше тази вечер, в думите ѝ прозвуча огорчение.

— Добре... Кейт. — Гъртруд изглеждаше нещастна и Кейт ясно осъзнаваше, че присъствието ѝ кара младата жена да се чувства още по-зле, вместо да ѝ носи успокоение. Защо винаги имаше такова въздействие върху хората?

— Гъртруд, би ли предпочела да изляза?

Веднага щом изрече думите, на Кейт ѝ се прииска да се бе сетила да попита по по-тактичен начин. Много пъти я бяха обвинявали, че е прекалено пряма, рязка, дори груба. Нямахме такива намерения, но просто не виждаше смисъл да се губи време в празни приказки.

От друга страна обаче не искаше да нарани и разстрои такава нежна душа като Гъртруд.

— Исках да кажа... — Тя пое дълбоко въздух и внимателно подбра думите си. — Ако предпочиташ да останеш сама, няма да ти преча.

Гъртруд се взря в салфетките в ръката си и Кейт бе готова да се закълне, че младата жена изглежда уплашена. От какво? От нея?

— Гъртруд, страхуваш ли се от мен? — Ето, направи го отново. Изстреля думите без капчица финес, дипломатичност, такт. Е, това бе един от начините да се стигне до същината на въпроса.

— Ами аз...

Дори елените, които Кейт случайно бе осветявала с фаровете си, изглеждаха по-щастливи от младата жена пред нея.

— Ако се боиш, просто ми кажи.

— О, господи. Госпожице Бър... искам да кажа Кейт. Нямам представа какво искате да ви кажа. Арно толкова много се нуждае от тази работа, сега когато и бебето е на път, а аз...

— За бога, Гъртруд! Няма да уволня Арно, ако не отговориш правилно на въпроса ми. Просто искам да ми кажеш истината. Боиш ли се от мен?

Младата жена бавно кимна и сложи ръка на издутия си корем, сякаш за да се защити. Макар да бе сигурна, че жестът е несъзнателен, болка прониза сърцето ѝ.

— Мога ли да попитам защо? — попита тя колкото можа по-спокойно.

Гъртруд измъкна нова салфетка от кутията.

— Просто... заради нещата, които съм чула.

— Например?

— Например, че... доста крещите на мъжете, които работят за вас. И им казвате, че ако не си свършат работата както трябва, ще ги уволните.

Кейт се замисли над думите ѝ.

— Е, и какво от това?

— Арно казва, че някои са мързеливи и не работят или объркват нещата и наистина трябва да бъдат уволнени. Ала казва също...

— Продължавай.

— Че други много се стараят да ви угодят... но вие продължавате... да им крещите.

Кейт понечи да се разкреци в яростна самозащита, ала осъзна колко глупав би бил подобен подход и навреме си затвори устата. Може би имаше зрънце — съвсем мъничко зрънце — истина в думите на Гъртруд. Имаше моменти, когато губеше търпение и подсилваше заплахите повече, отколкото бе възнамерявала.

Нещо от казаното от Гъртруд се загнезди в съзнанието ѝ и тя поиска да се увери, че е чула правилно.

— Арно казва, че някои наистина се опитват да ми угодят?

— Разбира се. Те са толкова щастливи, че работят за такава преуспяваща компания като „Бърнел Кънстракшън“. Знаят, че фирмата е най-добрата в бизнеса. Искат да се гордеете с тях. Искат и вие да ги смятате за най-добрите.

— Но това е точно така, иначе не бих ги наела. Нито пък щях да им плащам.

Гъртруд сви рамене.

— Тогава може би трябва да им го казвате... от време на време.

— Смятах, че съм им го казала. Обаче сега като ми спомена, струва ми се, че съм по-склонна да им казвам какво не е както трябва, отколкото да изразявам задоволство от добре свършената работа.

Двете жени замълчаха за момент, докато Кейт обмисляше новата информация. При обичайни обстоятелства би се почувствала обидена от тази критика, ала от устата на нежната Гъртруд укорът не бе прозвучал като преценка, а по-скоро като практично мнение.

— Има ли нещо друго, което си чула? — попита Кейт. Искаше да изпие докрай горчивата чаша.

— Че миналата седмица... сте избухнали... и сте изхвърлили сестра си от офиса. Че тя паднала право в прахта и си ожулила коленете. Чух нещо такова.

— Нещо такова, а? Май си чула всички кървави подробности. И предполагам, че Арно ти е разказал всичко това?

— Не, от друг го чух.

— Е, добре, а този друг спомена ли, че причината да изпратя сестра си вкъщи бе, че тя се появи на работа — в редките случаи, когато това се случва — на строителния обект, облечена в къси панталони и оскъдно горнище с гол кръст?

Очите на Гъртруд се разшириха и Кейт можеше да се закълни, че е отбелязала точка в своя полза.

— Не, той не спомена такова нещо.

— А каза ли ти, че докато я избутвах към вратата, тя падна по стълбите, защото с късите панталони бе нахлузила обувки с десетсантиметрови тънки токчета?

— Не може да бъде!

— Точно така си беше.

Гневни искри проблеснаха в нежните очи на Гъртруд.

— Радвам се, че сте я изхвърлили. Аз дори щях да я бутна надолу по стълбите! Трябва да е много нагла, за да се появява в такова облекло пред мъже. Пред моя мъж.

Внезапно лицето на Гъртруд се сгърчи отново и сълзите се затъркаляха по бузите ѝ.

— Точно в това е проблемът. На света има прекалено много жени като сестра ви — и много от тях са тук на празненството. Толкова са красиви и сексапилни... а погледнете аз на какво приличам! — Тя сведе поглед към издутия си корем и се разрида отново. — Обичам моя Арно, но сега не мога дори да съм красива заради него. Изглеждам ужасно и плача през цялото време... за щяло и нещяло.

— О, Гъртруд. Познавам съпруга ти. Той ще те смята за красива и сексапилна дори да си навлякла бъчва вместо дрехи... както и да изглеждаш.

Наместо да се успокои, Гъртруд като че ли се разстрои още повече, грабна нова салфетка и си издуха носа. Кейт нямаше представа какво да прави — познанията ѝ за бременните жени и начина им на мислене бяха плачевно неподходящи за случая.

В този миг чу някакво раздвижване при вратата. Извърна се и зърна разгневения Арно, застанал на прага, втренчил се към тях с буреносно изражение.

— Какво става тук? — попита и бързо приближи. — Гърти, какво има? Тя ли те обиди? — Преди да дочака отговора на Гъртруд, мъжът се извърна към Кейт. — Защо жена ми е толкова разстроена? Какво сте ѝ направили?

Кейт бе изумена. Ясно бе, че предвид обстоятелствата Арно ще прояви прекалена загриженост, ала да обвини нея?

— Нищо! — изкрещя тя и скочи на крака. — Не съм...

Мъжът я бутна настрана и приближи до Гъртруд, която плачеше още по-силно.

— Гърти, милинката ми. Не плачи, любов моя. Вече всичко е наред. Арно е тук. — Той я привлече в прегръдките си. — Каквото и да е казала или направила госпожица Бърнел, няма да го направи отново, обещавам ти.

— Нищо не съм направила, освен, че се опитах да я успокоя, негодник такъв! — Кейт вече бе изтърпяла повече, отколкото можеше да понесе. Първо бе обвинена, че бие сестра си, сега пък, че тормози бременни жени. Откъде, по дяволите, бе започнала цялата тази лудост?

— Тя само... само... само говореше с мен — успя да изрече Гъртруд между риданията. — Чувствах се дебела и грозна, а Кейт се опита да ме успокои.

Червенина заля лицето на Арно.

— Господи, много съжалявам. Извинявайте, госпожице Бърнел. Помислих си...

— Зная какво си помислил — отвърна тя по-ядосано, отколкото бе възнамерявала. — Помислил си, че съм обидила или наранила жена ти. Това доказва за каква ме смяташ.

Кейт очакваше да ѝ отговори, но наместо това той само сведе поглед към пода. Мълчанието му бе по-болезнено дори от обвиненията. Тя нямаше представа как да заглади неприятната ситуация и реши, че е най-добре да си тръгне. Ала щом осъществи недостойното си бягство, осъзна, че напоследък твърде често ѝ се налагаше да се измъква от неприятни ситуации.

Нещо още по-лошо, имаше чувството, че бе вършила недостойни бягства през по-голямата част от живота си.

От края на коридора Макс Колбърт наблюдаваше как Кейт излезе от спалнята и бавно заслиза по стълбите към долния етаж. Ключалката ѝ глава и увисналите ѝ рамене му подсказаха, че отново се бе случило нещо. Проблемите на Кейт сякаш я следваха от стая в стая, също както не я оставяха и в личните ѝ отношения.

Неспособността ѝ да се разбира с хората го изумяваше. Никога не бе срещал човек, който да е разбиран толкова погрешно. Репутацията ѝ не само беше всеизвестна, но подготвяше неприятностите много преди появяването на младата жена. И макар Макс да бе изключително привързан към Кейт, трябваше да признае, че тя често сама предизвикваше проблемите си. Не познаваше човек, който да умееше до такава степен да държи хората настрана от себе си. Подозираше, че Кейт презира тази си дарба и би се радвала да се отърве от нея. Само да знаеше как.

Впускайки се в аматьор ска психоанализа, той заключи, че за да се защити, преди години Кейт Бърнел бе издигнала около себе си железни решетки. Иронията беше в това, че се бе превърнала в затворник в собствената си крепост и в същото време решетките не можеха да спрат стрелите и копията, които преминаваха лесно и я раняваха тежко.

Той щеше да намери начин да проникне зад тези железни решетки и да спаси нежната дама, изпаднала в беда, независимо дали

тя искаше това, или не. Само трябваше да внимава, докато спасява тази крехка жена от самата нея да не се напъха сам в месомелачката.

ПЕТА ГЛАВА

Катерина бе благодарна за маската, която скриваше сълзите ѝ. Слезе по стълбите, прекоси къщата и излезе в парка. Намери си малко тревисто местенце под гигантски дъбове, провря се през чемширените храсти и се скри там.

Не можеше да си спомни вечер, през която да бе тичала от едно скривалище в друго, откъдето почти веднага да се налагаше да търси следващото. Обикновено не се опитваше да бяга по този начин. Изправяше се срещу онова, което я безпокоеше, провеждаше битката и разрешаваше веднага проблема.

Незнайно защо тази вечер не бе настроена да се бори. Може би причината беше в тази прекалено женствена рокля с корсет и фустанели. Но като седна на пейката от ковано желязо и се втренчи в отражението си в езерцето със златни рибки, Кейт си даде сметка, че неохотата ѝ да започне битка нямаше нищо общо с облеклото ѝ.

Тазвечерните събития я бяха засегнали и наранили повече от всякога. Натали никога не я бе излагала така нагло, и то на публично място. И никога не ѝ се беше случвало човек като Арно, за който имаше такова високо мнение, да храни към нея подозрението, че би наранила някой невинен. Бе преглътнала безчувственото отношение на Натали или поне се преструваше, че е така. Ала Арно беше нещо съвсем друго. Той бе интелигентен, внимателен човек и очевидно смяташе, че е способна на жестокост.

Какво бе сторила, че да си спечели такава репутация? Нима Натали беше права? Нима всички я смятаха за хладна и опърничава?

Един по един спомените нахлуха в съзнанието ѝ. Моменти, когато се бе отнасяла ненужно грубо с хората около себе си, но бе разглеждала държанието си просто като начин за поддържане на висок стандарт. Моменти, когато не бе изразила благодарността си, като си бе казвала, че другите не се нуждаят, нито пък искат да ги хвали. В края на краищата тя не получаваше похвали, защо да ги дава на други?

Получаваха заплатите си на всеки две седмици; то трябваше да им бъде достатъчно.

Спомни си толкова много случаи, когато баща ѝ я бе предупреждавал да сдържа гнева си, да се държи като дама, да говори по-мило и да се отнася към хората около се бе си с повече внимание. Кейт му бе отговаряла, че дамите, които говорят мило и любезно, доникъде не са стигнали. Бе му напомняла, че той самият в продължение на години ѝ бе повтарял колко разочарован е бил, задето се бе родила момиче. Ако жените са толкова ценени, защо тогава е съжалявал, че няма син?

Като се връщаше назад във времето, си спомни болката в очите на Хари. Макар обвинението ѝ да беше справедливо, не бе постигнала нищо, като го изрече, и то с толкова рязък тон.

Да, може би Натали е била права през цялото време. Може би всички я смятаха за кучка.

Ала това, което най-много обезпокои Кейт, бе натрапчивият страх, че вероятно са прави. След като премисли всичко, май и тя беше на същото мнение.

— Извинете, господин Бърнел. Да сте виждали Кейт? — обърна се Макс към Хари, когато разпозна безпогрешно по възпълната фигура. Както и по гръмкия глас, който отекваше в библиотеката и заглушаваше повечето от разговорите на останалите гости.

Откакто преди месеци бе приел ангажимента да работи за „Бърнел Кънстракшън“, Макс бе опитал да се убеди, че харесва Хари Бърнел. Той беше веселяк, въпреки че понякога жизнерадостта му дразнеше. Щедростта му беше затрогваща, макар Макс да смяташе, че част от тази благотворителност щеше да бъде по-добро вложение, ако бе похарчена за голямата му дъщеря.

Той смяташе Хари за едър, бомбастичен самохвалко с добро сърце. Но с него човек трябваше да се въоръжи с търпение.

— Какво каза, синко? — попита Хари и с ръка направи фуния пред ухото си. С другата бе прегърнал през кръста млада жена във френска рокля за кан-кан. Жената явно се чувстваше неудобно от прекаленото внимание на Хари и се зарадва на прекъсването.

— Попитах ви дали сте виждали Кейт — повтори Макс.

— Последния път, когато я видях, тичаше към градината. И то толкова бързо, сякаш роклята ѝ беше пламнала.

Хари се разсмя в ухото на танцьорката. Макс не намери шегата за много смешна, а очевидно и жената споделяше мнението му. Тя опита да се измъкне от прегръдката му, ала той я привлече още поплътено към себе си.

— Мислех да тръгна след нея — продължи Хари, — но тя се движеше твърде бързо за старо момче като мен.

— О, бих казала, че се движиш твърде бързо за старо прас... искам да кажа момче.

Хари бе твърде пиан, за да се обиди. Макс реши да извърши своето добро дело за деня. Обърна се към жената и рече:

— Между другото...

— Джонкуил — услужливо му помогна тя.

— А, да, Джонкуил. Мили те търсеше. Имали нужда от теб в кухнята. Нещо спешно, струва ми се.

— В кухнята ли? — попита Хари. — Защо ще я викат в кухнята? Ти не си от сервитьорките, нали, сладурче?

— Не, не съм, но... — Жената безпомощно погледна Макс.

— Искат да изтанцува кан-кан, докато поднасят тортата — рече младият мъж. — Мисля, че това е изненадата, която Мили е подготвила за стария Чарлз.

— Изненада ли? — засмя се Хари. — Той по-скоро ще получи удар. Колкото по-високо си вдигнеш полата, миличка, толкова по-високо ще скочи кръвното му! По-добре внимавай, сладурче. Аз на твое място бих внимавал!

Макс предложи ръката си на жената и я изведе от библиотеката, преди Хари да се изложи още повече. Колкото повече време прекарваше край Хари Бърнел, толкова по-твърдо ставаше убеждението му каква трудна задача си бе поставила Кейт, като се опитваше да ръководи компанията и да се грижи за баща си.

Той си спомни, че при един спор с нея за някаква дреболия относно обзавеждането на кухнята в Сан Суси, младата жена го бе обвинила, че твърде много прилича на Хари. „Превзет глупак с повече блясък, отколкото съдържание.“ Това бяха точните ѝ думи; спомняше си ги много добре.

Докато извеждаше щастливо освободеното завоевание на Хари от библиотеката, Макс дочу гръмкия смях на възрастния мъж и последвалата неуместна забележка, насочена към някаква нещастна жена в стаята.

Той се закле да направи каквото бе необходимо, за да промени мнението на Кейт за него. За нищо на света не искаше да ѝ напомня за Хари.

Когато Кейт вдигна поглед от отражението си в езерцето и зърна Макс, застанал пред нея — тъмен мъжествен силует върху фона на светлините от терасата — изпита смесени чувства, все силни и плашещи.

Зарадва се, че няма да бъде сама с неприятните си мисли, че ще има компания. Че именно Макс бе нарушил уединението ѝ. Ала собствената ѝ радост я изпълни с подозрения. Хубавите неща бяха нетрайни. Особено когато бе замесен мъж.

Изпита благодарност и се почувства поласкана, че той бе тръгнал да я търси, че бе дошъл, без да го вика, сякаш бе усетил нуждата ѝ. От друга страна, защо бе тук? Въпреки всичките си романтични представи, тя чувстваше, че трябва да разсъждава трезво. Никой мъж не преследваше жена толкова настоятелно, колкото я преследваше Макс, освен ако нямаше задни мисли. Хари и собственият ѝ опит я бяха научили на това. Колкото и да ѝ се искаше Макс да бе дошъл от алтруистични побуди, не би могла да бъде толкова наивна, че да повярва такова нещо.

И от всички завладели я чувства срамът бе най-силен. Когато мъжът навлезе под балдахина от листа, Кейт ридаеше. Той я бе чул. А ето че сега бе станал и свидетел на унижението ѝ.

Катерина Бърнел почти никога не плачеше. И със сигурност не го правеше в присъствието на други хора. Беше ѝ ужасно неприятно да я видят в такова състояние.

Мъжът се изкашля и колебливо приближи към пейката.

— Търсих те навсякъде, Кейт — рече. — Може ли да седна при теб?

Учтивият въпрос я изненада толкова много, че тя спря да плаче. Това сякаш не бе същият мъж, който я бе натискал зад декоративните палми.

Не че имаше нещо против натискането, ако трябваше да си признае честно.

— Ами... да... така мисля.

Кейт бавно се премести в единия край на пейката, за да му направи място. Но главната причина да се премести беше, за да се скрие по-дълбоко в сенките. Макар да бе с маска, не искаше той да види подутото ѝ от сълзите лице.

Ако забележеше, щеше да започне да задава въпроси, на които тя не искаше да отговори дори на себе си, какво остава на него.

— Каж ми, сладка Кейт, защо плачеш? — В мрака гласът му прозвуча нежно и успокоително.

Дотук с избягването на нежеланите въпроси, помисли си с въздишка младата жена. Понякога откритостта на този мъж беше освежаваща, ала често пъти я обезоръжаваше и объркваше. Не знаеше ли той светските хитрости? Нямах ли представа от игрите за спасяване на достойнството?

— Няма нищо — отвърна тя, предизвиквайки го с нагла лъжа. Ако той имаше намерение да наднича в душата ѝ, не беше длъжна да го улеснява.

— Ти не си от хората, които плачат без причина — рече Макс. — Моля те, обясни ми.

Нежността в гласа му я извади от равновесие.

Наместо да се стегне и да се бори срещу появилата се помежду им близост, наместо да се преструва на хладна и самоуверена, Кейт избухна в още по-силни ридания.

Изведнъж в ръката му се появи носна кърпичка. Подаде ѝ я и тя благодарно си издуха носа.

— Просто и седях тук и размишлявах — подзе Кейт, надявайки се, че тази пикантна новина ще го задоволи, макар в същото време да бе убедена, че това няма да стане.

— За какво?

— За мен.

— За теб, значи. Това е една от любимите ми теми. — Той я прегърна през раменете. — Да поговорим за теб, Катерина.

Тя отблъсна ръката му.

— По-добре да не говорим. В момента това не е от любимите ми теми. Напротив.

— Май си имаме зъб, а?

— Защо не? Всички останали ми имат зъб. — В гласа ѝ се долавяше самосъжаление.

Кейт трепна и зачака да бъде укорена за това.

— Но не и аз.

Думите я трогнаха дълбоко. И прозвучаха съвсем искрено. Ала от детските си наблюдения и опита си на зрял човек тя бе научила, че хората, особено мъжете, рядко бяха откровени дори за половината от нещата, които казваха.

— Ако наистина е така — продължи Кейт с пресилена безгрижност, — това е защото не ме познаваш достатъчно добре.

— Познавам те по-добре, отколкото предполагаш. Например много добре зная откъде идва този твой гняв.

Не ѝ се искаше да следва тази насока на разговора. Беше твърде болезнено. Но не можеше да устои на изкушението да изслуша прозренията му.

— Добре, доктор Зигмунд Колбърт — рече тя, — кажете ми. Разкрийте ми истинските корени на моя гняв, първопричините за тази ярост. Нека изпия горчивата чаша докрай.

За момент Макс не каза нищо, само се взря в нея.

— Господи, много те бива в сарказма — рече накрая. — Прекалено много... Ако разбираш какво искам да кажа.

— Благодаря.

— Нямах намерение да прозвучи като комплимент.

— Е, след като видя фаталния недостатък на характера ми, може би вече и ти ще ми имаш зъб.

— Нищо подобно. Сарказмът ти, гневът, цинизмът — всичко това е димна завеса, която спускаш, за да ни попречиш да погледнем вътре.

— Колко проникателно от ваша страна, сър. И какво великодушно тълкувание. Повечето хора просто отбелязват, че съм саркастична зла кучка.

— Малцина мислят така и може би трябва да вземеш предвид факта, че е в тяхна полза да те представят по този начин.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че когато се ядосаш и влезеш в ролята на опърничавата, това те поставя в идеално положение да се превърнеш в

тяхна изкупителна жертва.

Хладен влажен ветрец раздвижи листата на дъбовете и ги накара да зашепнат нежно. Увиснал от чепатите клони, испанският мъх се залюля — фина черна паяжина, през която преминаваше златистата светлина от газовите лампи на терасата. Кейт потрепери и обхвана раменете си.

— Студено ли ти е?

— Не. Просто тръпки ме побиха — отвърна тя, спомнила си за Натали, Хари и поредния мързелив работник, когото беше уволнила. Да я определят като зла и опърничава им беше свършило добра работа. Докато можеха да обвиняват лошия ѝ характер, не бяха длъжни да поемат отговорност за собствените си действия.

— Разбирам защо го правиш, Кейт — рече Макс и отново я прегърна през раменете. Този път тя не то отблъсна. Жестът бе по-скоро приятелски, отколкото любовен. Усещането беше толкова приятно...

— Защо правя какво? — попита Кейт.

— Защо избухваш в ярост.

Тя искаше да знае, ала се боеше да попита. Затова замълча и зачака той да продължи.

— Реагираш гневно, защото си наранена.

— Наранена! Не съм наранена! — Кейт скочи на крака и се отдалечи заднишком, докато гърбът ѝ опря в живия плет. — Натали е тази, която е винаги засегната, хленчи и циври като глупачка. Аз не съм такава.

— Не, не си. Натали не е наранена — тя просто се преструва, за да постигне своето. Ти, от друга страна, наистина кървиш вътрешно, защото Натали и Хари...

— Млъкни! Грешиш. Тези глупаци не могат да ме наранят. Просто се ядосвам!

— Могат да те наранят и го правят през цялото време. Способни са да те наранят, защото ги обичаш.

— Не е вярно! Нищо от това, което казват, не може да ме засегне. Просто ми омръзва тяхната глупост и... — Тя не можа да довърши тирадата си, защото за свое дълбоко унижение, ридаеше твърде силно.

Макс стана от пейката и приближи до нея. Подаде ѝ кърпичката, която бе изпуснала на земята. Бавно свали маската ѝ и избърса с палец

сълзата, търкулнала се по бузата ѝ.

— Щом не можеш да бъдеш наранена, сладка Кейт, защо плачеш?

Неспособна да измисли умен отговор, тя каза първото нещо, което ѝ хрумна.

— Ти си виновен... Защото си толкова добър към мен. Престани! Веднага! — Кейт грабна маската си и опита да отблъсне ръката му, но той хвана китката ѝ и здраво я стисна.

— Не — каза. — Няма да престана. Крайно време е някой да бъде добър към теб и не виждам защо да не съм аз.

Макс я привлече в прегръдките си. Сякаш утешаваше малко дете, започна да я целува по косата, по челото, по мокрите от сълзите страни.

— Горката Кейт — прошепна. — Винаги е трябвало да бъдеш силна. Ала с мен не е необходимо да си силна, Катерина. Просто бъди с мен. Просто бъди.

Просто бъди. Думите отекнаха в съзнанието ѝ, когато той я притисна към гърдите си. Просто бъди.

Да бъде част от влажния нощен вятър. Да бъде част от успокоителния мрак. За един кратък, безценен момент, да бъде част от друго човешко същество, да го чувства до себе си, да усеща опората и безмълвната му подкрепа. Някой друг, който би могъл да бъде силен и да поеме нейната роля за един благословен миг. Някой, който я разбираше и като по чудо изглежда приемаше всичко, което виждаше.

Някой, който държеше толкова на нея, та ѝ предоставяше свободата просто да бъде.

Кейт пусна маската и всичко, което тя представляваше, на земята, сетне обви ръце около врата му.

— Благодаря ти — прошепна и притисна устни към неговите. Целуна го дълго и страстно, опитвайки се да задоволи нуждата, която Макс събуждаше у нея. Но колкото по-дълго се целуваха, толкова по-силно се разпалваше желанието ѝ. — Моля те — задъхано прошепна тя и прокара длани по гърдите му, по раменете, по гърба, наслаждавайки се на стегнатите му мускули. — Моля те...

Не беше нужно да го моли отново. Миг по-късно двамата лежаха на меката влажна трева и той развързваше стегнатите шнулове отпред на роклята ѝ.

Изведнъж Кейт отново задиша свободно и усети топлите му пръсти да се плъзгат по голите ѝ гърди, да галят копринените зърна, докато удоволствието се разля като жарава по тялото ѝ.

— Това ли искаше, Кейт? — попита Макс с познатата ѝ заядлива нотка в гласа. — Това ли имаше предвид?

Поднасяше я, ала изобщо не я беше грижа.

— Да — задъхано изрече тя и притисна главата му към гърдите си.

Той охотно се подчини и езикът му повтори милувките на ръцете. Усещането беше божествено, но събуждаше още по-силен копнеж, наместо да го удовлетвори.

За първи път, откакто се помнеше, Кейт си позволи напълно да се наслади на удоволствието да докосва мъж, ръцете ѝ се плъзгаха и изучаваха разликите на телата им. Надиплените поли бяха отметнати настрани. Не след дълго тревата наоколо се покри с необичайни, старинни части от облеклото, захвърлени при отдаването на нужди, твърде дълго останали неудовлетворени.

За един кратък миг тя си помисли колко компрометирани щяха да бъдат, ако някой от гостите на Мили и Чарлз ги откриеше тук, търкалящи се по моравата като двама развратници. Ала нейната репутация бездруго беше съсипана заради тазвечерните събития. Това щеше да бъде само малко снопче съчки за погребалната клада на клюкарите.

Когато всички бариери бяха премахнати и двамата лежах притиснати, с пламнали тела, Макс спря за миг, сякаш обзет от колебание, и се взря в тъмосините ѝ очи.

— Това ли искаш, Кейт? — попита, застинал в очакване. — Сигурна ли си?

Вместо отговор тя нетърпеливо го привлече към себе си, в себе си.

Беше сигурна, да. Никога през живота си не се бе чувствала толкова сигурна.

Едва по-късно, когато лежах леко отдалечени един от друг, телата и страстите им се бяха охладили и първите капки студен дъжд се застинаха по кожата им, Кейт започна да изпитва съмнения. Нещо

толкова хубаво не можеше да бъде трайно. Трябваше да има уловка.
Винаги, винаги имаше уловка.

ШЕСТА ГЛАВА

— Кой пълен тъпанар реши да ни настани петимата на една маса? — промърмори Натали, облиза чесновия сос от скаридата и я пъхна в устата си. Сетне си гребна стрида от черупката и я опита. — М-м-м... Много е вкусно.

Щом удари полунощ, всички гости свалиха маските си — всички с изключение на Натали, която отказа заради насиненото си око. Настроението ѝ бе отвратително като синината и тя изглежда не полагаше никакви усилия да прикрие чувствата си.

Напълнили чиниите си от богатия бюфет, гостите бяха настанени на масите, разпръснати в галерията и трапезарията, както и на покритата част от терасата.

Кейт със задоволство откри, че нейната маса бе в края на галерията, недалече от мястото, където с Макс току-що се бяха насладили на срещата си. Едно-единствено нещо разваляше прекрасния момент, и то не беше нежният дъждец, сипещ се отвъд стряхата.

Беше присъствието на Натали. Както винаги по-малката ѝ сестра със сигурност щеше да бъде главен дразнител. Кейт нахлузи емоционалното си въоръжение и реши да мине в отбрана през останалата част от вечерта. Никаква настъпателна тактика.

— Мисля, че домакинята ни е подредила как да седнем — обясни колкото можеше по-спокойно. — Мили може би е останала с погрешното впечатление, че ни е приятно да сме заедно. Колко глупава жена.

Против убеждението си, Кейт зае мястото си срещу Натали. Лилавите картички със златни букви бяха съвсем красноречиви — намерението на Мили е било всички от семейство Бърнел и кавалерите на сестрите да седнат заедно.

О, каква радост!

След като галантно настани Кейт, Макс седна до нея. От другата страна на малката масичка седнаха Хари и киселият ухажор на Натали.

Кейт се зачуди какво ли биха казали баща ѝ и Натали, ако я бяха видели как само преди минути навличаше обратно дрехите си, след като бе любила страстно и необуздано на моравата. Зачуди се дали бе изписано на лицето ѝ, това новооткрито чувство за свобода и енергичност. Можеше ли някой да каже, само като я погледне, че се бе променила завинаги?

Тя крадешком извърна очи към Макс и срещна погледа му. Двамата избухнаха в смях. Звукът беше интимен и познат на Кейт, но Натали не пропускаше нищо, цялата в слух.

— Вие двамата изглежда добре се разбирате — подхвърли момичето с леко безпокойство.

— Да, така изглежда — промърмори Кейт и си избра репичка от вкусната салата в центъра на масата. — А вие с Лученцио забавлявате ли се добре?

— С кого? — Натали изглеждаше объркана.

— Лученцио — отвърна Роджър и обърна поредната чаша с уиски. — Забрави ли, че тази вечер аз съм Лученцио? Ухажорът на хубавата Бианка. Това си ти.

Натали се ухили.

— О, да... Бях забравила.

— Всички тези италиански имена се помнят толкова трудно — оплака се Хари и бодна парче телешко месо. — Всъщност защо трябваше да сме облечени по този начин?

Кейт трепна, ала не каза нищо. Този път бе твърдо решена да овладее гнева си на всяка цена. Тъй като Натали не отговори, обади се Макс:

— За да може Натали да постави в неудобно положение и да унизи сестра си.

— Ха — подхвърли Натали. — Не е необходимо някой да поставя Кейт в неудобно положение. Тя се справя чудесно и сама.

Кейт отново обузда гнева си. Щеше да спечели тази битка по един или друг начин.

— Няма значение как сме облечени и защо — отбеляза тя. — След като сме тук, бихме могли да се забавляваме, ако е възможно.

— Не е лесно да се забавляваш, когато нещо те боли — рече Натали и драматично сложи ръка върху дясната част на маската си. —

Наистина, Кейт, не биваше да ме удряш по този начин. Това беше груба и долна постъпка.

Кейт хвърли поглед към Макс и с изненада установи, че той изглеждаше по-ядосан от нея самата. Бе възмутен в нейна полза — какъв прекрасен обрат на събитията.

— Стига, Натали — рече строго Макс. — Двамата с теб прекрасно знаем какво се случи с окото ти.

Натали се сгърчи на стола. Роджър си наля ново питие от коженото шише в туниката си, а Хари като че ли се събуди за момент от своя алкохолен ступор.

— Какво говориш? — обърна се той към Макс.

— Не се тревожете, господин Бърнел. Просто една малка тайна между мен и Натали.

Хари изпитателно се взря в Макс.

— Каква?

— О, стига, татко — срязва го Натали. — Няма значение. Макс си направи малка шега, не твърде смешна обаче. Мисля, че е загубил чувството си за хумор. Изглежда твърде дълго е бил в компанията на Кейт.

Кейт усети гневът ѝ да се надига като приливна вълна. Но преглътна изкушението. Никога вече. Никога вече. Щеше да се държи като дама, пък каквото ще да става. А ако се съдеше по кръвното ѝ налягане, като нищо можеше да ѝ се случи нещо неприятно.

— Знаеш ли, Натали — намеси се Роджър и се изправи на треперещите си крака. — Искане ми се... — Той протегна ръка и стовари юмрука си на масата. Чиниите и приборите затракаха, чашите затанцуваха и всички гости от съседните маси се извърнаха и се втренчиха в тях. — Искане ми се просто да оставиш сестра си на мира! — Той направо изкрещя последните думи. Сега вече всички се взираха в тях онемели. Единственият звук бе тихото потропване на дъжда. — Тя нищо не ти е направила — продължи мъжът. Гласът му леко трепереше, ала бе шокиращо силен. — Или поне нищо, което да не си заслужила. Ти безсрамно излъга за насиненото си око. Прекрасно знаеш как се удари.

Натали протегна ръка, сграбчи мъжа за ръкава и се опита да го дръпне да седне.

— Роджър, миличък, струва ми се, че си пийнал малко повече — изрече сладко като викториански коледен ангел. — Защо не седнеш и не...

— Не искам да седна. Искам да престанеш да ме командваш, жено! Изтърпях достатъчно!

Хари се надигна от стола си и пристъпи към нещастния ухажор на малката си дъщеря.

— Синко, струва ми се, че не бива...

— Оставете ме на мира, господин Бърнел. Вие сте виновен за всичко това, защото сте разглезвали Натали година след година и сте се отнасяли към Кейт като към втора категория гражданин. Би трябвало да се срамувате от себе си.

Кейт просто седеше на мястото си, зашеметена и безмълвна като всички останали, нямаше представа какво да каже или да направи. От една страна ѝ беше много приятно, че този млад човек, когото бе смятала за напълно безхарактерен, се бе намесил да я защити. И то пред всички. Но в същото време Кейт чувстваше дълбокото унижение на Натали. Тъй като наскоро бе преживяла подобно нещо, не можеше да не изпита съжаление към сестра си.

Ала не я съжаляваше чак дотам, че да спре Роджър, който продължи тирадата си.

— Има още нещо, което искам да кажа. — Роджър се изпъчи като петел, който се готви да оповести настъпването на утрото. — Явно не познаваш добре произведението на Шекспир, иначе би осъзнала колко е глупаво от твоя страна да подготвиш цялото това представление за „опърничавата“. Ако беше внимавала повече в часовете по английска литература в гимназията, щеше да знаеш — шекспировата Катерина всъщност изобщо не е опърничава. Тя е прекрасна жена, но семейството ѝ се отнася лошо с нея. Ако има истинска кучка в цялата история, това е по-малката сестра Бианка. Добро разпределение на ролите, Натали.

Кейт забеляза как гъста червенина заля бузите на Натали. Не знаеше оправдана ли да се чувства, или да страда заради сестра си. Реши да бъде честна и да се потопи в сладкото удоволствие от реабилитацията.

Приключил с изказването си, Роджър блъсна стола си назад и се отдалечи с леко несигурни, ала решителни крачки. Натали се озърна и

забеляза, че всички са насочили погледи към нея. Момичето избухна в истерични ридания, скочи и се затича след Роджър.

Хари ги последва, мърморейки си:

— О, господи! Господи! Сладкото ми захарче, чакай татко.

— Не се безпокой — прошепна Макс в ухото на Кейт, докато двамата наблюдаваха как Натали изчезва във вихър от розово кадифе, а Хари бърза след нея. — Тя си го заслужава. Всяка дума.

Кейт стана, напълно забравила за вечерята си.

— Може би трябва да отида при нея. Изглеждаше доста разстроена.

Макс също се изправи и обви ръка около кръста ѝ.

— Имам по-добра идея, милейди. — Той се поклони галантно и кимна към балната зала. — Да потанцуваме.

— Не би трябвало да се забавлявам толкова — рече Кейт, докато двамата с Макс се плъзгаха по блестящия кипарисов под на балната зала, описвайки широки кръгове. — Не и когато сестра ми е някъде горе, вероятно просната на някое легло, където ще си изплаче очите.

— Защо не? Тя просто прави това, в което най-я бива — засмя се Макс, завъртя я в прегръдките си, целуна я по бузата и се понесе напред в ритъма на жизнерадостна полка.

— Жесток си — рече Кейт, като се постара да спазва такта. — Натали е малката ми сестра. Не мога да не се безпокоя, че може да...

— Е, тя не е моя сестра, нито по-малка, нито по-голяма и аз не искам нито да говоря, нито дори да мисля за нея. Танцувам с най-красивата жена на това парти и искам да се забавлявам... ако нямаш нищо против.

Против? Как би могла да има нещо против, след като той току-що я бе нарекъл най-красивата жена тук? В миналото бе обвинявана за много неща, но „красива“ не присъстваше в списъка. Разбира се, той просто я ласкаеше, ала тази вечер Кейт нямаше да мисли за това. Не и под златистата светлина на канделабрите. Не и когато във въздуха витаеше магията на карнавала.

Тя се засмя и се зачуди как само с един дяволит поглед Макс бе в състояние да я превърне в малко палаво момиче. А Кейт нямаше нищо против. Беше невъобразимо приятно да не се налага през цялото време да бъде толкова сериозна, трезвомислеща, делова. Харесваше ѝ как

детето в него успяваше да убеди малкото момиченце в нея да излезе да поиграят заедно.

Как бе могла да го смята за безочлив, празен и глупав? Той изобщо не приличаше на Хари. По-късно, когато този делириум на безбрежно щастие попреминеше, щеше да се извини на Макс, задето го бе сравнила с Хари толкова несправедливо. Наистина не беше честно. Дватама нямаха почти нищо общо. Слава богу.

Полката свърши и оркестърът засвири бавен романтичен валс. Макс я притисна в обятията си и тя усети топлината на тялото му. Споменът за срещата им в градината нахлу в съзнанието ѝ. Отново я завладя неудържим копнеж. Толкова скоро бе изпитала пълно удовлетворение и ето че жадуваше за още. Кейт никога не се бе смятала за сексапилна, нито дори за чувствена жена — до тази вечер.

Тази вечер би могла да повярва и да се надява на всичко.

Докато се носеха из балната зала, тя имаше чувството, че я носи бляскава въртележка, замаяна от щастие, което бе сигурна, че няма да трае дълго. Но за първи път в живота си Кейт бе твърдо решена да не позволи на съмненията и страховете да помрачат радостта ѝ.

Утре можеше да открие, че всичко е било илюзия. По-късно можеше да разбере, че Макс не е такъв, какъвто изглежда. Че няма нищо общо с чувствения и нежен любовник, мъжът, за когато винаги бе копняла, мечтания любим.

Утре щеше да има много време, за да слезе от облаците. Тази вечер обаче ѝ се искаше да полети още малко.

Когато удари един часът, Хари Бърнел се покачи на близкия стол — доста рисковано начинание — и обяви пред всички, че има да съобщи нещо много важно.

В другия край на балната зала Кейт трепна, доловила по гласа му колко е пиян. Обърна се към Макс, който току-що бе донесъл две чаши пунш от трапезарията.

— Имам неприятното усещане, че семейството ми ще се изложи поне още веднъж тази вечер — рече тя.

Макс забеляза как Хари се олюля на стола.

— Има голяма вероятност — кимна той. — Да идем да го свалим оттам, преди да е паднал и счупил нещо.

— Например главата си?

— Всъщност притеснявах се повече за онези вази от епохата Мин до камината. Невъзможно е да се намерят такива.

— Разбрах. Да вървим.

Двамата забързаха към Хари, ала той вече беше започнал важното си съобщение, което очевидно се струваше забавно на всички около него. На тълпата очевидно ѝ допаднаха странностите на семейство Бърнел.

Но не и на домакините.

Мили стрелна Кейт с предупредителен поглед, сякаш ѝ казваше: „Следващия път, когато ти или някой от откачените ти роднини стане за посмешище, ще изхвърля всички ви“.

— Дами и господа — избоботи Хари. Гръмкият му глас отекна в залата. — Имам да ви кажа нещо, така че съберете се насам.

— Хари, слез оттам — рече Кейт и го дръпна за туниката. — Ще паднеш и ще се нараниш.

— Отдръпни се, момиче. Прекъсваш речта ми. Както казвах...

— Господин Бърнел, моля ви. — Макс го сграбчи за ръката и се опита да го накара да слезе. Ала Хари беше силен стар чудак и не бе лесно да бъде поместен против волята му.

— О, това си ти, Макс — грейна възрастният мъж. — Радвам се, че си тук. Слушай. Това е много важно.

Макс се обърна към Кейти прошепна:

— Може би е по-добре да го оставим да свърши речта си и да слезе сам. Мисля, че така ще бъде най-лесно.

Кейт кимна и усети, че отново се изчервява. При това положение можеше напълно да се откаже да слага руж.

— Както много от вас сигурно са забелязали — продължи Хари, — не се подмладявам. Както и всички вие, тъй че изтрийте тези глупави усмивки от лицата си. Приличате на козли, загризали трънаци. — Хари се килна надясно и Кейт се втурна да го подкрепи, но той навреме изправи курса. — И тъй като остарявам, реших, че е време да се оттегля и да оставя бизнеса си на по-младите. Те имат повече енергия, отколкото им трябва, така че нека я вложат в нещо полезно.

Кейт застина с отворена уста, сърцето ѝ заблъска в ушите. Не беше сигурна, че е чула добре. Обърна се към Макс и прошепна:

— Че ще се оттегли ли каза?

Макс кимна.

— Както някои от вас знаят — а други не, защото не е тяхна работа — аз притежавам лъвския пай от тази компания, а останалата част е разделена между дъщерите ми. Свършихме добра работа по тази къща, както можете са уверите сами, и аз смятам, че това е едно прекрасно постижение, с което мога да приключа кариерата си.

Няколко души изръкопляскаха, изразявайки одобрението си за реставрацията на къщата. Кейт усети старата гордост да се надига в гърдите ѝ. Тази вечер бе вълшебна в толкова много отношения.

— Тази последна задача не беше лесна и аз нямаше да се справя сам — продължи Хари. — Имаше доста проблеми, които трябваше да разрешим, използвахме много нови идеи, преработихме някои стари. Не, нямаше да успея да свърша всичко сам. И за да изразя благодарността си за добре свършената работа... — Той разпери ръце във великодушен жест и едва не се прекатури от стола.

Кейт чувстваше как сърцето ѝ бясно блъска в гърдите. Това е. Най-сетне получаваше публично признание за приноса си. И Хари бе избрал за това именно бал с маски... Идеше ѝ да го свлече от стола и да покрие с целувки румените му лице.

— За да изразя моята голяма благодарност, искам да съобщя, че оставям контролния пакет акции на човека, който ми помогна да превърна „Бърнел Кънстракшън“ в това, което представлява днес — Максимилиан Колбърт.

Отначало в залата настъпи пълна тишина. Сетне се чува изкашляния, шумолене на поли, откъслечен шепот. Кейт не бе в състояние да помръдне, не можеше да си поеме въздух. Бе сигурна, че сърцето ѝ е спряло напълно.

— Макс? — Тя смаяно се втренчи в Хари. — Макс?

Хари скочи от стола и несигурно се приземи до нея.

— Да, Макс. Реших, че той е идеалният човек за тази работа. Хубаво е, че двамата се разбирате така добре. Така ще стане съвсем лесно и безпроблемно, а?

Той протегна ръка към Макс, лицето му грееше от самодоволство.

— Поздравления, млади човече — рече. — Току-що получи безплатно цяла компания, с всичките ѝ добавки. Как се чувстваш?

Кейт пристъпи между двамата и сграбчи протегнатата ръка на баща си.

— Какви ги говориш? — попита. Гласът ѝ трепереше от ярост. — Шегуваш се, нали?

— Моля? — Хари я изгледа озадачено.

— Ще прехвърлиш твоя дял от компанията — контролния пакет — на непознат човек? — Гласът ѝ се извисяваше дума след дума с нарастването на гнева ѝ. — През всички тези години аз си скъсах задника от работа заради теб, Хари, а ти ще оставиш дела си на някой, който дори не е от семейството?! Човек, който е работил с нас само на един обект? Една-единствена скапана реставрация? Това ли искаш да кажеш?

— Не мога да оставя дела си на теб — отвърна Хари. — Не си очаквала това, нали?

— Защо не? Защо да не може на мен?

— Защото... — Той протегна ръка и я потупа по главата, сякаш успокояваше нещастно кученце. — Защото ако оставя дела си на теб, сестра ти Натали ще се разстрои. А не мога да го оставя на нея. Очевидно не ѝ допада да изпълнява дори дребните задължения, с които е натоварена в момента. Освен това и двете сте же...

— Не! — Кейт протегна ръка, сякаш да се защити от удара, който щеше да нанесе думата. — Не казвай това! Не искам да те чувам да изричаш подобно нещо. Всъщност ако те чуя да го казваш, никога няма да бъда в състояние да ти простя.

— О, стига, Кейти. Приемаш това прекалено навътре.

— А ти си себичен, безразсъден стар глупак — избухна младата жена. — В продължение на години ходя след теб и оправям глупостите ти, без дори да ти кажа, за да не нараня мъжкото ти достойнство. Да видим дали Макс ще бъде толкова търпелив. — Макс... Ужасна мисъл прониза съзнанието ѝ. Мисъл, която бе отвратително правдоподобна. — Ти си знаел — насочи тя гнева си към своя любовник. — Знаел си през цялото време. Затова ме прельсти. Да я размекнем, преди старецът да пусне бомбата. Затова ли беше всичко?

Кейт не изчака отговора на Макс. Когато се извърна да излезе, забеляза, че балната зала бе пълна с любопитни гости, насочили погледи към нея, шокирани, както винаги, от тъй недостойното ѝ за една дама избухване. Ала този път тя бе твърде наранена, за да я е грижа.

— Що се отнася до мен, и двамата можете да вървите по дяволите — подхвърли Кейт през рамо към баща си и бившия си любовник. Сетне добави към останалите в залата. — Всъщност всички можете да идете да танцувате с дявола в червена рокля. Каквото и да означава това.

СЕДМА ГЛАВА

— Кейт, не можеш да стоиш тук на дъжда! Гърми и се святка. Ела веднага вътре!

Кейт се опита да не обръща внимание на Макс, но никак не беше лесно, защото той я бе хванал за ръката и я теглеше през моравата към предните стълби на Сан Суси. Всяка стъпка бе мъчителна битка. Тя не искаше да помръдне.

— За бога, съвсем мокра си — дръпна я отново мъжът. Кейт заби токчета в моравата и отказа да се помести. — Ако останеш навън, ще хванеш пневмония и ще умреш.

Тя приближи лице към неговото — дъждовна вода се стичаше от носовете им — и изкрещя, за да надвика грохота на бурята:

— Е, и какво от това? Какво те засяга теб?

— Случайно имам много чувствителна съвест — извика в отговор мъжът. — И нямам намерение да прекарам всеки бал преди Марди Гра, припомняйки си как съм те оставил да умреш.

— Господи, наистина си много чувствителен!

— Права си. Ще вървиш ли, или аз да те придвижа?

— Само се опитай и ще свършиш с тестиси наместо сливици.

— Кейт, започвам да губя търпение. Влизай вътре и ще обсъдим всичко като зрели хора.

— Чакам прислужника да докара колата ми. Ще се прибера вкъщи и ще си легна. Някой от вас двамата с малката ми сестричка може да откара милия татко вкъщи — на калника на колата си, ако искате, не ме е грижа. Точно в момента най-малко ми се иска да разговарям с вас, тъй наречените зрели хора. Вие сте откачени, всички до един.

— Кейт, нямах никаква представа за решението на баща ти. Наистина. И само за твое сведение, смятам, че е неразумно да се поставя друг човек, освен теб, начело на компанията. Смятам да кажа това на Хари.

Светкавица проблесна точно над главите им, освети моравите и портите от ковано желязо, на които бяха изписани инициалите на имението. Кейт усети, че се разколебава и това нямаше нищо общо с факта, че тежкия ѝ костюм бе подгизнал и студът проникваше до костите ѝ.

— Кога? — извика тя.

— Кога какво?

— Кога ще му кажеш?

— Веднага. Идваш ли с мен вътре?

Кейт се замисли над предложението. Повече от всичко на света ѝ се искаше да чуе как Макс поставя Хари на място. Ала перспективата да се върне обратно в къщата с вида на удавен в канализацията плъх не ѝ се струваше никак примамлива.

— Не, ти върви. Аз просто искам да се прибера вкъщи, да се изсуша и стопля.

— Поне ела на верандата, докато чакаш за колата си. — Той пусна ръката ѝ и подканящо протегна длан. — Моля те. Аз самият съм мокър до кости и ми се струва, че този кожен бандаж започва да се свива.

Тя не можа да се сдържи, сведе поглед и се засмя.

— Добре, добре. Ще изчакам на верандата, докато ти влезеш вътре. Не искаме да рискуваме да ти се сбръчка нещо.

— Бандажа.

— Каквото и да е.

Макс бе сигурен, че тя няма да устои, или поне смяташе, че не би могла. Докато прекосяваше задната галерия и влизаше в препълнената музикална стая, силно се надяваше, че младата жена то следва, но не смееше да се обърне назад и да провери. Чуваше отекващия из цялата стая басов глас на Хари Бърнел. Явно тази вечер старецът беше в добра форма.

Не беше трудно да се досети човек откъде Кейт бе наследила огъня и енергията си. Ала както при всички отличителни черти на човешкия характер жизнерадостта също имаше положителна и отрицателна страна. Макс отдавна си бе дал сметка, че силните

чувства, които я правеха толкова привлекателна жена, бяха причина за непрекъснатите ѝ неприятности и страдания.

Ако някога някоя дама бе имала нужда от защитник, то Катерина Бърнел се нуждаеше от такъв точно сега. Но ако наистина искаше да ѝ помогне, трябваше да изиграе ролята на негодник, а не на бляскав рицар. Хубавата, ала избухлива Катерина нямаше нужда от мъж, който да провежда нейните битки. Повечето от враговете ѝ бяха вътре в нея и тя сама трябваше да се пребори с тях.

Кейт имаше нужда от някой, който да ѝ покаже огледален образ на собственото ѝ държание. Това нямаше да ѝ хареса. А когато всичко приключеше, сигурно вече нямаше да харесва и него самия. Какво остава да го обича, както се бе надявал да стане един ден. Но трябваше да поеме този риск. Тази вечер той бе нейният Петручио, независимо дали тя искаше това, или не. Тази вечер може би беше единственият му шанс да укроти опърничавата.

За свое огромно облекчение Макс забеляза Кейт с крайчеца на окото си. Тя се промъкна през задната врата след него. Изглеждаше толкова жалка, толкова уязвима в подгизналата си рокля, притиснала гръб към стената в стремежа си да се слее с останалите гости.

Макс се престори, че не я забелязва, приближи право към Хари и заяви с висок и ясен глас, така че да го чуят всички:

— Господин Бърнел, искам да поговоря с вас. Веднага.

Усмивката на Хари се стопи, заменена от гримаса. Колкото и да беше пиян, той долови безпогрешно войнствения тон, който не убягна и на останалите гости. Възрастният мъж освободи от прегръдките си двете млади жени, които бързо се отдалечиха.

Макс забеляза Натали, приседнала на близкия стол, по лицето ѝ не се забелязваше и следа от неудобство. Ала беше без придружител. Очевидно Роджър бе приключил с речта си и бе избягал. Макс донякъде се зарадва, че малката сестра бе тук и щеше да бъде свидетел на разговора. Ако всичко минеше както се надяваше, може би тя също щеше да получи добър урок.

— Добре, синко — рече Хари. — Целият съм в слух... Както и всички останали. Давай.

— Първо, трябва да ви кажа, че няма да приема предложението ви за контролния пакет акции на вашата компания. Отхвърлям го, защото е против правилата.

— Правила? Какви правила?

— Правилото, че контролният пакет акции трябва да бъде прехвърлен на човека, инвестирал най-много през годините. И тъй като аз дойдох да работя за вас само преди няколко месеца, не би трябвало да се спирате на мен.

— Разбирам — кимна Хари. — Кейт се е заела с теб. Трябва да те е изплашила до смърт, за да отхвърлиш подобно предложение, синко. — Той сви рамене и се разсмя. — Честно казано, изненадан съм. Не смятах, че някоя жена може да те води за носа.

Тълпата избухна в кикот и Хари грейна, горд, че бе пуснал смешка.

— Да ме води за носа? Разбирам. — Макс скръсти ръце и си придаде замислено изражение. — Така ли наричаш всеки мъж, който не е женомразец като теб? Всеки мъж, който смята жените за равни на себе си, наместо да ги разглежда като дивеч, който преследва, използва и сетне захвърля?

— Внимавай какъв език ми държиш, момче. Аз не използвам жените. Аз обичам жените.

— Ти не познаваш жените. Как е възможно да ги обичаш? — Макс хвърли поглед към Кейт, за да провери как приема тя всичко това. Но лицето ѝ изразяваше само шок. Налагаше се да продължи с риск напълно да я загуби.

— През всички тези години дъщеря ти е била до теб, работила е заедно с теб, търпяла те е — което не е било лесна задача, убеден съм — а ти се извъръщаш и ѝ забиваш нож в гърба. Така обичаш ти жените в живота си, Хари Бърнел. Така ли обичаше и съпругата си? Затова ли те е напуснала преди толкова години?

Кейт стоеше неподвижно, слушаше, наблюдаваше и умираше по малко с всяка следваща дума, която Макс изричаше. Всичко, което той казваше, беше истина. Тя го знаеше, а изражението на Хари бе достатъчно доказателство за останалите гости в стаята. Ала само защото нещо беше вярно, това не означаваше, че трябва да бъде изречено тук, сега, по този начин. Острието на истината притежаваше способността да реже точно и дълбоко. А Хари биваше изгърбушен пред почти всичките си познати.

Кейт го видя как се свива под яростното нападение на Макс, как загубва осанката си на бомбастичен гигант, какъвто винаги беше, как се опитваше да се затвори в себе си и да избяга. Видя тълпата, ужасена, но и запленена от сцената. Група жадни за кръв хищници, опиянени от неприятния момент.

Ала най-ясно от всичко Кейт видя множеството моменти през годините, когато тя бе постъпвала по същия начин с Хари, разкъсвайки го на парчета, без да я е грижа кой става свидетел на срама му. Пред най-близките му приятели, пред деловите му партньори, дори пред подчинените му тя бе изричала истината високо и ясно, както правеше Макс в момента. По този начин бе изпълнявала ролята на опърничавата и бе правила Хари на глупак.

Дотук с безценното качество честност. Странното беше, че през всички тези години, докато бе казвала цялата истина, Кейт всъщност не бе искрена относно собствените си чувства.

Нямаше по-подходящ момент от сегашния.

— Макс, моля те — рече тя, проправи си път през тълпата и застана до него. — Разбирам защо постъпваш така. Но това е нещо, което трябва да свърша сама.

— О, страхотно — завъртя очи Хари. — Сега ще се намесиш и ти, за да ме довършиш.

— Не, татко, няма. — Бяха минали години, откакто не бе използвала това обръщение. Промяната не убягна на нито един от двамата. На Кейт ѝ се стори, че зърна сълзи в очите на Хари, ала не можеше да ги види ясно, заради влагата в нейните. — Макс се опитва да ти каже нещо, което аз искам да ти кажа от години.

— Че си ми ядосана? О, не. Чувал съм това много пъти, и то доста високо. Не е нужно да го чувам пак.

Тя събра целия си кураж. Кой би си помислил, че бе толкова трудно да застанеш уязвим пред някого, когото обичаш?

— Не, татко. Не е нужно да го чуваш пак. Чувал си го достатъчно често, но това е само половината от историята. И то дори помаловажната половина. Истината е, че бях ядосана, ала най-вече... — Кейт замълча, задавена от собствените си думи. Усети на рамото си топлата, вдъхваща увереност ръка на Макс. — Най-вече се чувствах наранена, защото...

За нейна изненада Хари пристъпи напред, по лицето му се четеше смайване, което бързо бе заменено от загриженост.

— Наранена? Искаш да кажеш, че съм наранил чувствата ти?

— Да, татко. Аз наистина имам и други чувства, освен гняв.

— Сторил съм го неволно. Как съм наранил чувствата ти, Кейти?

Тя усети как огромна буца засяда на гърлото ѝ и си помисли, че няма да успее да изрече думите. Не тук, не пред всички. Не сега, не пред сестра си, която седеше наблизко леко усмихната и явно се забавляваше. Но това бе идеалният момент и идеалното място. Ако можеше да го направи тук и сега, щеше да знае, че бе спечелила поне една битка в неимоверна дългата война със собствените си чувства.

Потърси подкрепа от Макс и я зърна в очите му. Зърна в тях и нещо друго — гордост. Той се гордееше с нея, задето бе предприела тази стъпка, и Кейт безмълвно го благослови.

— Как съм наранил чувствата ти? — повтори Хари. В тона му се долавяше искрена загриженост.

— Като обичаше повече Натали — отвърна тя и горещи солени сълзи се застинаха по бузите ѝ.

Продължителна неловка тишина се настани помежду им. Никой в стаята не продумваше, нито помръдваше, докато Натали не скочи от стола си и забърза към тях.

— Защо да не ме обича повече? — рече, сложила ръце на хълбоците си, вирнала предизвикателно брадичка. — Аз винаги съм била добра към татко, докато ти беше такава...

— Млъкни, Натали! — прекъсна я Хари, без да откъсва очи от голямата си дъщеря.

— Но...

— Казах да млъкнеш и да седнеш. Това е нещо, което засяга само сестра ти и мен.

— Да, Нат — промърмори Макс. — Разкарай се.

Натали изхвъркна от стаята, полите и къдриците ѝ гневно подскачаха.

— Извинявай, Кейти — рече Хари и хвана ръцете ѝ.

Кейт бе забравила колко успокояващо бе докосването на баща ѝ. Дланите ѝ потънаха в неговите. Той беше толкова способен и силен... когато искаше. А сега, слава богу, очевидно желаше да бъде силен заради дъщеря си. — Не съм обичал повече Натали — продължи

възрастният мъж. — Просто я обичах по различен начин. Но ти... — Той отметна мокрите къдрици от бузите ѝ и я целуна по челото. — Ти винаги си ми била много скъпа.

— Тогава защо не си ми го казвал?

— Не съм ли? — Хари изглеждаше объркан.

— Не, нито веднъж. Винаги си го казвал на Натали, ала на мен никога.

— Казвам го на Натали, защото тя непрекъснато пита. Досажда ми постоянно с въпросите си дали я обичам, дали ще ѝ дам това, дали ще направя нещо за нея. Знаеш я каква е. Но ти... ти никога не си ме питала.

Кейт протегна ръце към баща си.

— Ако те питам повече, ще ми го казваш ли по-често?

Той я притисна в мечешката си прегръдка.

— Може би ще запомня да ти го казвам, без да се налага да питаш.

Тя зарови лице на гърдите на баща си и си позволи лукса да попие обичта, която ѝ принадлежеше и която никой не бе в състояние да ѝ отнеме.

— Ще бъде прекрасно — прошепна Кейт. — Ще бъде наистина чудесно.

ОСМА ГЛАВА

Едва като излезе от музикалната стая, Кейт забеляза колко малко хора бяха останали, за да станат свидетели на сдобряването с баща ѝ. По някое време, докато траеше разговорът, те бяха изчезнали от погледа ѝ, все едно, че се бяха слели с дърворезбата. Очевидно прекратяването на огъня не им се струваше толкова интересно като открития бой. Тя си припомни, че за съжаление повечето хора предпочитаха да мислят за другите най-лошото. А през годините Кейт им бе дала предостатъчно причини, за да мислят най-лошото за нея.

Но край на това.

Както бе набрала инерция, тя реши да намери сестра си и да изглади и отношенията си с нея, ако това изобщо беше възможно. Предвид обстоятелствата, положението едва ли можеше да се влоши.

— Извинявай. Виждала ли си Натали? — обърна се Кейт към Гъртруд, която стоеше с Арно в подножието на стълбите. Наместо да ѝ отговорят, господин и госпожа Спрат се спогледаха многозначително и тя усети как коремът ѝ се свива.

Като че ли положението наистина можеше да се влоши.

В същия миг Кейт чу пискливите ридания, идващи някъде отгоре. Високият регистър и треперещия глас ѝ бяха твърде познати. Лейди Бианка бе изпаднала в поредния от прословутите си пристъпи.

О, радост и светлина, помисли си Кейт, докато се качваше по стълбите. Ето че отново се започва.

— Отвори ми, Натали. Моля те, трябва да поговоря с теб. — Кейт стоеше пред вратата на банята, чукаше и се стараяше гласът ѝ да не издава нетърпение. Задачата не беше никак лесна, като се вземеше предвид силата на крясъците от другата страна на вратата.

Тя реши да смени тактиката — дали да не вложи малко хумор?

— На-та-ли, На-та-ли, пусни ме ти — запя тя — или аз ще духам и ще пуфтя... — Вратата си оставаше затворена. Кейт снижи гласа си

до дрезгав зловец шепот. — Докато отнеса нещастната врата. Ако имам късмет, ти ще се окажеш точно зад нея.

Тя безмълвно се укори за временната загуба на доброжелателност. Отново и отново си повтори, че нейната мисия е да прости, че търси хармония и душевно спокойствие. О, да му се не види, просто търсеше начин да се сдобри с глупавата си сестра. Макар че докато слушаше вресливите звуци отвътре, се затрудняваше да си спомни защо го прави.

Прехвърли през главата си дузина сценарии и начини да убеди сестра си да отвори вратата. Изреди си цял списък с любимите неща на Натали — мъже, храна, Бахамските острови, бижута, дрехи...

Аха!

— Нат, не ставай глупава — каза тя през зъби. — Отвори вратата. Карълайн Уотърстрийт е застанала тук до мен и иска да ти види роклята, понеже разбрала, че е като моята, ала много по-хубава.

Кейт зачака, като броеше тихичко:

— Десет, девет, осем, седем... — Да. Суетата вършеше работа всеки път.

Вратата леко се откряна. Тя пъкна крака си в процепа и натисна с тяло. Секунда по-късно вече беше в банята при възмутената Натали.

— Лъжкия такава! Лъжкия! — пицеше сестра й, тропайки с малкото си краче.

— Да, да. Голяма работа. Дай ме под съд. — Кейт приближи до тоалетната чиния, свали капака и седна с уморена въздишка. — Натали, престани да пициш и ме чуй. Не съм дошла, за да се карам с теб.

Наблюдавайки сестра си отблизо, тя би могла да се закълне, че Натали наистина бе загубила част от самоувереността си. Може би Макс е бил прав. Може би Натали наистина е имала причини да поддържа войната. Е, за това бяха необходими двама, а Кейт беше заровила томахащата. Това означаваше, че на войната бе сложен край:

— Дойдох, за да се извиня, понеже...

— Ами крайно време беше. Ти...

— Та както ти казвах... — Кейт се опита да сниши тона и да контролира гласа си. Оказа се по-лесно, отколкото предполагаше. Дори малкото упражнението се оказваха от полза. — Искам да ти се извиня,

задето ти ударих плесница. Това беше безотговорно, незряло и глупаво действие и те моля да ми простиш.

Да, помисли си Кейт, докато наблюдаваше различните чувства, които се изписваха на лицето на Натали, наистина е загубила самоувереността си. Приличаше на автомобилна гума, която се е пръснала от надуване, и сега джантата е опряла в паважа.

— Ами не знам. — Натали притисна окото си е ръка. — Ти така ме насини...

— Не възнамерявам да се включа в тази игра, Натали. Само те плеснах по бузата и сега те моля за извинение. Ще ми простиш ли?

— Не смятам, че бих могла. Ти постъпи толкова грозно.

— Добре, разбирам чувствата ти за случилото се и ги приемам. Ако стигнеш някога до мисълта, че би могла да ми простиш, просто ме извести. Ще го направиш ли?

— Да, добре. — Натали отиде до огледалото, отвори украсената си с мъниста чантичка и започна да оправя грима си.

— Искам също да ти се извиня за всички лоши неща, които съм ти казвала, както и за онези, които съм ти причинила през всички тези години. В бъдеще ще се отнасям по-цивилизовано с теб, дори това да означава да прекарваме заедно по-малко време.

— По-малко време? Какво означава това? — Натали застина с червилото в ръка, макар че само горната ѝ устна беше начервена.

— Искам да кажа, че ако не започнеш да проявяваш към мен повече уважение и учтивост — така както смятам да постъпя аз, няма да бъда до теб толкова често, колкото досега.

— Значи се отричаш от мен?

— Не се отричам от теб. Ти си и винаги ще си останеш моя сестра. Но не възнамерявам да посветя времето си, любовта и енергията си на хора, които не се отнасят към мен с обич и уважение. Ти се отнасяше зле с мен, Натали, и аз ти го позволявах. Не смятам повече да допускам подобно нещо. Това е лошо за теб, за мен и за взаимоотношенията ни.

— Точно това правиш! Отричаш се от мен. Собствената ми сестра ме захвърля като торба с боклук. — Зелените ѝ очи се напълниха със сълзи, които се затъркаляха по току-що напудрените ѝ бузи, оставяйки бели следи.

Кейт въздъхна, чувстваше се по-уморена и изпразнена от когато и да било през живота си. Усещаше обаче душевното спокойствие, което започваше да я изпълва и което осмисляше всички усилия. Изправи се и отново се обърна към сестра си.

— Ако така желаеш да възприемаш нещата, Натали, няма да споря с теб. Както вече ти казах, приключила съм с досегашното си поведение. То изразходваше твърде много от енергията ми, а сега имам важна работа.

— О, да. Госпожица Модерни гащи има важна работа. — Натали последва Кейт до вратата с изражение, което напомняше отблъскваща карикатура на досадно дете. Още по-отблъскващо изглеждаше подобно изражение на лицето на жена. — И каква точно ти е важната работа? — дочу Кейт виковете ѝ, докато се отдалечаваше по коридора.

— Работата да живея — тихо промълви тя, така че Натали да не я чуе, — просто да съществувам. Дейност, която силно се подценява.

Кейт обаче знаеше, че собственото ѝ сърце я бе чуло — а засега това беше единственото, което имаше значение.

Кейт отново застана на верандата в очакване на търпеливия прислужник, който да докара колата ѝ — за втори път.

— Този път наистина се прибирам вкъщи — беше му заявила тя.

— Да, мадам — отвърна той. Подозрителното проблясване в очите му я накара да си помисли, че не ѝ вярва съвсем.

Точно когато той спря с нейното волво до вратата, Кейт усети как нечия топла ръка я хваща за лакътя.

— Дали бих могъл да ти предложа да те откарам до вкъщи, Кейт?

Извърна се и зърна Макс, който се усмихваше, но изглеждаше почти толкова уморен, колкото се чувстваше и тя. И двамата бяха прекарвали тежка вечер, ала Кейт не съжаляваше за нито един миг от нея.

— Колата ми е тук — отвърна тя. — Но ти благодаря все пак.

— Прислужникът ще се погрижи за нея. Нека те откарам. За мен ще бъде удоволствие.

Кейт хвана ръката му и приятелски го целуна по бузата.

— Ценя високо това, което каза в моя защита. Разбирам какво се опитваше да постигнеш. Между другото, справи се великолепно.

— Благодаря. Не са необходими аплодисменти. Просто хвърляйте монети.

— Имам още по-добра идея. Ще напъхам в бандажа ти цяла сто доларова банкнота, и то със зъби. Ала не тази вечер, скъпи. Боли ме главата.

— Вярвам ти напълно, затова ми позволи да те откарам, Кейт. Приеми го като дребен израз на привързаност от един приятел, чието главоболие може би е по-слабо от твоето.

Той се наведе и нежно я целуна по устните.

— Нека най-после някой друг се погрижи за теб. Този друг наистина изгаря от желание да го направи.

— Добре, добре. Но ти ще обясниш всичко на прислужника.

— И тъй, лейди Катерина, какво следва?

Макс изгаси мотора на пезото и се облегна на кожената седалка. Обърна се към Кейт, плъзна ръка под косата ѝ и започна нежно да масажира врата ѝ.

— Искаш ли да те отнеса вътре и да те сложа да си легнеш?

Предложението му звучеше примамливо, ала както седеше в колата и се взираше в старата стена на Сейнт Мишел Корт, тя си даде сметка, че вечерта не е подходяща да я слагат в леглото.

Дъждът тихо потропваше по покрива на колата, а отвътре по стъклата влагата се кондензираше в капки, които се стичаха, оставяйки сребристи пътечки. Бледата сива светлина на зората показваше, че нощните събития вече приключват. Идваше нов ден. Ден за промени, които отдавна бяха на зрялост.

— Това не е моята къща — каза Кейт, сложи ръка на коляното на Макс и го стисна приятелски. — Това е къщата на Хари. Натали и аз сме прекарвали тук целия си живот. Аз останах, защото... Ами казвах си, че трябва да наглеждам баща си. Хари обаче ще направи каквото си е наумил, независимо дали аз съм тук, или не.

— Така и трябва. Всеки човек има неотменимото право да се превърне в глупак, щом желае.

— И аз не бих могла да му отнема даденото му от Бога право.

— Е, хайде, хайде.

— От друга страна обаче, не съм длъжна да живея с него и лично да следя как той упражнява правата си. Имам нужда от свой собствен дом. — Обърна се към него и зърна в очите му дълбокото интимно привличане, за което винаги бе копняла. — Имам нужда от къща, в която да ме слагаш да си легна.

Той се усмихна широко.

— Още днес ще ти помогна да си намериш някое местенце. Ще ти помогна и с багажа. Може дори да ти помогна с преместването, стига да ми осигуриш достатъчно бира и пица.

Тя се засмя, сетне се обърна назад към къщата.

— Налага ми се, Макс. Нямам търпение, нито сили да се занимавам повече с Хари и Натали.

Ръцете му масажираха тила ѝ приятно и успокояващо.

— Смятам, че търпението и силата ти са изумителни, Кейт. Но според мен е време да посветиш цялата тази сила на самата себе си, на собствения си живот.

— Точно това възнамерявам. Има и още нещо, което ще направя днес. Веднага щом Хари се наспи, смятам да изясня с него всичко, което се отнася до компанията. Ако той възнамерява да се оттегли, то аз ще поема кормилото. И то без никакви уговорки.

— Ами ако се възпротиви?

— Няма да го направи. Хари може и да действа глупаво понякога, обаче не е лишен от мозък. Той обича този бизнес и дълбоко в себе си знае, че аз съм единствената, която ще ръководи нещата както той желае. В началото ще протестира, ала в крайна сметка ще се примири. Освен това ще постегна юздите на Натали. Край на нейните появявания в къси панталони и предизвикване на скандали. Или ще работи, или ще напусне. Тя няма да се затрудни да вземе решение. Повече няма да я видя в офиса.

Макс кимна замислено.

— Все хубави промени. Гордея се с теб!

— Благодаря ти, но беше крайно време. От години ние от семейство Бърнел работим заедно, живеем заедно, трудим се заедно. Била съм свидетел на повече семейна задружност, отколкото мога да понеса. За всички нас е настъпил моментът да пораснем.

Мъжът се наведе напред и я целуна по връхчето на носа.

— Стига да не надраснеш мен.

— Няма такава вероятност. Боя се, че ти си един детски навик, с който не възнамерявам да се разделя, както с въртележките и захарния памук.

— Чувствам такова облекчение.

Личеше си, че е искрен по начина, по който устните му поеха нейните — жадно и с благодарност. Кейт отговори по същия начин.

— Спря да вали — подхвърли той, когато най-сетне откъснаха устни един от друг. — По-добре да се прибираш вътре, да се изсушиш и да поспиш, ако имаш намерение да промениш целия си живот през следващите двайсет и четири часа.

Тя кимна и посегна към дръжката на вратата, ала Макс улови ръката ѝ.

— Няма да позволя. Поне още няколко минути ти си лейди Катерина. И си в моята каляска. Какъв смисъл има да съм облечен като джентълмен от Верона, ако не ми позволяваш да се държа както подобава?

— О, извинявай, Петручио! — Кейт се засмя и завъртя очи. — Как можах да си го помисля?

Секунди по-късно, той отвори вратата ѝ с галантността на кочияш от Ренесанса. Предложи ѝ ръката си, помогна ѝ да слезе заедно с всичките си поли и фустанели. Но докато излизаше, дясното ѝ точе се закачи в дантелата на роклята. Обувката ѝ падна на тротоара.

— Ама че съм непохватна — рече тя ѝ посегна да я вдигне.

— Няма такова нещо, милейди. Позволете на мен.

Макс коленичи с единия крак, вдигна обувката и я поднесе към крака ѝ. Кейт седна отново в колата, повдигна грациозно краищата на полата си и протегна босия си крак.

— Много добре го правиш — забеляза той и плъзна показалец по свода на стъпалото ѝ. — Може би догодина трябва да отидеш на бала на Мили като Пепеляшка.

— О, моля те. Що за представление? — Тя опита да измъкне крака си, ала той го бе хванал здраво. Вместо да постави обувката ѝ на място, мъжът започна бавно да целува глезена ѝ. — Макс! Какво пра...

— Петручио — поправи я той и продължи нагоре към коляното.

— Добре, Петручио. Стига толкова. Какво правиш наистина?

Макс избута полата ѝ нагоре и обсипа с целувки коляното ѝ.

— Престани! — Кейт зарови пръсти в косата му и се опита да го отдалечи от себе си. — Намираме се посред двора на баща ми. Съседите може би ни гледат.

— Добре, ще престана... засега. — Макс спусна полата ѝ и внимателно ѝ сложи обувката. — Но както се казва, отлагаме го за някой друг дъждовен ден.

И двамата вдигнаха погледи към облачното небе и избухнаха в смях.

— Догодина по същото време? — запита той.

— Разбира се. Аз ще бъда Пепеляшка, ще дадем на Натали да бъде Дризела, а ти... ти можеш да бъдеш моят очарователен принц.

— И като си помисля, че в началото на вечерта не влизах в класацията дори като добро момче. — Макс се наведе, прихвана я през кръста и я вдигна ръце. — Хайде, лейди Катерина, дайте ми една хубава целувка за лека нощ.

Тя изпълни молбата, целуна го така, сякаш ѝ бе за първи път, ала преизпълнена с щастие, че няма да е за последен.

Най-сетне той я освободи от прегръдките си и въздъхна доволно.

— Ти самата си ненадмината в целувките, жено. Или казано с по-милите думи на самия бард: „Устните ти са посветени в магьосническите тайни, Кейт. В сладкото им докосване има повече изразителност, отколкото в думите на френския посланик“.

Кейт се засмя.

— Какви надути приказки само! И то единствено с цел да се пъхнеш под фустанелите ми.

— И там съм бил, и това съм свършил. — Макс снижи гласа си и се озърна. — Не че не бих приветствал някой нов случай колкото може по-скоро.

— Мисля, че може да се уреди.

Усмивката му изчезна за момент и зад смелото изражение тя долови сянка на уязвимост. Нейният Петручио имаше нужда от увереност не по-малко от самата нея. Колко много си приличаха само!

— Ще ти се обадя веднага щом се събудя — рече Кейт. — А дотогава нека имаме „толкова сбогувания, колкото са звездите в небето“.

Очите му засияха с благодарност.

— И още един поздрав.

— Да, любов моя. И още един поздрав.

Издание:

Елизабет Гейдж, Джанет Дейли. Без маска

ИК „Коломбина прес“, София, 1997

Американска. Първо издание

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-028-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.